

Tháng 3, 2016

Hai Chữ Duyên Nghiệp

Xin mượn câu chuyện dưới đây của Thượng Tọa Thích Tánh Tuệ để mở đầu cho bài tâm tình hôm nay của người viết nhé. Xin mời quý bạn cùng đọc.

Duyên Nợ Ba Sinh..

... Có một anh chàng bị người yêu bỏ đi lấy chồng nên anh ta rất buồn, liền tìm đến nơi Phật thiền định để xin lời khuyên. Phật nghe câu chuyện của anh rồi chỉ vào tấm gương ở bên cạnh mình và nói:

"Anh có nhận ra ai trong tấm gương này không?"

Chàng trai tò mò nhìn vào tấm gương thấy hình một cô gái nằm chết bên vệ đường, không mảnh vải che thân, liền há hốc mồm ngạc nhiên khi nhận ra đó chính là cô người yêu cũ của mình.

Rồi một lúc sau trong gương xuất hiện một người đàn ông đi qua đường nơi cô gái đang nằm.

Thấy cô gái nằm như thế, anh ta động lòng cởi cái áo mình đang mặc và phủ lên người cô gái rồi đi tiếp.

Và chàng trai đó chính là anh chàng bị người yêu bỏ đi lấy chồng.

Cô gái vẫn tiếp tục nằm như thế, cho tới khi có một người đàn ông khác xuất hiện khi đi qua đường.

Thấy người con gái nằm chết bên vệ đường, anh ta động lòng rồi đem xác cô gái đi mai táng và chôn cất đầy đủ. Người đàn ông đó nay chính là chồng của cô người yêu cũ.

Nhìn vẻ mặt của anh chàng bị người yêu bỏ lộ đầy vẻ thất thần và ngạc nhiên.

Phật nhẹ nhàng cười và nói với chàng trai rằng:

"Tấm gương này phản chiếu lại chuyện kiếp trước.

Ở kiếp trước vì anh chỉ mặc áo cho cô ấy thôi. Nên kiếp này cô ấy yêu anh, ở bên anh một thời gian để trả nợ.

Và đó là cái duyên của anh và cô ấy. Cái duyên bắt nguồn từ cái nợ của kiếp trước.

Thế nhưng cô ấy phải lấy người đàn ông kia, bởi vì kiếp trước cô ấy đã nợ cái công chôn cất, mai táng nên kiếp này phải lấy người đó làm chồng. Đó là duyên phận. Cái duyên phận này cũng bắt nguồn từ cái nợ của kiếp trước.

Bởi vậy, đừng quá buồn bã và suy nghĩ nhiều về chuyện này. Bởi chuyện duyên phận con người ra sao tất cả đều do duyên nghiệp quyết định. Và bất cứ ai trong chúng ta sống kiếp này cũng phải trả nợ hoặc đền ân cho những kiếp đã qua."

Ngẫm nghĩ:

Muôn sự trên đời bởi Nghiệp, Duyên

Hiểu ra, thanh thoát mọi ưu phiền

Trong mơ ai biết đời hư ảo

"Thả trôi bất bóng" tự trau chuốt.

(Trích: "Thôi kệ" - Như Nhiên- Thích Tánh Tuệ)

Bạn là các đấng cha mẹ đã cực khổ nuôi con ở quê nhà Việt Nam, rồi lại phải liều mạng đem con đi tìm tự do ở nơi xa xứ lạ. Sang đất người Bạn đã phải dẹp bỏ hết mọi tự ái, bỏ lại sau lưng bao nhiêu oai phong danh vọng ngày xưa để đi làm ... “cu li” nơi xứ người để cho các con của Bạn có được một sự giáo dục tốt hơn là còn ở lại quê mình. Các con của bạn lớn lên ở xứ người, được giáo dục trong tinh thần tự do và tự lập, theo chủ nghĩa tôn trọng đời sống vật chất cá nhân hơn là tình cảm gia đình gắn bó, công thành danh toại, nhưng ít nhiều gì cũng không còn là những người con sống theo khuôn mẫu đạo đức Á Đông mà Bạn đã sống, nên trong cách đối xử, trong lời ăn tiếng nói, ít nhiều gì cũng đã làm Bạn đau lòng. Tôi chắc chắn thế nào Bạn cũng sẽ có lúc phải tâm sự với các bạn đồng cảnh ngộ rằng: “Ấu cũng là duyên nghiệp, mình phải đành chấp nhận mà thôi.”

Còn bao nhiêu chuyện đau khổ khác nữa trong cuộc đời như bị tình phụ, bạn bè lường gạt, thân phận tù đày, gia đình sinh ly tử biệt v.v. trong đời sống nhân thế này đã làm Bạn phải tan nát cõi lòng, khổ đau tuyệt vọng. Những khi gặp những chuyện không vừa ý, đau khổ như trên, người ta thường có khuynh hướng tự an ủi mình rằng: “Tất cả là do số mệnh an bài! Ấu cũng là duyên nghiệp”

Cuộc đời là một giòng sông chảy mãi không ngừng và không bao giờ chúng ta tắm trong cùng một dòng sông ngày cũ vì có những sự thay đổi, đổi thay trong từng sát na. Bởi thế chúng ta đã được sung sướng hay chịu đau khổ với những sự thay đổi đó. Nhưng cuộc vui thì lại qua mau mà nỗi đau buồn lúc nào cũng mãi vẫn vương. Những bài thơ, bài văn buồn thường được người ta nhớ nhiều hơn là những bài thơ, bài văn vui. Ngày xưa khi còn là cô nữ sinh trường áo tím Gia Long, người viết đã từng say mê sưu tầm và cặm cụi chép lại những vần thơ sầu muộn của những cuộc tình dang dở như Hai Sắc Hoa Ti Gôn của TT KH và ngày nay cũng thế, người viết vẫn còn thấy rung động khi đọc những vần thơ lãng mạn trữ tình. Smile!

Bạn cũng như tôi chắc hẳn đã tạo nhiều phúc duyên nghiệp tội từ nhiều đời nhiều kiếp trước cho nên chúng ta đã được sung sướng hay phải đau khổ triền miên trong cõi trần này với những phúc duyên nghiệp tội đó.

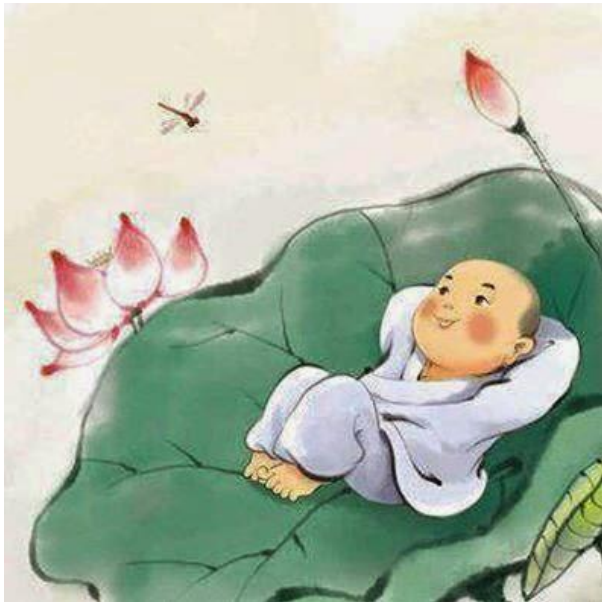
Thi hào Nguyễn Du đã chẳng phải thốt lên:
“Đã mang lấy nghiệp vào thân
Cũng đừng trách lẫn trời gần trời xa
Thiện căn ở tại lòng ta
Chữ Tâm kia mới bằng ba chữ Tài”

Thôi thì chúng ta cũng nên bắt chước người xưa chấp nhận những nghiệp duyên mà chúng ta đã tạo như Cụ Nguyễn Du đã viết:

“Ngẫm hay muôn sự tại trời
Trời kia đã bắt làm người có thân
Bắt phong trần, phải phong trần
Cho thanh cao, mới được phần thanh cao”

Tôi không biết Bạn sẽ có những cảm nghĩ như thế nào, nhưng với tôi, trong những phút giây đau khổ nhất của cuộc đời, tôi thường tự nhủ rằng: “Âu cũng là duyên nghiệp”, và cũng nhờ thế mà tôi mới có thể sống vui sống khỏe đến ngày hôm nay. Smile!

Chúng ta phải cố gắng khắc phục những nỗi đau buồn, tìm những việc làm có ý nghĩa để làm lợi ích cho mình, cho người vẫn tốt hơn là ngồi đổ thừa cho số mệnh. Chính thái độ tích cực và thiện chí vươn lên để tìm những niềm vui mới, những hy vọng mới sẽ làm cho con người của Bạn và tôi sống tốt đẹp hơn. Người viết cũng thường tự nhủ rằng:

“Cõi đời sắc tướng như bào ảnh
Chỉ có Tình Thương đẹp cõi trần”

Hoặc là:

“Ta sẽ xóa những nghiệp oan chương trước
Tạo lại bằng Hỷ Xả với Từ Bi
Đem nụ cười thân ái trải đường đi
Ừ! Có thể! Đời mới còn nghĩa sống”
(Trích trong Sắc Không Nhân Thế - Thơ Sương Lam)

Xin chúc mọi người những giây phút an lạc tinh thần trong đời sống đã quá nhiều đau khổ trong cõi trần này. Xin hãy cùng nhau cầu nguyện cho mọi người làm được nhiều điều lành, tránh được nhiều điều dữ, đem tin yêu và hy vọng đến cho người, cho mình. Có cảm tức có ứng và Trời cao không bao giờ phụ kẻ có lòng đâu, các bạn ạ! Người xưa đã dạy: “Hoàng thiên bất phụ hảo tâm nhân” là đấy. Bạn hãy tin tưởng như thế nhé.

Xin mượn những vần thơ sau đây để làm kết luận cho những chuyện bình thường trong đời sống của bạn và của tôi hôm nay:

“Hãy nhớ rằng ta là cát bụi
Sắc Không, Không Sắc vẫn hoàn ... Không
Đi vãng qua rồi, mai chưa đến
Thì xin hiện tại, sống an vui”
Thơ Sương Lam

Xin mời quý thân hữu cùng đi viếng Thiền Viện Mt Adams Zen Buddhist Temple cho tinh thần được thanh thản, an nhiên dăm ba phút.

Mt Adams Zen Buddhist Temple- TroutLake-WA
https://www.youtube.com/watch?v=xgqFG4D_Jc8

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Sương Lam

KẾT BÒ

Tóc thơm bò kết lừng lừng
Sao bò không “kết”: Mẹ mừng, Cha vui?
Hai nhà sẽ được làm sui
Kết bò: mặc sức ngọt bùi xẻ, chia.

Kết bò: bò kết cao kìa
Mỗi ngày anh hái, Ai Kia gọi đầu
Trèo cao sẽ có người hầu
Mẹ không sợ té, lo âu, tội tình;
Em không: trầy, xước, bực mình
Anh không hồi hộp: thùng thình nón to

Kết bò: anh gọi đầu cho
Hái, đun, lọc nước, tóc vò vuốt tay
Không lo nhà nọ, nhà này
Ai sai: -**BÒ KẾT!**
Có ngay Bò Tèo!

Hầu Bò cả lúc đòi meo,
No nê cũng thế, anh theo suốt đời!
Gọi đầu không, đã đủ lời
Không chi lỗ lỗ!
Em ơi hãy ừ!

Á Nghi, 30.3.2016

(Trích tuyển tập sẽ xuất bản: KHUYẾN EM)

MỘT PHÚT RỒI...

Một phút rồi nhiều phút
Anh dừng lại trước trường,
Một chút rồi nhiều chút
Vây mà rồi em thương!

Một phút rồi một mùa
Hương ngọc lan gió lùa
Chen vị ngọt sữa lúa,
Hương hồng chẳng chịu thua!

Hương tình yêu thơm tỏa,
Bên chim muông tấu hòa,

Cõi Mơ

Trần gian một mảnh tình hồng
Hoàng hôn thu muộn mênh mông lá vàng
Lá rơi đường vắng thanh thang
Cho ai đếm bước ngõ ngang mộng xưa

Bao mùa thương nhớ chưa vơi
Thời gian gõ nhịp sao thưa rụng tàn
Hắt hiu tình lỡ riêng mang
Còn đây nỗi nhớ muộn màng xót xa.

Người hay trong ánh chiều tà
Hàng cây đứng lặng sương sa lối mòn
Vẫn con đường, dạ héo hon
Ngõ đời tiếp bước chẳng còn ước mơ.

Bạn xa tình cũng hững hờ
Chỉ còn ta giữa đôi bờ phân ly
Ngàn bao kỷ niệm khắc ghi
Thì xin gởi cánh chim di mịm mù.

Bay về vô tận âm u
Xác xơ như lá mùa thu rơi tàn
Thôi còn chi giấc mơ hoang
Trần gian là tội, thiên đàng cõi mơ.
Ngọc Quyên

HOA ANH ĐÀO LỖI HẸN

(Hoa Anh Đào vùng Thủ đô Washington D.C.
đã nở rộ vào những ngày cuối tháng ba, 2016)

Đã hẹn nhau rồi mùa Xuân tôi về,
Đầu tháng tư ngắm hoa Anh Đào nở,
Cả một rừng hoa lung linh theo gió,
Tôi nao nức chờ hoa ơi, gió ơi.

Nhưng cuối tháng ba hoa đã nở rồi,
Chắc không duyên nên mình không gặp gỡ,
Tôi chậm mắt vài ngày nên đành lỡ,

*Rồi Ba Má anh qua
Cùng trâu, cau, hoa, quả...*

*Một phút rồi một đời!
Thương!*

*Sao mà thương ơi!
Á Nghi, 30.3.2016*

(Trích tuyển tập sẽ xuất bản: THÌ THẨM)

HÃY NỒI TRỒNG LÊN!

Trồng khai hội từ đồng bằng, duyên hải
Kìa bùng bùng khí thế trồng Triệu Trung
Đuốc soi rừng vàng ửng những tấm lưng
Tay nhịp võng, trồng mừng dân đứng dậy!

Ý Nga, 29.3.2016

Chuyến bay chưa đi mà đã muộn màng.

Trách hoa Anh Đào lỗi hẹn phụ tình,
Hoa đã nở cho bao nhiêu người ngắm,
Hoa dọc theo dòng sông Potomac,
Một mùa hoa đẹp về nở trên sông.

Không có tôi dạo bước giữa đám đông,
Đi dưới hoa, dưới bóng cây phủ rợp,
Hoa Đào trắng và hoa màu hồng nhạt,
Giữa ban ngày mà tôi mộng dưới hoa.

Không có tôi làm một người tình si,
Hứng vào tay khi hoa rơi trong gió,
Ngồi tựa gốc cây duỗi chân trên cỏ,
Tôi thấy quanh mình hương sắc mùa xuân.

Tidal Basin hồ nước trong xanh,
Không có tôi ngồi bên hồ sáng sớm,
Không có tôi dạo quanh hồ mê đắm,
Cảnh hoa Đào nghiêng bóng xuống mặt hồ.

Nhưng dù thế nào tôi cũng sẽ về,
Tìm trong hoa tàn những lời trần trối,
Tìm trong hoa héo những lời xin lỗi,
Hoa Anh Đào buồn rơi khắp lối đi.

Nhưng dù thế nào tôi cũng sẽ về,
Vùng thủ đô thánng tư như đã hẹn,
Còn đâu đó hoa Anh Đào nở muộn,
Chỉ một cảnh hoa cũng đủ là thơ.

Chỉ một lần yêu cũng đủ mong chờ,
Hoa Anh Đào tôi yêu đừng lỗi hẹn,
Tôi sẽ đến vào một mùa xuân khác,
Gặp một mùa hoa để nhớ cả đời

Nguyễn Thị Thanh Dương.

March, 29, 2016

TÌNH YÊU KHÔNG TỪ TRÊN TRỜI RƠI XUỐNG

Tôi say sưa trút những nỗi niềm với Bích Vân người bạn thân từ hồi trung học cho đến giờ ở mãi xứ lạnh Utah vì nắng cũng cảnh ngộ như tôi nên cả hai tha hồ than thở cùng nhau.

Bích Vân có đứa con gái muộn chồng, năm nay 35 tuổi làm thiếu tá bác sĩ trong quân đội vinh dự thế mà Bích Vân cũng chẳng màng.

Bích Vân đã từng khuyên con gái:

- Mẹ chẳng cần con cấp bậc oai phong làm gì, con có lên tướng mẹ cũng không vui bằng con lấy chồng để con.

Còn tôi, cô con gái út đến tuổi 30 tôi đã lo lắng cuống cuống, con gái tuổi bắt đầu bằng số “ba” là đã bớt hấp dẫn rồi, đã... hạ giá rồi.

Hồi con gái tôi mới trở mã mơn mớn xinh tươi như cánh hồng đầu mùa xuân có nhiều chàng trai dòm ngó suốt từ thuở trung học đến đại học, có mấy đám trong cộng đồng nhà thờ mỗi mai. Nó chê anh dược sĩ thấp đi bên cạnh nó như... hai chị em, chê anh kỹ sư gầy gò hom hèm mai một tha hồ vợ con hầu hạ anh, chê anh bác sĩ đã xấu trai lại có bà mẹ vừa khó tính vừa tự kiêu làm như ai lấy được con trai bà là phước mấy mươi đời..

Bà mẹ anh bác sĩ này tự hào cũng không quá đáng, anh là bác sĩ giải phẫu khoa thần kinh trong bệnh viện, lương nửa triệu mỗi năm, anh đạo đức và hiền hoà. Tôi đã khuyên con:

- Con lấy anh bác sĩ này sẽ sung sướng cả đời, anh ta xấu thì càng yên phận và thương yêu vợ con, con chẳng sợ nó đèo bồng hay thay lòng đổi dạ.

Con tôi dài giọng ra để chê:

- Mẹ ơi là mẹ, con hi sinh đời con lấy chồng xấu đã đành, thế mẹ có muốn con đẻ ra một đàn cháu ngoại xấu xí cho mẹ không?

Tôi cố chứng minh:

- Người vợ xinh đẹp của thằng cha lãnh đạo Bắc Hàn Kim Jong Un can đảm ghê chưa, lấy thằng chồng vừa mập xấu vừa tàn ác đấy.

Bây giờ các anh kia dù thấp, dù gầy, dù xấu, dù mẹ anh có tự kiêu, khó tính cỡ nào thì ai cũng đã vợ con đẻ huê còn con gái tôi vẫn đi về chiếc bóng.

Nói chuyện phone xong tôi mở cửa phòng ngủ ra ngoài bỗng chưng hửng thấy con gái cưng đã ngồi ở phòng khách từ lúc nào, nét mặt nó sa sầm khó chịu. Tôi e ngại hỏi thăm dò:

- Con đi làm về rồi à? Sao con về sớm thế?

Con gái vùng vằng nói một hơi:

- Hôm nay con mệt nên xin nghỉ sớm nhờ thế mới nghe hết tâm sự của mẹ, lần này thì chính con nghe rõ ràng không sai sót, con đã mấy lần nghe người ta kể lại mẹ đang tìm chồng cho con, khoe con ngoan, khoe con học giỏi làm dược sĩ cả trăm ngàn mỗi năm, lại thêm bố mẹ sẽ để nhiều gia tài cho con. Thế mẹ định tìm một con rể ham của ham tiền hay sao? Mẹ rêu rao con gái mẹ ế chồng làm con xấu hổ lắm.

Chưa hết con giận, con gái vùng vằng thêm:

- Mà con cũng chẳng nhận món tiền gia tài bố mẹ định để lại cho con đâu, tiền con làm ra ăn không hết lấy tiền bố mẹ làm gì khi mỗi ngày con chỉ ăn một quả táo và một bát cơm?

Con tôi luôn ăn kiêng, tính tình đơn giản dễ thương thế đấy.

Bị con bắt quả tang tôi bối rối chưa biết nói gì thì nó kể tội tôi tiếp:

- Mẹ đã làm cả nhà lên cơn sốt theo mẹ. Hôm nọ con chở bà nội đi nhà thờ, giữa lúc thánh đường thiêng liêng im ắng bà nội đã cầu khẩn oang oang, vì bà điếc nên tưởng Chúa cũng điếc như bà. Bà khẩn rằng: “Xin chúa cho cháu nội tôi, con bé xinh đẹp và học giỏi đang ngồi bên cạnh tôi đây cho nó nhanh chóng lấy được tấm chồng tài ba đẹp để cả nhà tôi ăn ngon ngủ yên. Tạ ơn Chúa.” Những người Mỹ ngồi gần đã ngạc nhiên sững sờ quay lại nhìn bà già Việt Nam dù chẳng hiểu bà nói gì Ôi, may mà hôm ấy con đi nhà thờ Mỹ, chứ nhà thờ Việt Nam thì con xấu hổ không biết trốn vào đâu.

Tôi cũng không cần che dấu nữa:

- Ủ... ừ... thì... chẳng qua mẹ hay bà nội đều muốn con có một người chồng tương xứng, con đã... hết thời rồi mẹ không lo sao được.

Con gái tôi bùng lên cơn giận:

- Hết thời? Thế con là hàng on sale chắc? Mẹ đã rêu rao khắp nơi rồi bây giờ mẹ dán một thông báo trước cửa đi, nhà này có một con gái ế chồng để ông đi qua bà đi lại đều thấy.

Tôi nài nỉ:

- Con cưng hãy nghe lời mẹ, hãy nhìn vào thực tế, bây giờ con phải chủ động nếu yêu ai thì tán công thẳng vào người ấy, không còn nhiều thời gian để đợi duyên trời đưa đây hay người ta giới thiệu và con nũng nịu chê bai như dạo trước nữa, tuổi càng nhiều càng có ít cơ hội

Con gái tôi đứng phắt dậy, rõ ràng là tôi đã làm tổn thương nặng nề đến nó.

- Mẹ bảo con phải tỏ tình trước với đàn ông á? Mẹ ơi, con thà ở giá đến trăm tuổi, con thà chết trong đơn lạnh lẽo chứ không bao giờ hạ mình làm điều ấy.

Nó xách giỏ đi thẳng ra cửa:

- Con bị nhức đầu về nhà tưởng nghỉ ngơi lại càng nhức đầu thêm, thôi con đến bệnh viện đây, làm việc cho quên bệnh quên sầu.

Tôi chạy bay ra cửa, không buông tha cho nó:

- Đây, đây con ơi, hãy nhớ tình yêu không từ trên trời rơi xuống, không tự nhiên mà đến đâu con nhé.

Tôi quay vào nhà thì gặp ngay ông chồng đứng lù lù đằng sau, chàng nhếch mép cười:

- Em định vẽ đường cho hươu chạy như... em ngày xưa đấy hả?

Tôi trả lời bằng câu hỏi ngược lại:

- Nhờ thế anh mới có một tình yêu tuyệt vời. Nhớ không?

- Và cũng nhờ thế anh mới biết đàn ông có thể thắng trăm trận ngoài biên ải nhưng không dễ thắng một trận với đàn bà.

Chàng triết lý xong đi vào trong để tôi ngồi một mình nơi phòng khách. Bỗng dung lòng tôi thác lũ trôi ào ạt về miền quá khứ.

Tôi là con bé học trò nhà nghèo nhà quê ở Bảo Lộc Lâm Đồng sương mờ gió núi, bố mẹ tôi làm thuê trong các trang trại vườn trà nhưng cố gắng nuôi con ăn học

Hết cấp hai bố mẹ gởi tôi lên nhà người cô ở Sài Gòn để học tiếp.

Vừa lên Sài Gòn con bé 16 tuổi đã biết yêu, mỗi tình đầu tiên ngây thơ và nồng cháy, tôi yêu người thầy dạy Anh văn tên Nguyễn Hữu Lý, thầy đẹp trai và trang nghiêm đạo mạo, mỗi lần thầy đứng lớp tôi chỉ say mê ngắm thầy và ước gì lấy được thầy.

Tình yêu này tôi kể cho Bích Vân đưa bạn thân thiết, sau đó vài bạn nữa và dần dần cả lớp cùng biết.

Mỗi lần đến giờ thầy Lý, trước khi thầy vào lớp trên bảng đen đã ghi sẵn mấy câu thơ tình viết rất bay bướm mà chúng bạn họp nhau lại cùng sáng tác, vừa để trêu chọc tôi vừa để “thông báo” cho thầy biết thầy đã được yêu.

‘Thầy ơi em đã yêu rồi,

Nhớ thầy em khóc như trời đổ mưa”

Hay

“Đến giờ thầy dạy Anh Văn,

Em học thì ít yêu anh thì nhiều”

Và:

“Nếu mà thầy nói yêu em,

Sẽ bao thầy một châu kem linh đình”

Chàng thản nhiên đọc mấy câu thơ và xóa đi, không cần biết ai đã viết những câu thơ tình, không cần thắc mắc ai đã yêu chàng. Chàng coi chúng tôi như một lũ học trò ranh, nghịch ngợm không thèm chấp.

Mỗi tình đơn phương của tôi kéo dài cho đến khi chàng lên đường nhập ngũ năm 1967 và tôi thì đang học đệ nhị.

Vắng chàng tôi càng thương càng nhớ, tôi nhờ Bích Vân là hàng xóm nhà chàng làm thám tử lân la sang xin được địa chỉ KBC của chàng ở Thủ Đức.

Lần này tôi sẽ tấn công trực tiếp vào chốn quân trường của chàng

Tôi tìm trên báo những bài thơ tình hay nhất, lãng mạn nhất, nức nở nhất chép gởi cho chàng và... ký tên tôi để chàng ngạc nhiên và cảm động, những bài thơ sẽ thay tôi tỏ tình, mỗi tuần một lá thư gởi đi tôi hồi hộp đợi chờ nhưng không thấy hồi âm, tôi vẫn kiên trì tuần sau gởi tiếp.

Tổng cộng là 11 lá thư, chàng vẫn chẳng thèm trả lời lấy một lần. 11 lá thư đã chìm vào hư vô.

Người đầu mà bèn gan sắt đá đến thế. Tôi vừa thất vọng vừa thán phục chàng.

Tôi không chịu thua cuộc bèn tống đi lá thư thứ 12 quyết liệt hơn, lần này tôi không đạo thơ người khác nữa, chàng đọc hoài chắc cũng phát giác ra thơ của ai rồi, chắc chàng chán lắm rồi.

Lá thư tôi viết bằng tất cả nỗi lòng của một cô bé yêu đơn phương thầy giáo kiêm anh sinh viên sĩ quan Thủ Đức, lá thư còn đánh vào tâm lý chàng, biết gia đình chàng đạo gốc công giáo, chàng là tín đồ yêu Chúa yêu

cha, mặc dù tôi đạo Phật nhưng tôi đã viết những câu tha thiết rằng em yêu anh hơn cả anh yêu Chúa yêu cha, hơn cả anh yêu Đức Mẹ

Rồi tôi hứa hẹn nếu anh lấy em thì em sẽ theo đạo nhà anh, đi nhà thờ với anh ngày mấy lần cũng được và sẽ cùng anh thờ phượng Chúa suốt đời.

Cuối thư tôi hỏi thẳng thừng “Anh có yêu em không? Trả lời gấp”

Câu này tôi viết bằng mực đỏ chói lọi để chàng chú ý.

Lần này thì chàng hồi âm, nhận được thư chàng tôi mừng quá run lấy bầy vôi xé thư ra, nhưng chàng chẳng chọc và tàn nhẫn giết người không gươm dao.

Chàng trình trọng viết rằng: “Cô Bông, tôi không hề muốn viết thư cho cô, nhưng chiếu theo câu yêu cầu viết bằng mực đỏ thống thiết của cô thì tôi trả lời đây: Tôi không yêu cô, nhân mạnh là không yêu và sẽ không bao giờ yêu cô đâu nhé. Ký tên Nguyễn Hữu Lý.”

Anh Lý ơi, sao anh nở từ chối mọi tình đầu của em, một tình yêu chân thật nhất của người con gái yêu anh đến mê đắm đại khờ, tìm đâu ra người thứ hai yêu anh như em không?

Tôi đã khóc, đã đau khổ kêu lên hàng trăm lần như thế trong tuyệt vọng.

Nhưng một hôm chàng hiện đến tìm tôi, tôi có nằm mơ cũng chẳng dám nghĩ đến.

Thì ra cũng nhờ “công cán” của Bích Vân đã nói cho chàng biết tôi đang ôm tương tư vì chàng, tôi sống dở chết dở vì chàng, Bích Vân cho chàng địa chỉ nhà bà cô mà tôi đang ở trọ, vì địa chỉ từ những lá thư tôi viết gửi cho chàng, đọc xong chàng đã xé bỏ vào thùng rác không thương tiếc.

Chàng đến gặp tôi chỉ để “cứu nhân độ thế” để tôi đừng... chết oan vì chàng kéo chàng mang tội, chàng đạo mạo khuyên tôi học hành cho giỏi thi đậu nột tú tài hai để có tương lai nếu không muốn trở về Lâm Đồng đi hái chè thuê như cha mẹ tôi.

Bà cô tôi tinh ý biết ngay cô cháu yêu chàng sinh viên sĩ quan trẻ tuổi đẹp trai, bà liền tìm cách bắc cầu cho đưa cháu tội nghiệp, mời chàng ở lại xơi cơm và khi biết chàng xuất thân nhà giáo bà cô liền gọi... mấy đứa con mang bài vở ra hỏi thầy chỉ dạy hết môn toán lại đến Anh vẫn.

Khi chàng ra về bà cô vồn vã mời mọc:

- Lần sau cháu cứ ghé nhà chơi, chỉ dạy cho các em thêm, môn nào chúng nó... cũng yếu.

Không biết vì lời mời của cô hay vì thương cảm ảnh mắt trĩu mền thiết tha và sầu khổ của tôi đã làm chàng quay lại, cứ thế vài lần thì chàng... bớt ghét tôi, chàng và tôi thân nhau hơn.

Một hôm chàng ngỏ ý mời tôi đi xinê ở rạp Eden.

Được lời mời tôi sung sướng chỉ muốn nhảy bổ lên ôm hôn chàng, cảm ơn chàng triệu lần cũng chưa đủ và theo chàng ra rạp hát ngay lập tức, nhưng chợt nhớ tới cuốn sách tâm lý của ông Nguyễn Hiến Lê phải biết “đồng đảng” phải làm cao trước lời mời đi chơi đầu tiên của bạn trai, tôi bèn giả vờ từ chối. Chàng đọc được tâm trạng tôi, chàng lịch sự mĩa mai:

- Thưa cô Bông, cô còn ngại ngần gì nữa, cô từng viết cho tôi 12 lá thư tình kia mà..

Tôi chống chế:

- Em ngồi trong nhà viết thư thì dễ, còn đi ra ngoài với anh thấy... mắc cỡ làm sao ấy.

- Thôi em ạ, những điều em đọc trong sách báo, em đang ra về giữ kẽ anh hiểu cả rồi đừng diễn kịch nữa.

Sửa soạn đi, nếu không thì không bao giờ có lần sau đâu.

Tôi luống cuống sợ chàng đổi ý:

- Vậy anh đợi em sửa soạn nhé, chớp nhoáng là xong.

Tôi theo chàng vào rạp Eden, chẳng cần biết hôm ấy chiếu phim gì mà chỉ biết có chàng bên cạnh. Chàng dắt tôi đi giữa những dãy ghế trong bóng tối vì sợ tôi vấp ngã, tay tôi nằm trong tay chàng, người tôi kề bên người chàng, những cảm giác rung động sung sướng đến mê man.. Tôi ước gì đừng tìm thấy ghế, hai chúng tôi cứ đi mãi trong bóng tối thế này đến chân trời góc biển nào tôi cũng chịu hay đi vào trong huyết mộ mấy tầng địa ngục nào tôi cũng theo.

Khi hai người ngồi ghế tôi chẳng thiết gì xem phim, tôi tò mò muốn được tura vai chàng, muốn được chàng hôn như các cặp tình nhân khác ngồi xem phim trong rạp, chắc là nụ hôn đầu đời sẽ rung động đến tái tê?

Chàng luôn hỏi tôi:

- Em xem phim hay không?

Trong bóng tối tôi trở nên bạo dạn:

- Em cần gì xem phim vì anh là tất cả.

Tôi tưởng chàng sẽ cảm động, sẽ tiến tới thân mật hơn, sẽ hôn tôi nhưng chàng vẫn tỉnh bơ xem phim, chắc chàngtiếc tiền đã mua 2 vé, một người không xem thì chàng phải xem cho đích đáng?

Tôi không để chàng yên, tôi thì thâm rên ri:

- Anh ơi em nhức đầu quá...

Chàng phải quan tâm đến tôi:

- Thế sao? Em có mệt không? để anh gọi đưa trẻ bán kẹo Chewing gum lại nhờ nó chạy ra ngoài mua cho em viên thuốc nhức đầu nhé.

Lần này thì chàng không biết được ý đồ của tôi. Tôi tấn công tiếp:

- Em thấy choáng váng một tí thôi, để em... tựa đầu lên vai anh là sẽ đỡ chóng mặt, khỏi nhờ mua thuốc làm gì cho mất công.

Chàng không ngờ như tôi tưởng, khi tôi tựa đầu vào vai chàng, chàng đã cúi hôn lên mặt tôi, lên môi tôi:

- Có phải đây là liều thuốc chữa cho em hết nhức đầu hiệu nghiệm nhất không?

Tôi tận hưởng những cảm xúc rung động tuyệt vời của nụ hôn từ người mình yêu và nũng nịu:

- Vâng ạ, anh càng hôn em càng choáng váng mà khỏe ra mới lạ.

Sau lần xem phim ấy chàng thường xuyên đến nhà bà cô để... dạy học cho mấy em họ tôi, chàng tận tụy ở lại lâu hơn.

Chàng đã thâm tình và thích tôi, tình thế đã đổi chiều, chàng không lạnh lùng với tôi nữa trái lại càng ngày chàng càng yêu càng si mê tôi như tôi đã yêu và si mê chàng.

Một lần tôi cùng chàng đi dạo phố, tiếng guốc tôi gõ trên hè phố kêu lộc cộc. Chàng ái ngại hỏi:

- Anh thích nghe tiếng guốc em, nhưng... guốc em kiểu gì mà kêu lạ thế?

Tôi ngượng ngùng nói thật:

- Guốc cũ mòn mất cả đế guốc chỉ còn đinh nên nó kêu thế đấy.

- Guốc mất đế hèn gì em suýt vấp ngã mấy lần. .

Tôi biết đi guốc cao gót mất đế dễ bị trượt ngã lắm nhưng vẫn muốn đẹp muốn điệu bèn chàng nên cố đi, may mà chưa ngã dập mày dập mặt.

Chàng thương quá dẫn tôi vào chợ Tân Định mua cho tôi một đôi guốc mới, tôi và chàng cùng chọn kiểu, chọn quai guốc và đợi bà bán hàng đóng quai đóng đế thành một đôi guốc xinh xắn mà tôi và chàng đều thích.

Thế là tôi vứt đôi guốc cũ mòn đi vì đã có đôi guốc mới. Cô học trò con nhà nghèo lên phố ở trọ đâu phải lúc nào cũng có tiền mua sắm.

Tôi vừa là người yêu vừa là cô em bé nhỏ để chàng chiều chuộng nâng niu.

Chàng được gọi về nhà dự đám giỗ, trước mặt đại gia đình và họ hàng, cha mẹ chàng tuyên bố đã chọn cho chàng một đám rất ưng ý là cô Oanh, con nhà giàu danh giá hàng xóm ở cùng phố với nhà chàng, cha mẹ hỏi ý chàng và muốn tổ chức đám hỏi trước, khi nào chàng tốt nghiệp sĩ quan Thủ Đức sẽ kết hôn

Chàng kịch liệt phản đối nhưng cha mẹ chàng cũng kịch liệt ép buộc, chàng liền rút quả lựu đạn ra đặt mạnh lên chiếc bàn lót kính đến nỗi tí nữa thì vỡ cả mặt kính và quả lựu đạn lăn long lóc trên bàn. Chàng khẳng định:

- Con có người yêu rồi, một là con cưới cô Bông hai là... cả nhà cùng chết.

Mẹ chàng tái xanh mày mặt nhưng vẫn kiên tiết lên:

- Con Bông là con nào? Sao lại đánh đổi nó với sinh mạng cả nhà mình hả con?

Bố chàng cũng hùng hổ chất vấn:

- Đùng một cái con nói đã có người yêu, con Bông con cái nhà ai mà ghê gớm thế?

- Thừa bố mẹ, cô Bông tên là Nguyễn thị Bông, con của ông bà...

Mẹ chàng đay nghiến cắt ngang:

- Việc gì phải tranh trọng thế. Thôi, thôi... tôi không cần anh giới thiệu gia phả nhà nó.

Ngày chàng đưa tôi về ra mắt cha mẹ, bà mẹ cao sang của chàng đã nhìn tôi khinh khỉnh khi biết tôi là con nhà nghèo ở Bảo Lộc, Lâm Đồng, bà mỉa mai:

- Cô Bông ở Lâm Đồng hèn gì trông cô như con gái xứ Thượng.

Ý bà chê tôi đen, chàng đỡ lời cho tôi:

- Năng Sài Gòn làm cho Bông bắt nắng chứ ở Bảo Lộc Bông trắng trẻo như đóa hoa Phù Dung ấy mẹ

Bà mẹ lườm con trai:

- Anh ở Bảo Lộc đâu mà biết? Mà hoa Phù Dung là hoa gì tôi chưa thấy bao giờ?

- Con cũng... chưa thấy hoa Phù Dung bao giờ, nhưng nghe bài hát Hoài Thu tả cảnh Đà Lạt, mà Đà Lạt hay Lâm Đồng cũng thế thôi, có câu này con rất thích “Đóa hoa Phù Dung trắng xóa”. Con hình dung ra Bông cũng thế.

Mẹ chàng cười lạt lẽo:

- Anh bị cô Bông bỏ bùa bỏ ngải rồi thì chẳng những cô Bông đẹp mà cả thành phố Bảo Lộc, Lâm Đồng của cô đều đẹp.

Dù mẹ chàng có chê tôi thế nào thì cuối cùng bà cũng phải đồng ý cho chàng lấy tôi còn hơn là để quả lựu đạn nổ tung cả nhà bà cùng chết.

Sau này chàng kể cho tôi là biết ý của cha mẹ muốn chàng cưới cô Oanh nên chàng mang theo trái lựu đạn để hù dọa cha mẹ chứ đời nào chàng dám làm điều kinh khủng và thất đức ấy.

Chàng đã ra ngồi bên tôi, cầm lấy bàn tay tôi, cũng bàn tay này, con người này, sau mấy chục năm vợ chồng cảm xúc chẳng còn. Chàng lại đọc được ý nghĩ trong đầu tôi như xưa. Chàng hỏi:

- Em còn nhớ ngày đầu tiên mình nắm tay nhau trong rạp hát Eden không? Cái nắm tay nó làm anh sung sướng miên man, còn bây giờ chỉ là... nghĩa vụ cuộc đời.

- Em cũng đang nghĩ thế, ngày ấy bàn tay anh như cục nam châm hút lấy bàn tay em, còn bây giờ trơn trơn như đồng, như sắt, như gỗ đá... Anh hãy nghe những câu thơ này thì biết:

“Dù anh nắm tay em cả triệu lần,
Nhưng cảm xúc lần đầu không còn nữa,
Vẫn là anh đâu phải là gỗ đá,
Sao bây giờ anh nắm cũng... như không”

Chàng khen:

- Nhà thơ nào mà tâm lý đến thế. Em luôn sưu tầm ra thơ cho từng tình huống cuộc đời, anh đã kinh nghiệm từ 11 lá thư tình em viết cho anh ngày xưa, toàn là chép những bài thơ hay đăng trên báo của người ta và ký tên em.

- Thuở ấy em là một con bé ngốc nghếch, nếu anh không lấy em, em sẽ... tự tử vì thất tình đó.

- Bởi thế anh mới động lòng từ bi đến cứu em và anh đã phát hiện ra em là một cô bé dễ thương, nồng nàn và trữ tình.

Chàng nói tiếp:

- Bây giờ là chuyện con gái mình, em đừng buồn con gái muộn chồng nữa.nhé, anh thấy gặp ai em cũng kể, lúc nào em cũng lo buồn xôn xang....,

- Thế anh muốn nó thành gái già trong nhà này à? Người ta giới thiệu đám nào nó cũng chê, không lo buồn sao được. Em muốn nó như em ngày xưa yêu ai thì nói ra chứ ngồi đợi thì đến bao giờ?

- Em ơi cái kiểu dang hiến tình yêu nóng bỏng đam mê của em nguy hiểm lắm, may cho em anh là người tử tế.và biết trân trọng mỗi tình si của em, gặp phải..... thằng phải gió là tiêu đời em rồi..

Tôi than thở:

- Con gái em sao chẳng giống em tí nào? Nó vừa xinh vừa giỏi chứ có phải là con bé xú Thượng nhà nghèo như em ngày xưa đâu, ngỏ lời yêu ai, ai dám từ chối chứ?

- Nó cao giá và kiêu hãnh giống anh đấy. Ai yêu nó và nó yêu ai thì tình yêu sẽ tự nhiên đến, không việc gì phải đi tìm.

Tôi bĩu môi bĩu mỏ:

- Những người càng tự tin thì càng... dễ chết đấy nhé, anh đã đòi lấy em bằng được bất chấp những rào cản của gia đình.

Chàng tự thú:

- Cho đến bây giờ anh vẫn tin là tình yêu có ma lực lạ kỳ, ban đầu anh không yêu em sau đó anh lại yêu em chết mê chết mệt. Có nhà tâm lý nào giải thích được điều này không?

Tôi lanh chanh:

- Chẳng cần nhà tâm lý làm gì, để em giải thích cho: “Mưa dầm thấm đất”, “Có công mài sắt có ngày nên kim” hay “Nước chảy đá mòn”. Ông bà mình nói đâu đúng đấy.

- Chuyện tình của anh và em thật đặc biệt hiếm có trên đời, có con bé nào biết yêu sớm và lãng mạn như em không? Có anh chàng nào lại yêu say đắm con nhỏ mà trước đó mình đã không thèm quan tâm đến nó không? Em đừng mong muốn con gái sẽ bắt chước theo em, nó mà viết 12 lá thư tỏ tình với những bài thơ tình

sướt mướt cho anh chàng nào đó có khi đã không được hồi đáp tình yêu mà còn bị thằng đó thừa ra tòa về tội... quá nhiều và tấn công tình dục. Chúng ta đang ở Mỹ chứ không phải ở Việt Nam ngày xưa.

Tôi giật mình lo ngại:

- Ừ, có thể lắm...
- Rồi nó còn bị tác giả những bài thơ thừa về tội đạo thơ nữa.
- Ừ... Có thể lắm...
- Lúc này anh thấy con giận em ghê gớm. Coi chừng nó bất mãn dọn nhà ra ở riêng và lấy đứa chẳng ra gì vì oán hận em.
- Ừ... Có thể lắm. Mà trời ơi, sao này giờ anh tiên đoán toàn những điều kinh khủng và phũ phàng...
- Nhưng thực tế em à...

Những điều chàng nói đều có lý và có thể xảy ra. Tôi ngẫm nghĩ và thở dài:

- Bởi thế em đang buồn đây. Em phải làm gì bây giờ?

Chàng khuyên tôi:

- Chốc nữa con về em hãy nói chuyện với nó và hứa là từ giờ trở đi không bao giờ “rao hàng” đưa con gái 30 tuổi muộn chồng nữa và nhất là em không được khuyên con “đi tìm tình yêu” như em ngày xưa. Cứ để con thoải mái.
- Nhưng mỗi lần nhận thiệp cưới con gái nhà ai em lại xót xa con gái mình như em ngày xưa mỗi lần nhà ai biếu trâu cau đám hỏi em lại thương trâu cau chỉ muốn đến lượt mình.
- Có thể con gái không trữ tình lãng mạn như em và ngày nay giới trẻ có khuynh hướng lập gia đình trễ, có khi còn sống đời độc thân nữa kia. Cách sống nào cũng có niềm vui và hạnh phúc, đâu phải cứ lấy chồng đẻ con mới là ngon lành. Con gái mình đẹp đẽ, có ăn học đàng hoàng thì thiếu gì người đang mơ ước cưới về làm dâu, làm vợ...

Tôi mỉm cười hi vọng:

- Em sẽ nghe lời anh, với lại em không muốn làm buồn lòng con mình. Anh yêu chúa anh tin chúa tin đức mẹ thì mỗi tối anh hãy cùng em cầu nguyện cho con gái chúng mình đi, tình yêu sẽ đến với nó. Em cầu nguyện hoài mà chưa thấy kết quả, chắc vì em là người đạo theo, hi vọng anh là người đạo gốc lời cầu nguyện của anh sẽ linh thiêng hiệu nghiệm hơn em. Anh nhé...

Nguyễn Thị Thanh Dương

NGẮM CHO MÃN NHÃN

(Cảm tác nhân đọc tuyển tập **CÔ GÁI VIỆT #1**)

*

*Trơ cành, tuyết hóa bạch mai
Chiều qua trụi lá, sáng nay tuyết vời
Tháng Ba tuyết trắng ai mời?
Bay bay từng sợi, rơi rơi từ trời
Cần chi vạn dặm rong chơi
Vén rèm, tựa cửa: yêu đời ngày thôi!*

*Thương Người, Người bỏ mỏ côi
Thì thôi yêu cảnh vun bồi mộng mơ
Đem vào nhật ký trang thơ
Chút niềm vui nhỏ ngày chờ đợi Ai.
Á Nghi, tháng 3.2016*

Tình Mười Sáu

Em sợ lắm! Mỗi tuần chiều thứ sáu
Giờ Việt vẫn anh đến đáng nghiêm trang
Trong lòng em sao bỗng thấy bàng hoàng
Em lẩn tránh mỗi lần tia mắt chạm
Anh có biết vì sao em chẳng dám?
Nhìn ngay anh như tất cả mọi người
Và vì sao em chẳng dám...nói cười
Mất hẳn nét hồn nhiên giờ anh dạy!!!!
Mười sáu tuổi, trong đời người con gái
Lần đầu tiên em hiểu nghĩa tình yêu
Nhưng trời ơi! Định mệnh quá trớ trêu
Xui em lại yêu anh- Thầy đáng kính
Có nhiều đêm tâm hồn em bình tĩnh
Cảm thấy mình có tội với gia phong
Nhưng mà sao! Ai hiểu được nỗi lòng???
Người con gái với mối tình vụng dại...

Kiều Mộng Hà

CẢN NHÂN: CHẶN, GỐI CŨNG NHÂN!

Khó khăn! Khó gối đêm nằm
Trách chi giấc ngủ khó thăm dễ dàng
Vào giường phải biết nể nang
Em xin tịnh khẩu, đầu hàng: ngủ thôi!
Đất xanh, đất đỏ? Thả trôi!
Nào đâu vay gạo, mượn nồi mà lo.

Bi quan méo mó phóng to
Lạc quan chẻ nhỏ, vòng vo, khù khờ
Sáng mai vào sở bợ phờ
Lấy đâu tươi tắn những giờ áo com?
Ý Nga, 24.3.2016

CÔ GIÁO TRẺ, HỌC TRÒ GIÀ*

(Cảm tác nhân đọc tuyển tập **CÔ GÁI VIỆT #1**)

*
Cô rộn ràng sôi nổi
Tôi ngỡ ngẩn trầm ngâm
Thương, đã thương âm thầm
Tim cảm: Cô Giáo Trẻ!
Học Trò Già khờ khạo
Rối rắm lăm ngậy thơ
Chân tung tăng đi dạo
Tôi theo sau có ngờ?

*
Cô tung hương trong gió
Mê hoặc cả hồn tôi
Bây giờ Cô đây, đó
Để riêng tôi bồi hồi.

Rồi Cô đi biệt, biệt,
Rồi tôi buồn hắt hiu
Học Trò vừa biết yêu
Nắng đã... chiều!
Hiu hắt!

Ngày: lang thang khắp trời
Tương tư, lòng ray rút,

NƯỚC MẮT RƠI LUÔN TRÒN

(Cảm tác nhân đọc tuyển tập **CÔ GÁI VIỆT #1**)

*
Rơi rơi!
Nước mắt vẫn tròn
Có đâu méo mó cười dòn vô tâm!

*
Con hư, rối rắm lỗi lầm
Thương chi đôi mắt quầng thâm mẹ già!
Mẹ quê mộc mạc hiền hòa
Khói hương khăn vái: ông bà thương con.

Con đi quên cả Nước Non
Núi hòn, sông tũn, đá mòn, suối khô.
Còn ai thương nữa cơ đồ?
Còn ai đội đá, sức phờ: vá trời?
Ý Nga, 22.3.2016

TẠI HÔM NAY NGÀY XUÂN PHÂN

(Cảm tác nhân đọc tuyển tập **CÔ GÁI VIỆT #1**)

*
- Em ơi! Lạc lối mắt rồi!
- Tại sao huyền mộng?
Em ngồi cạnh bên!

- Nhớ người, đường xá phải quên
Bản Đồ Yêu tốt: trí bền bỉ hơn
Nhiều điều thua, lắm thứ sòn
Nhớ: Em Duy Nhất, hưởng ơn, một nhòai!

- Anh thương: biểu lộ bên ngoài,
Họ thương: sâu thăm, cất hoài bên trong,
Làm chi cũng nhớ trong lòng,
Đi đâu vẫn cứ thông dong đúng đường.

- “Họ” nào quá đôi phi thường?
“Họ” theo anh nhé?
Đường trường chung đôi!
Qua sông, vượt biển cùng tôi
Rừng sâu, suối lạnh, núi đồi chung thân.

Đêm: bản khoản thao thức
Hương Cô thoảng nơi nơi.

*

Rồi Cô Giáo Trẻ về
Tôi ngắt ngây sung sướng
Học Trò Già nhà quê
Tỏ tình, lời ngừng ngưng!

Đậu “kỳ thi vấn đáp”
Cô cho điểm dễ dàng
Rồi nồng nàn ấm áp,
Dòng nhạc tình vang vang!

Đồng tàn, trời sang xuân
Tình “đâm chôi, nảy lộc”
Cô dạy, trò phải tuân:
-Trầu cau mau hỏi cưới!

Cám ơn trời thanh thanh
Thanh bình và êm ả,
Cám ơn Cô hiền lành
Học Trò Ngoan, bài trả

Muôn hoa sắc tỏa hương
Thơm lòng trường, ấm cúng
Hòa hương Cô thơm ngát
Gió tung về một phương

Á Nghi, 23.3.2016

(Trích tuyển tập sẽ xuất bản: TRÔNG MÒN CON
MẮT)

*”**CÔ GIÁO TRẺ, HỌC TRÒ GIÀ**”: chữ của **TUÔNG
DUNG**

NGƯỜI KHỜ CÂM, KẼ KHÔN... NÓI

(Cảm tác nhân đọc tuyển tập CÔ GÁI VIỆT #1)

*

Khờ câm bày đặt lấy chồng!
Bây giờ khôn nói, góp công duyên phân!

*

Em khờ, anh đại đường trần!
Nói? Khôn cách mấy khó lần đường ra
Nụ Yêu học biết hương hoa
Tim thêm những Trái Yêu kia: chẳng già,

*Tháng Ba, hăm một: xuân phân
Em anh cùng lối, đường trần lạc đâu?*

Á Nghi21.3.2016**

*HUYỄN: không thật.

*21.3: ngày **xuân phân** ở châu Âu và châu Mỹ
(21.3 đến 21.6: mùa Xuân của đất trời)

Từ Giọng Hát Anh

*Từ giọng hát anh, em nghe tim sao rộn ràng
Mùa xuân lãng quên, trên cao mây trôi bèo bồng
Ta nhớ nhau một chiều thắm tình mặn nồng
Ai lãng du mùa đông rét lạnh lòng
Sương khói bay hồn khắc khoải mơ say.*

*Từ hạnh phúc mơ, trong tay rung rung lệ đầy
Nụ hôn ấm êm ta trao nhau cuộc tình này
Ôi ngắt ngây hồn say đắm đường trần!
Ta xót xa nhìn lá úa tàn dần
Mùa thu đã qua ta mãi lìa xa.*

*Anh cất cao lời hát nồng nàn
Tan khói mây lung linh hạ vàng
Lời ru rót vào tim tan muộn phiền
Đàn chim chấp cánh yên ương tìm mộng
Mùa thu đánh mất lá vàng tương tư.*

*Từ giọng hát anh, chơi vui chơi vui ngục tù
Đọa đày trái tim ru êm cơn mê mịt mù
Đâu bờ vai ấm giấc mơ tội tình
Đâu bờ mi khép khóc duyên đôi mình
Cho tình đêm vắng đời bỗng âm u.*

Nên hai đứa trẻ hoài mà
Đại, khôn cứ mặc!
Sa đà Nhành Yêu!

Thương hoài!
Thương biết bao nhiêu?
Tranh nhau chẳng ít!
Thật nhiều!
Ai khôn?

Á Nghi và Anh** 21.3.2016

Rót Đi!

Rót đi!

Chén rượu pha sương
Ta cùng trắng cạn
Thiên đường có/không?

Rót đi!

Đêm cạn men xông
Nỗi đau cào cấu
Bão giông cuốn đời

Rót đi!

Say với đất trời
Rượu pha hoà máu
Trăng soi lời nguyện

Rót đi!

Bình rượu Khuất Nguyên
Ai cùng ta uống
Bên thuyền đấm trắng?

Rót đi!

Nguyệt tận mây giăng
Chén không!!!
Ta với vàng trắng KHÓC CƯỜI

Kiều Mộng Hà

March 20. 2016

Từ giọng hát anh, sương bay sương bay chập chùng
Vào dòng tóc mây năm xưa môi hôn tình cầm
Anh thiết tha tình hoa gấm hương thắm
Em nhớ mong sầu loang tím cung trầm
Còn chờ nhau mãi tình xót trăm năm.
Ngọc Quyên

CÁM ƠN LỜI KHEN

Xa rồi! Xa lắm một thời
Đạp xe thông thả rong chơi Sài Gòn
Gặp nhau góp tiếng cười dòn
Đêm về đi ngủ hãy còn thấy vui.

*

Em chừ lòng dạ bụi người
Đời nhiều cay đắng, ngọt bụi ít oi
Xa rồi ước vọng nhỏ nhoi
Từ khi chấp nhận thiệt thòi hy sinh
Vai mang gánh nặng gia đình
Quên đi cả bản thân mình rồi anh!
Còn đâu “*nét đẹp xuân xanh*”,
Còn đâu “*mắt biếc hiền lành*” xa xôi!

*

Còn chẳng kỷ niệm lưng đời:
Bạn bè xưa cũ cùng ngồi bên nhau,
Ngắm mây xanh thắm đẹp màu,
Ngắm nhau e thẹn đỏ au má đào.
Đi xa tâm vẫn gói vào
Đêm đêm nhớ: lại ngọt ngào mở ra
Chân xa, hồn chẳng muốn xa
Thương hoài ngày ngắm lấm Hoa Học Trò!

Á Nghi, 19.3.2016

TÌNH SÀU BƠ VƠ

Bài tình ca dang dở
Trên đỉnh sầu bơ vơ
Lá rơi đầy ngõ vắng
Hồn rung buồn ngăn ngõ

Thời gian lặng lẽ trôi
Đêm đông trời lạnh giá
Tình xa vắng ngàn khơi

Rót đi!

Chén rượu mừng người

Tình ơi! Lỡ chuyển nên đời thiếu em.

Rót đi!

Một chén ngát men

Tình ơi! Cay đắng đã mềm mắt, môi.

Rót đi!

Một chén ly bôi

Tình ơi! Lỡ hẹn, đơn côi kiếp này.

Rót đi!

Chén nữa liền tay

Tình ơi! Đừng ép, đọa đày chi nhau.

Rót đi!

Cho rã hồn đau

Trời quay, đất lở, sầu vào hư không!

PThúy

March 21, 2016

Tiếng hát ai vời vợi

Thương thánng ngày biên biệt

Thời áo trắng học trò

Đóa tình hồng héo úa

Giữa biên đời mộng du

Tình muôn vạn ý thơ

Mộng寐 đêm trăng trở

Bài hát sầu lắng đọng

Đẹp như một giấc mơ ...

Nỗi nhớ nào chơi vơi

Bản tình ca đơn côi

Ru hồn trong thoáng mộng

... Rồi tan vào hư không...

Phạm Thị Minh Hưng

NHÚT HAY NHỨC?

- Em là "nhút"! Anh nói rồi, anh: chót!

- Em biết rồi! Nhức nhối có phải không?

Cám ơn khen rừng Bắc, nhắc biển Đông

Đứng trên núi khen: "**Dưới sông cao nhất!**"

Á Nghi, 19.3.2016

Tôi Làm Rẻ Gia Long

Quý vị đừng tưởng tôi nói dối. Thực ra muốn làm rẻ Gia Long cũng trầy vi tróc vảy chứ không phải chơi!

Số là... tôi thuộc loại "văn dờ chữ xấu", nhưng cũng học đòi lãng mạng. Không biết Phạm Thiên Thư đã say mê bóng hồng nào mà sáng tác bài thơ "Ngày Xưa Hoàng Thị", lại được nhạc sĩ đại tài Phạm Duy phổ thành nhạc, hay không còn lời nào để khen thêm được. Với tuổi hai mươi, dù chưa có người yêu mà tim tôi cũng tê tái mỗi khi nghe Thái Thanh cất giọng hát và cứ tưởng như chuyện của mình được viết thành thơ.

Rồi tôi mơ mộng, vẽ vời hình ảnh người tình lý tưởng - một người con gái dáng gầy gầy, mái tóc thề óng ả, tay ôm nghiêng tập võ, bước chậm trong những chiều tan học. Tôi sẽ lẻo đẻo theo nàng, rồi đến một ngày nào đó nàng sẽ quay lại mỉm cười và... tôi sẽ bước tới. Không biết lúc đó tôi sẽ làm gì nhỉ? Trao cho em một cành hoa hái vôi đầu đó? Hay là làm sẵn một bài thơ (không ỏn! làm thơ thì tôi chịu thua). Thôi thì chép một bài thơ của Nguyễn Sa thì tuyệt diệu nhất. Có thể là bài "Cần Thiết":

Không có anh lấy ai đưa em đi học về

Ai viết thư cho em mang vào lớp học

Ai cầm tay cho đỡ má hồng em.

Khi về nhà, đọc bài thơ này, tim nàng sẽ đập rộn ràng khi áp trang giấy mỏng vào má... rồi chuyện gì sẽ xảy ra sau đó? Ôi thôi, chỉ nghĩ đến mà hồn tôi lâng lâng khó tả. Tôi quyết chí phải tìm cho được "Ngọ" của tôi. Chiều nào tan học tôi cũng cong lưng đạp xe từ Phú Thọ ra Saigon, hết Phan Thanh Giản lại đến Bà Huyện Thanh Quan mà không gặp được cô nào đi một mình. Nếu có thì "xí" quá, không có mái tóc dài như tôi mơ ước. Tôi thấy mình giống Nguyễn Sa, chỉ khác là đi ngược đường thôi.

*Anh vẫn đạp xe từ Saigon ra trường đua Phú Thọ
Hết cả tiền uống ly nước mía
Mà cũng không gặp em
Nên khát đắng linh hồn...*

Nhưng trời cũng không phụ kẻ có lòng như tôi, nên định mệnh đã bắt đầu vào buổi trưa nhạt nắng. Hôm ấy, tôi đang đạp xe trên đường Lê văn Duyệt thì bất ngờ thấy một cô nàng có mái tóc dài, ôm cặp nghiêng nghiêng, dáng thon gầy trong chiếc áo dài màu trắng đang đi phía trước. Tôi ghì xe chậm chậm để nhìn cho kỹ từ phía sau với hy vọng là khuôn mặt sẽ đẹp nảo nùng. Choáng váng với dáng dấp mỹ miều, tôi vội chạy nhanh ra phía trước rồi quay lại để nhìn mặt nàng. Bất chợt nàng mỉm cười - một nụ cười mà cho đến hôm nay tôi vẫn nghĩ là đẹp nhất thế gian. Nụ cười duyên dáng với má lúm đồng tiền trên khuôn mặt xinh xắn làm tôi sững sờ, bồi rối tay chân, làm chiếc xe lao đảo suýt ngã và cũng không kịp cười đáp lại vì chưa hề sẵn sàng - *Mãi đến mười năm sau tôi mới vỡ lẽ, hôm đó nàng không hề cười với tôi mà với cô bạn đi xe Honda chạy ngang qua.* Dù sao thì sự hiểu lầm này cũng đã giúp tôi có đủ niềm tin để theo nàng hàng ngày, ròng rã hơn sáu tháng.

Quý vị có biết tại sao không? Tôi biết rõ mình không bánh trai mà có phần hơi tệ là đặng khác. Nước da không sáng sủa, thêm cái mũi cà chua. Tóc không chịu nằm im mà dựng ngược. Đã vậy, khuôn mặt còn điểm thêm năm mươi hạt mụn "dậy thì" trề, nhìn vào gương thấy phát ghét. Chưa bao giờ nghe ai khen tôi, trừ một lần lâu lắm mà tôi nhớ hoài và cố tin là sự thật. Đó là lần người chị họ nói:

- Em có miệng cười duyên lắm, nhờ cái răng khểnh.

Tôi chạy vội về nhà, đứng trước gương một mình, nhe răng cười xem có duyên chỗ nào, nhưng chỉ thấy hàm răng mất trật tự, trông nản quá! Bởi vậy, hai mươi tuổi, vào đại học rồi mà chưa có người yêu. Chính vì thế mà khi được người đẹp ban cho một nụ cười làm sao tôi không bồi rối. "Quân sư" của tôi có nói, khi một cô gái lạ nhìn mình cười, có nghĩa là chịu đèn rồi đó. Tôi liền xuống xe dẫn bộ, lẻo đẻo theo sau nàng mà nghe tim đập thình thịch. Hình như nàng không biết có người theo nên thông thả quẹo vào cổng đình Phú Thạnh, quanh co vài lối và bước vào căn nhà có cửa màu xanh mát hút. Thế là suốt buổi chiều hôm ấy, tôi đạp xe qua lại mấy lượt trước căn nhà màu xanh, cố tìm lại nụ cười đã làm mình xao xuyến, băng khuâng. Tôi chợt nhớ đến những câu thơ của thi sĩ Nguyễn Sa - mà tôi nghĩ là ông đã viết hộ cho tôi.

*Anh nhớ nhà em có cửa xanh xanh
Có một hàng rào, có thầy có mẹ
Có ngựa chạy trong trường đua
Có người đi ngoài ngõ
Nên đạp xe đi rồi đạp xe về
Mà chẳng có đôi ta*

Lân la hỏi thăm mấy đứa trẻ trong xóm, mới biết tên của nàng là Dân. Nghe tên Dân tôi hơi chột dạ. Tiếc quá, sao nàng không có cái tên thơ mộng như Quỳnh Như, Kiều Hạnh. Nhưng nghĩ lại... mình tên Tý nghe cũng chẳng thanh tao gì. Đã vậy, ở nhà còn bị gọi là Cu Tý, mặc dù năm nay tôi đã là sinh viên đại học. Vì ba mẹ, anh chị của tôi, ai cũng nói "quen miệng rồi". Nhớ năm rồi cũng vì cái tên "Cu Tý" này làm tôi què chết được. Số là tôi có quen một cô nàng khá xinh trong dịp đi chơi sở thú. Tôi giới thiệu tên tôi là Trung. Một hôm, cô nàng tìm đến nhà trong lúc tôi đang học bài trên gác. Từ dưới nhà vọng lên, tiếng chị Tư rõ mồm mọt:

- Chắc em lộn địa chỉ rồi, ở nhà này không có ai tên là Trung cả !

Có tiếng con gái phân bua:

- Sao lạ vậy, chị xem, ảnh viết cho em rõ ràng số nhà đây nè!

- Ô! đúng là chữ của thằng Cu Tý!

Rồi chị cất tiếng gọi to:

- Cu Tý ơi! Cu Tý à! Có cô nào kiếm em nè.

Tôi ngồi trên gác nín khe mà nghe "tan nát cõi lòng" và trốn luôn không dám xuống. Thế là từ đó không dám sửa tên nữa, cứ là Tý cho đỡ trở trêu. Thôi thì... dù Dần hay là Hợi cũng không sao, miễn nàng đẹp là được. Tôi nhớ lại, tên Ngọ đã đi vào nhạc sử tình tứ với Phạm Thiên Thư. Còn tên Tý của tôi cũng trùng với nhạc sĩ nổi danh Nguyễn Văn Tý. Biết đâu sau này, Tý - Dần sẽ viết nên trang tình sử lung lay danh thiên hạ.

Biết nàng học trường Gia Long, gần nhà nên đi bộ mỗi ngày, tôi đến chờ ở cổng trường và đi theo sau, âm thầm đưa nàng về. Lần lữa sáu tháng trôi qua mà chưa có cơ hội hay đúng ra là chưa dám đến gần làm quen. Tôi bắt đầu làm thơ vì những đêm nhớ nhung vơi vợi. Nắn nót từng chữ để ngày nào đó trao vội cho nàng những bài thơ mà tôi cho là hay tuyệt cú mèo. Đây là bài thơ đặc ý nhất và tôi đã phục mình sát đất (nhưng sau này đọc lại, mắc cỡ gần chết).

Đêm qua mơ thấy dáng Dần

Ngồi bên cửa sổ mặt trắng ngần

Hồn Tý rung động sầu lằng lằng

Thoảng tiếng tiêu buồn vọng ngoài sân

Cũng may là chưa bao giờ những bài thơ này đến tay nàng. Sáu tháng trôi qua, ngày nghỉ hè đã gần kề, hàng hoa phượng trong trường Gia Long đã nở rộ làm cho tôi quỳnh quáng lên. Làm sao tỏ được mối tình cảm lặng lẽ đêm vẫn rộn ràng trong tim tôi? Tôi quyết định trưa thứ sáu sẽ đón nàng tại ngã tư Phan Thanh Giản và Lê Văn Duyệt để thổ lộ mối tình thầm thiết của tôi. Một tuần lễ ở nhà, tôi lục lọi biết bao nhiêu là sách báo để tìm câu tỏ tình hay nhất. Cuối cùng tôi có kế hoạch tỏ tình như thế này: tôi sẽ đợi Dần gần cổng trường, khi nàng đi tới, tôi bước ra trước mặt nàng, mỉm cười, cúi nhẹ đầu chào và nói:

"Xin lỗi, tôi muốn nói với Dần một chuyện thật quan trọng được không?"

Dần sẽ dừng lại, nhìn tôi ngạc nhiên- có thể nàng biết tôi nói gì nên hai má ửng hồng, bối rối, nhỏ nhẹ trả lời: "Dạ, anh cần chi?"

Nàng cười e thẹn má lúm đồng tiền, duyên ôi là duyên! Tôi sẽ từ tốn rót vào tai nàng lời êm ái nhất:

"Dần có biết là Dần đẹp lắm không? Từ sáu tháng nay, Tý đã đi theo dáng hồng tha thướt và chợt biết rằng Tý đã yêu Dần".

Dần càng bối rối e thẹn, tay mân mê tập vở. Tôi sẽ bước tới trao cho nàng những bài thơ do chính tôi sáng tác. Sau đó thì... Ôi! nói làm sao hết nổi sung sướng.

Tôi chép thơ trên những tờ giấy mỏng màu xanh lơ và tập đi tập lại từng điệu bộ, o bé lại mái tóc, nôn nao chờ đợi. Trưa thứ sáu, diện bộ đồ "kềng" nhất, và không quên thoa một chút "brillantine" cho mái tóc khó ưa nằm ngay ngắn, tôi chạy xe đạp đến chỗ "hẹn" lòng hân hoan như mở hội. Dừng xe vào bên lề, khóa cẩn thận, mắt tôi đăm đăm nhìn về hướng trường Gia Long, chờ những tà áo trắng đổ tủa ra trong giờ tan học, trong đó có Dần của tôi. Tôi đi tới đi lui, lẩm nhẩm lại câu tỏ tình "tuyệt diệu" với lòng đầy tự tin.

Ô kìa! Dần đang thong thả bước đi vô tư giữa những tà áo trắng. Tôi sửa bộ điệu, nhìn quanh xem có ai đứng gần đó không? May quá, chỉ một mình tôi. Lẩm nhẩm lại câu nói và hồi hộp lạ khi nàng càng đến gần. Hai "mét" rồi một "mét". Hai bàn tay tôi luống cuống, chân muốn sụm xuống, tim đập thình thịch. Khi nàng bước tới ngã rẽ, tôi bước ra. Thoảng giật mình vì có người cản đường, Dần đứng lại nhìn tôi - lúc đó lỗ tai tôi lúng búng, không còn biết nói gì như đã sắp đặt trước, đưa tay gãi đầu, miệng lắp bắp:

- Dần... Dần... Đi học về hả? Dần... không đi xe... đi... đi bộ hả?

Nàng liếc xéo tôi:

- Hỏi vô duyên!!!

Rồi bước sang một bên, đi thẳng. Tôi cảm thấy hai tai nóng bừng, mắt mờ đi và loáng thoáng tà áo dài trắng nhờn nhờn xa dần. Tôi vừa xấu hổ, vừa tức tối muốn độn thổ đi được.

Thế là hết! tất cả ước mơ đã sụp đổ tan tành trong phút chốc. Tôi muốn tát vào mặt mình - cái mặt vô duyên đáng ghét - mấy cái cho đỡ tức. Rồi sẽ không bao giờ có dịp để trao vội cho nàng những bài thơ viết bằng nỗi tương tư, thao thức. Tôi xé tan nát những trang thơ mang màu xanh hy vọng, lên xe, đạp một mạch về nhà, buồn bực không nguôi. Tôi biết rằng mình sẽ không bao giờ có can đảm tỏ tình lần thứ hai. Dầu có chờ đợi trước cổng trường, có chạy hàng trăm lần ngang căn nhà màu xanh cũng vô ích. Hôm đó, tôi nhớ rõ là 12 giờ

30, ngày 25 tháng 5, một ngàn chín trăm bảy mươi. Năm tháng sau, tôi quyết định “*trả lại em yêu khung trời mùa hạ ngọn đèn thủ đô tung bừng phố xá*”

Tháng 10-1970

Sau lần tỏ tình bị thất bại nã nề, Cu Tý nhà ta quē một cục vì câu “mắng nhiếc” của nàng như tát nước vào mặt “Hỏi vô duyên”. Mong ước vỡ tan, với trái tim tan nát, tôi không còn thiết tha gì đến chuyện học hành nữa nên quyết định rời bỏ thành phố muôn màu lên đường tòng quân nhập ngũ và tôi đã trúng tuyển vào trường Đại Học Chiến Tranh Chính Trị Đà Lạt. Suốt một năm thao luyện, nhọc nhằn trong kỷ luật thép của quân trường, trái tim rướm máu của tôi hình như đã tạm ổn định. Cái lạnh của Đà Lạt mùa đông với những buổi sáng sương mù, trộn lẫn mồ hôi của đoạn đường chiến binh trên triền dốc cũng làm tan biến mây dầy mùn trên làn da xanh xao của Saigon ngày nào. Khi nhìn vào gương tôi thấy mình oai phong lẫm liệt chi lạ với bộ lễ phục uy nghi.

Một buổi trưa Chúa nhật không đủ tiền ăn phở, nên Cu Tý tôi vào trong nhà Thủy Tạ một mình, vừa ngắm trời trăng mây nước, vừa nhắm nháp ly cà phê đen, thả khói băng quơ cho đỡ đói. Thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ làm ra vẻ như “*Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé*”, chứ thật ra có con ma nào hẹn hò đâu! Khi tiếng nhạc trong quán im lặng, tôi chợt nghe vài giọng cười khúc khích vang lên. Nhìn ngoái về hướng có tiếng cười, tôi bắt gặp bốn cô gái khá xinh đang chỉ chỗ về phía tôi có vẻ trêu chọc. Tôi cố lắng nghe những mẩu đối thoại mà hai mươi lăm năm rồi tôi còn nhớ rõ mồn một:

- Ê! Nhỏ Khánh, có khi nào cho kếp leo cây không?

- Mỹ Dung hỏi kỳ hông? Kếp của ta, ta cũng thấy mò, ai mà cho leo cây, lỡ trầy trụa hoặc té gãy chân thì sao?

- Còn Phượng, bồ còn nhớ câu thơ gì mà ...”Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé... không?”

- Nhớ chứ sao không? Ủa con nhỏ Ngọc Thanh, bộ tương tư ai sao mà ngồi ngẩn ngơ vậy kìa?

Lắng nghe những mẩu đối thoại tôi biết bốn cô này học Chính Trị Kinh Doanh, ở ký túc xá Kim Ái bên trong Viện Đại học Đà Lạt. Biết mình là đối tượng cho các cô trêu chọc, tôi cảm thấy ngượng nghịu, tay chân dư thừa và hai tai nóng ran. Tuy vậy vẫn cố ngồi bình chân như vại, coi như không chuyện gì xảy ra.

Sau lần bị chọc quē đó, tinh thần tôi phần khởi lạ thường. Vì tôi nghĩ rằng mình cũng thuộc loại tuần tú, đẹp trai nên mới được các cô để ý chọc ghẹo. Và cứ thế vào những chiều cuối tuần tôi thường vào ngồi trong quán cà phê thả hồn theo những giọt nắng vàng rơi nhẹ xuống bên kia đồi, xa xa tháp chuông Viện Đại học in rõ lên nền trời xám đục và những dầy mây trắng bồng bênh như tóc ai bay mà mơ mộng.

Tóc em anh sẽ gọi là mây

Ngày sau hai đứa mình xa cách

Anh vẫn được nhìn mây trắng bay

Tiếng hát Thái Thanh thánh thót, trau chuốt từng cung bậc âm thanh véo von trong bầu không khí quạnh quẽ, đơn độc làm tôi chợt nhớ đến Dân - mái tóc thề óng ả - có phải như làn mây hồ hững phía chân trời? Gần hai năm rồi tôi xa thành phố, không biết giờ này nàng có còn đi học một mình? Có lẽ, không còn là nữ sinh Gia Long nữa mà đã là sinh viên của trường đại học nào đó. Biết đâu nàng lại có mặt trong nhóm nữ sinh viên của ký túc xá Bình Minh? Hay Kim Ái ở gần đây. Nhất định lần này về phép thế nào tôi cũng đến tìm nàng.

Thế rồi ngày phép cũng đến. Về tới Saigon, chỉ kịp tắm rửa, thăm hỏi gia đình qua loa, tôi thay vợ bộ quân phục mùa hè lên Honda chạy một lèo đến Phan Đình Phùng. Tôi ngừng xe trước cửa Đình Phú Thạnh, ngần ngại chưa dám vào. Đây là lối vào nhà nàng, nơi ngày xưa tôi lẻo đẻo theo nàng hàng bữa, sao giờ đây ngại bước làm sao. Không biết Dân có nhận ra tôi không? Và biết nói gì với nàng đây hỡi trời, lỡ nàng lại cho tiếp một câu “cái mặt vô duyên” thì làm sao? Tôi không dám làm thêm một cuộc phiêu lưu nữa. Mới năm nào còn ngượng nghịu trước mặt nàng để trái tim phải một lần tan nát, liệu bây giờ có khác hơn không?

Tôi quay đầu xe chạy một mạch về nhà thầm nghĩ “thôi ở nhà nói chuyện với má chắc khỏe hơn”. Hú hồn!

Thôi nhé Dân, đành xem như chúng mình không duyên, không nợ.

Sau kỳ nghỉ phép, tôi lại chém vè thêm vài ngày nữa, nên khi trở lên trường bị phạt tám ngày trọng cấm, không được phép ra phố cuối tuần suốt mấy tuần lễ dài. Cái cảnh ăn không ngồi rồi khi bị giam lỏng trong doanh trại buồn chết được. Giá mà có ai để nhận và viết thư tình cũng đỡ buồn trong lúc này.

Một ngày kia, sau mấy tiếng đồng hồ đọc sách miệt mài ở thư viện, trước khi ra về, tôi ghé qua phòng đọc báo, ngồi vào bàn có tờ báo Công Luận đang mở sẵn trang văn nghệ, tôi liếc mắt đọc một bài tùy bút với dòng văn nhẹ nhàng lãng mạn, kể chuyện tình người con gái có người yêu là lính trấn biên cương của một cây bút học trò với cái tên thật mỹ miều, dễ thương Nguyệt Diễm. Cuối trang văn nghệ là phần nhắn tin cho một người bạn thơ đã mất liên lạc với địa chỉ rõ ràng. Bỗng dung tôi nảy ra ý định - Tại sao không viết thư cho cô nàng để làm quen? - Nhưng ý nghĩ khác lại đến - Lỡ cô nàng xấu như ma thì sao? Không hề gì, chỉ viết thư chứ có gặp mặt đâu mà sợ. Thế là định mệnh rong ruổi từ đó.

Một buổi chiều sau khi đi bãi tập quân sự về, tôi nhận được hồi âm của Nguyệt Diễm. Còn nổi vui mừng nào hơn khi chợt nghĩ rằng, trong những ngày sắp tới tôi sẽ không còn cô đơn, không còn thèm thuồng nhìn bạn bè nhận thư tình mà âm thầm ao ước. Thư qua, thư lại, hết chuyện học hành, đến chuyện quá khứ tương lai, rồi chuyện trời trăng, mây nước. Từ một trang lên bốn trang. Giấy viết thư từ màu trắng, ngả sang màu xanh, rồi màu hồng. Tôi phải vận dụng hết khả năng dờ tề về tả tình, tả cảnh hồi còn đi học để lấp đầy những trang giấy gửi cho Diễm. Hàng chục lá thư dễ thương ngọt ngào của nàng đã làm tôi cảm mến lúc nào không hay dù chưa hề biết dung nhan của nàng rục rờ hay điêu tàn như mùa lá đỏ? Nhất định tôi phải gặp mặt Diễm - dù một lần rồi vĩnh biệt cũng cam.

Một buổi trưa đẹp trời tôi được đi phép thường niên. Rời Đà Lạt trên chuyến bay Hàng Không Việt Nam với mười hai nụ hồng nhung và mảnh gỗ thông xinh xắn với hàng tên Nguyệt Diễm “rồng bay phượng múa” trên tay, trực chỉ Sài Gòn. Tìm đến nhà Diễm trong khu cư xá tôi được mẹ nàng đón tiếp niềm nở và cho biết Diễm đi làm sắp về. Trong lúc thắp thỏm ngồi chờ, không biết làm gì, tôi nhìn quanh quẩn khắp nơi trong phòng khách để hình dung ra dáng nàng. Đây là chiếc ghế màu vàng đậm hẳn là nơi nàng ngồi xem TV hàng ngày. Kia, chiếc bàn học xinh xắn với một bình hoa tím nhỏ dễ thương, có phải nơi nàng ngồi nắn nót viết thư cho tôi mỗi tối? Và, tôi hồi hộp lạ thường khi nhìn thấy bức ảnh dựng sát góc bàn. Tôi nhòm dậ, nhìn vội vào bức ảnh, một cô gái khoảng mười tám tuổi đứng dưới một tàng cây lớn, mái tóc dài ngang vai, nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt ngoan hiền. Chắc là nàng lúc còn bé. Sao khuôn mặt này giống một người nào đó. Tôi tự hỏi hay là mình đã có gặp ở đâu rồi? Nhớ mãi vẫn không ra. Nhưng đầu sao tôi vẫn cảm thấy trong lòng mình dấy lên một niềm vui bất chợt. Tôi vui vì Diễm của tôi không phải là cháu của bà “Chung Vô Diệm”!

Khoảng nửa giờ sau Diễm về đến. Không thể nào diễn tả được nỗi ngạc nhiên đến tột cùng khi tôi đối diện với nàng. Bởi vì Diễm giống Dân lạ lùng. Tuy mái tóc ngắn hơn, nhưng hai đồng tiền nhỏ trên má khi cười thì như khuôn đúc. Phần Diễm, có lẽ nàng cũng bồi rồi không kém vì sự hiện diện bất ngờ của tôi. Tôi trao nàng bó hoa hồng đã héo bởi cái nắng Saigon. Tay nàng run run, hai má ửng hồng vì e thẹn. Mãi một lúc sau nàng mới ngược nhìn tôi, giọng êm ái:

- Anh về hồi nào sao không cho em hay trước?

Tôi cười:

- hay trước để Diễm dán trước công nhà tám bảng “không tiếp khách” phải không?

Diễm liếc nhẹ tôi với nụ cười thật dễ thương:

- Chưa chi mà anh đã nghĩ xấu cho người ta rồi!

Suốt một tiếng đồng hồ của buổi gặp gỡ ban đầu chúng tôi chỉ nói chuyện bâng quơ, nhưng dường như khoảng không gian bao quanh nồng nàn, ấm áp vô cùng. Tôi mãi mê nhìn đôi môi xinh xắn trên nét mặt ngây thơ duyên dáng, nhất là nét mặt ấy trông thật giống Dân. Một tuần sau, trước khi trở lên Đà Lạt, tôi mời Diễm đi chơi vào buổi tối. Chúng tôi ngồi bên nhau giữa tiếng nhạc êm ái, diu dặt của quán kem nơi Công Trường Chiến Sĩ, nhìn phía bên kia đường là trường Đại học Luật Khoa nơi nàng đang theo học. Nàng liếng thoảng kể cho tôi những mẩu chuyện vui buồn trong tuổi học trò. Tôi lắng nghe một cách thích thú và không quên trêu nàng:

- Vậy, sau mỗi buổi tan trường có bao nhiêu anh chàng theo sau để hộ tống Diễm về nhà?

Diễm chợt đổi giọng, hóm hỉnh kể cho tôi nghe lúc còn học ở Gia Long, hôm nào đi bộ về cũng có một cây si lẻo đẻo theo sau. Cây si đó có đón đường một lần, hỏi một câu lãng xẹt rồi biến mất luôn. Tim tôi đập liên hồi, giọng run run, hồi hộp hỏi:

- Diễm còn nhớ mặt anh chàng đó không?

Diễm cười ngắt nghễ:

- Em không nhìn kỹ nên không nhớ rõ, cũng không biết tên, chỉ biết là hơi cù lần nên thấy cũng tội nghiệp.

Tự nhiên tôi cảm thấy “quê quê”. Sao giống mình quá vậy, không lẽ??? Nên nói lảng đi, không dám đề nàng bình luận thêm về cái “dung nhan cù lần” nào đó.

- Nhà xa quá sao Diễm đi bộ được?

- À! Lúc đó nhà em ở đường Lê Văn Duyệt.

Tôi hỏi thêm để có câu trả lời chắc chắn cho nỗi nghi ngờ của mình:

- Có phải nhà ở phía sau Đình Phú Thạnh, có cửa sổ màu xanh không?

Diễm tròn mắt ngạc nhiên:

- Đúng rồi. Sao anh biết?

Tim tôi lúc đó muốn bay ra khỏi lồng ngực. Đúng là Dàn của tôi. Dàn của Cu Tý đây rồi. Dàn lấy tên Nguyệt Diễm để viết báo, nên tôi đâu ngờ! Có phải là một sự sắp đặt kỳ diệu của định mệnh để chúng tôi tìm đến nhau?

Tôi vui mừng nắm lấy hai bàn tay Diễm xiết nhẹ. Cùng lúc đó, như có một động lực vô hình thúc đẩy từ trái tim đang rung động tột cùng, môi tôi phát ra tiếng nói mà tôi không làm sao kiềm chế, kiểm soát được bởi nỗi lòng hân hoan vì một hạnh phúc bất ngờ.

- Nguyệt Diễm, anh yêu em!

Câu nói vừa dứt thì mồ hôi tôi cũng tuôn ra. Tôi nín thở chờ đợi. Chờ đợi một câu nói phủ phàng như ngày xưa nàng đã tàn nhẫn tặng cho tôi mà không hề biết rằng mình đã vô tình bóp nát một trái tim. Tim tôi đập thình thịch. Tay tôi run rẩy. Tôi tự nhủ thầm - hãy cố gắng bình tĩnh dù nàng có nói “sao anh vô duyên quá vậy?” Diễm nhìn tôi sững sờ và tôi hồi hộp chờ đợi. Nếu bàn tay nàng rút khỏi tay tôi, thì.. có thể tôi sẽ ăn một cái tát. Nhưng không, bàn tay nàng vẫn để yên trong tay tôi, hai gò má ửng hồng, im lặng trong một thoáng bồi hồi, rồi dịu dàng hỏi:

- Mà sao anh biết rõ nhà em ở sau đình Phú Thạnh?

Tôi khép nhẹ đôi mắt, cố giữ hơi thở cho thật đều, lòng tràn ngập niềm vui vì biết rằng, lần này chắc chắn là mình đã “tóm được người trong mộng” rồi. Thừa thắng xông lên, tôi cúi xuống hôn lên bàn tay nàng triu mến:

- Bí mật, nếu đúng là duyên nợ thì vào ngày đám cưới anh sẽ kể cho em nghe.

Nàng rút tay về và nũng nịu nói:

- Xí! Biết người ta có chịu không mà làm đám cưới.

Tôi trêu nàng;

- Phải rồi, anh biết em chỉ chờ cây si cù lần lẻo đẹo theo em khi xưa thôi.

Đó là buổi tối tuyệt vời nhất trong cuộc tình của chúng tôi. Không có sản nháy, không có những nụ hôn đắm đuối, chỉ có ánh mắt nồng nàn và tay trong tay mà tình yêu chúng tôi chan hòa, ngào ngạt cả vũ trụ.

Tôi trở về Đà Lạt, suốt cả tháng sau vẫn còn say sưa trong niềm hạnh phúc như tưởng rằng không có được bao giờ. Rồi tôi tốt nghiệp và đáo nhậm đơn vị trong vùng tuyến đầu lửa đạn. Tôi đã đi trong chiến tranh hoang tàn, với nỗi dằn vặt giữa con tim và lý trí. Yêu Dàn. Nhưng làm sao mang đến hạnh phúc cho nàng khi cuộc đời lính chiến cứ bôn ba, biết ngày về có toàn vẹn? Mỗi năm chúng tôi gặp nhau một lần, đi chơi vài ba buổi trong những dịp phép thường niên, rồi lại chia tay trong nghẹn ngào nước mắt. Nàng vẫn ở đó, trong cư xá đìu hiu (theo lời thư nàng viết) lặng lẽ, mỗi mòn trong mong nhớ với mơ ước bình thường, được ngồi bên người yêu hay cùng nắm tay đi dạo một vòng phố tung bùng vào những ngày cuối tuần mà cũng không có được. Tôi vẫn kiên biệt giữa chiến chinh chất ngất. Ai biết được sẽ ra sao ngày sau?

30-4-1975

Cuốn theo vận nước, mỗi tình của chúng tôi đã đầy xót xa lại càng thêm hụt hẫng. Hai mươi lăm tuổi, tôi bước vào trại tù cải tạo để bị thiêu rụi tất cả mộng ước đang đầy cho tình yêu và tương lai. Tôi không muốn liên lạc để Dàn yên tâm mà bước đi. Khoảng hơn một năm sau, tôi được tin nàng đã gắng sức tìm gia đình tôi. Vì yêu thương, nàng đã dẹp bỏ tự ái, thành kiến để đến thăm mẹ tôi dù chưa một lần nào biết nhau. Dàn cũng xin gia đình đến thăm tôi trong trại tù cải tạo với lời hứa sắt son sẽ chờ đợi tôi dù cho từng mùa xuân có phai tàn trên mái tóc và phải sống trong môi mòn tuyệt vọng.

Dàn đến thăm tôi hai lần, lần nào cũng như con mèo bị ướt mưa. Tội nghiệp làm sao. Cứ mỗi lần nhìn người yêu lủi thủi ra về tìm tôi như thất nghẹn. Và lần sau cùng tại trại Vườn Đào, tôi trao cho nàng một lá thư trước

khi chia tay, trong đó nói rõ quyết định sinh tử của tôi là sẽ trốn thoát khỏi trại, chắc chắn lành ít dữ nhiều. Tôi sẽ đi về bên kia biên giới hoặc vùng rừng núi cao nguyên để tìm quân kháng chiến. Tôi xin nàng hãy chấm dứt mọi liên lạc và cố mà bước đi đừng quay lại (sau này Dần kể lại nàng đã khóc như chưa bao giờ khóc như thế khi đọc lá thư đoạn trường này. Đôi khi, để bớt đau lòng nàng còn cố nghĩ rằng tôi không yêu nàng nên mới có quyết định như thế.)

Đến Tết năm 1979, tôi cùng ba người bạn đã trốn trại một cách thật liêu lĩnh và nguy hiểm với cơ hội vượt thoát an toàn rất mong manh. Theo kế hoạch, sẽ có người đón chúng tôi từ Mỹ Tho ra Vũng Tàu và sẽ nằm chờ ở đó để được đưa vào rừng kháng chiến. Trên đường đi ngang qua Sài Gòn, tôi đã ghé vào nhà Dần để thăm nàng như đã hứa trong đoạn thư bí mật chuyển ra từ tháng trước. Chỉ mười phút ngắn ngủi lặng lẽ nhìn nhau không nói được một câu trọn ý nghĩ.

Vừa ngỡ ngàng như giấc mơ, vừa hoang mang, không biết nên hy vọng hay tuyệt vọng trong niềm đau hay trong hạnh phúc. Nàng - người con gái yêu đuối với tình yêu bất hạnh. Tôi - người trốn tù biệt xứ hôm nay rồi sẽ đi về đâu? Tất cả những cảm giác ngổn ngang đó đã làm chúng tôi lặng yên như khối đá, tay nắm tay không nói được một lời. Nước mắt chưa kịp rơi, tôi đã chào già biệt mà nghe lòng tê tái khôn cùng.

*Em lặng nhìn rất vội lúc chia phôi,
Tôi mạnh bước mà nghe hồn nhỏ lệ.*

Chỉ hai câu thơ này mới diễn tả hết tâm trạng chúng tôi. Lòng đau buốt đến xót xa, tôi quay trở lại sau vài bước đi, nàng vẫn đứng nhìn theo bên cánh cửa mắt nhoà lệ, tôi xiết chặt tay nàng nói khẽ: “Anh tin rằng chúng mình sẽ gặp lại”, rồi quay lưng vội vã bước đi không dám nhìn lại!

Qua biết bao nhiêu gian truân kể từ lần chia tay tưởng chừng vĩnh biệt, không thể kể hết ở đây, vậy mà hai mươi hai năm qua Dần là mẹ của hai đứa con tôi.

Sau tuần trăng mật, tôi có đọc cho Dần nghe bài thơ tôi có ghi ở trên. Nghe xong Dần ôm bụng cười nắc nẻ:

- Nếu em biết anh làm thơ dở như vậy thì em không ưng anh đâu.

Tôi trêu ghẹo:

- Bây giờ vẫn chưa muộn, em có thể ôm gói về nhà được.

Nàng liếc yêu tôi và nói:

- Xí! Súc máu... đừng ham!

Sau hai mươi mấy năm sống trong tình nghĩa vợ chồng, tôi mới khám phá ra và khẳng định rằng: “*Tình chỉ đẹp khi còn dang dở... Đời mất vui khi đã vẹn câu thề*” là sai bét! Dĩ nhiên, trong mỗi giai đoạn tình yêu có những nét đẹp riêng không thể phủ nhận, không thể so sánh được. Bởi vì, những ngày theo nhau lẻo đẻo thì tình yêu chỉ là thỏa mãn những cảm xúc, còn tình yêu hôn nhân đầy những thương yêu, săn sóc, lo lắng cho nhau bằng trọn vẹn ý nghĩa của hai chữ “hy sinh”.

Nói như thế không có nghĩa là trong hai mươi hai năm mặn nồng tình ái, con thuyền tình lúc nào cũng êm như mơ. Vẫn có những cơn sóng vỗ chập chùng vì những lý do không đâu. Dần của tôi tuổi "con cọp" nên đôi khi cũng "cắn" chút đỉnh. Nàng dễ nổi cáu vì tính tôi cầu thả, hay vứt giày, dép, bóp, chìa khóa bừa bãi. Thế là cãi nhau. Nàng đổ tội cho tôi là không ngăn nắp. Tôi đổ tội cho nàng là khó như bà già! Đôi khi nàng nhờ tôi ghé chợ mua dùm mấy trái chanh, tôi rất vui lòng, nhưng khi ra đến chợ gặp người quen nói dăm ba câu chuyện lại quên mất, nên thay vì mua chanh tôi lại mua dưa leo. Thế là bị càu nhàu và giận nhau.

Có một tối, hai đứa nằm trong phòng nghe nhạc. Có lẽ, vì âm hưởng du dương, nàng mơ màng nhắc lại kỷ niệm thời son trẻ, những hẹn hò nơi công trường Duy Tân, bến Bạch Đằng... Nàng nhớ vanh vách những con đường, những quán cà phê, những phim hai đứa xem ở Rex, Eden. Tiếng Dần êm ái diu diu... “Anh còn nhớ không anh...” Đang say sưa nhắc nhở kỷ niệm, quay lại thấy tôi ngáy khò khò, nàng nổi tam bành dựng tôi dậy để cãi nhau. Không nói chuyện hai ngày đêm. Từ đó, tôi có hai câu thơ sửa lại như thế này:

*Giác Nam Kha chợ bắt bình
Bừng con mắt dậy thấy mình cãi nhau*

Ngoài những chuyện vặt vãnh đó, Dần là một người đàn bà tuyệt vời. Một nàng dâu thảo, một người vợ đảm đang, một bà mẹ hiền. Nhất là từ ngày sinh hoạt Hội Gia Long đến giờ, nàng càng tỏ ra khả năng giao tế, lanh lẹ. Từ đó, tôi được phong làm “rể Gia Long” và cũng bị cuốn hút theo những ngày làm rể. Số là mỗi khi hội họp, Dần thường lôi tôi theo. Không phải để “sai biểu” mà để bày thức ăn ngon cho đám anh rể ngồi nhậu nhẹt tán dóc, đôi khi còn có bộ bài để “binh” thả ga. Thật ra, chẳng phải các nàng “cựu nữ sinh Gia Long” tử tế gì mà chỉ vì không muốn mang tiếng lo họp hành bỏ đối chồng và cũng vì các nàng nói nhiều quá nên không có cuộc họp nào dưới tám tiếng.

Thôi thì phận rể cũng không cần biết lý do, miễn là được ăn nhậu, được chơi xả láng không bị ai càu nhàu là vui vẻ cả làng. Ngoài chuyện nói nhiều, các nàng còn “ăn hàng” hết biết, y như thời con gái vậy. Nếu không, thì sao bỗng nhiên dáng hình thon thả của nàng biến mất, thay vào đó một thân hình “tròn trịa”. Nhưng dù sao, tôi cũng vẫn yêu Dần da diết, dù nét xưa đã phai tàn vì những hy sinh, vất vả trong cuộc đời làm vợ và làm mẹ. Với tôi, Dần vẫn mãi mãi là “nàng tiên kiêu diễm”.

Xin mượn bốn câu thơ của nhà thơ Thảo Nguyên để kết thúc nơi đây như chút tâm tình của tôi dành cho người con gái Gia Long đang hiện diện và gắn bó không thể thiếu trong cuộc đời tôi:

*Xin một phút giây trong dĩ vãng
Để nhìn mái tóc mượt nhưng xưa
Xin viết ngàn câu thơ lãng mạn
Để thương mái tóc bạc bây giờ.*

Đặng Hiếu Sinh

MỘT ĐỜI SỐNG VỚI VÔ MINH

*Ngán ngơ tìm chẳng thấy Tâm
Gọi vang khắp chốn
Truy tầm khắp nơi
Tâm ơi! Ta gọi hết hơi
Lần thơ lần thẩn
Về thôi
Chiều rồi!!!
Ánh tà dương nhuộm trên đồi
Hoàng hôn hấp hối
Tâm ngồi ở đâu?
Bên trời trên đất gằm cầu...
Ơi Tâm ngơoi trốn ở đâu rứa hè!!!
Nhìn kia!
Trăng hiện dưới khe
Cái Tâm trốn biệt biết nghe... đừng chờ
Thì ra ta đã khờ khờ
Cái Không cái Có
Mù mờ chẳng phân
Tâm đâu có ở ngoài thân!!!
Chạy rong chạy ruổi đuổi Tâm vô hình
Một đời sống với vô minh*

Kiều Mộng Hà

Austin March 17.2016

Ngậm Ngùi

*Thăng hoa, khổ ải nào ai biết
Trầm luân, nghiệt ngã bấy nhiêu thôi
Nén sâu, voi nhớ, cho nhân loại
Bớt giận hờn, thôi hết ngậm ngùi.*

*Đã quyết không bận lòng chi nữa
Chiều chiều sao lặng ngắm mây trôi
Thả hồn về phía chân trời tím
Nơi tình yêu tiền kiếp luân hồi.*

*Đã mong con tàu không bến đỗ
Lặng lẽ ngang qua những chặng đời
Xuôi ngược, vô tâm, hồn lơ lửng
Dẫu vàng son một thuở khôn nguôi.*

*Lẽ đâu trách người sao bội ước
Quên thề quên mộng thắm đôi mươi
Vô võ đêm thâu sầu đối bóng
Có quên lời yêu ái đầu môi.*

*Hỡi những cánh chim về đâu đó
Tìm nơi tổ ấm sống yên vui
Vùng trời bình yên không bão nổi*

VÔ THẦN SAO LẮM ĐẠO?

Vào chùa tâm giữ thành thời
Mới làm được thiện, giúp đời voi đau
Vào nhà Chúa: thiện muôn màu
Cớ sao đem chuyện đầu đầu hại người?
(Người hiền lương, chỉ tin Trời
Đi đâu chẳng sợ việc, lời: Trời ghi!)

Mi khoe: *-Tịnh thất tu trì!*
Phô trương: *-Phước thiện nhất nhì gian nan!*

Đê đầu nhân bản trăm ngàn
Mà khen Việt Cộng giòn tan, lạt bàn:
Làng nhàng, ly gián, tà, gian,
Rõ ràng theo đóm ăn tàn! Đạo chi?

Đường mi đội lá hồng kỳ
Thấm bao nhiêu máu, lương tri đâu rồi?
Tâm tham tằm tối cò mồi
Nổi?
Trôi!
Trôi nổi? Bèo trôi! Sen gì?

*

Phật cao, Chúa cả từ bi
Đã rơi huyết lệ chi vì thương dân
Nhà người sống ở cõi trần
Mép môi biện luận vong ân, moi tiền?
Ý Nga, 16.3.2016

Thênh thang cùng lũ khách quên đời.

Ngọc Quyên

Từ Xuân Ấy

Anh đi từ Xuân ấy
Em lạc mấy nẻo về
Con đò xưa vẫn đợi
Dòng sông đã vội thề

Một cuộc tình đã mất
Lửa héo hắt nhạt phai
Tro tàn lụn thương vay
Theo mây và theo gió

Mùa Xuân xưa tàn tạ
Bến lạ đưa em đi
Theo mãi bước phân ly
Thầm thì câu thơ cũ

Xưa địa cầu đoàn tụ
Mùa Xuân là thời gian
Từ em mãi ngút ngàn
Anh lụn tàn năm tháng...

Cung đàn xưa quên lãng
Năm ngón nhạt phai rồi
Xuân xưa ta chung đôi
Giờ xa rồi tan tác

Thôi một lần làm lạc
Cánh hạc đã xa nhau
Mùa Xuân ta yêu mau
Rồi Xuân nào sẽ thức?

Linh Đắc

Xuân 2016

Chạy Đâu Cho Thoát

Có lúc giận nhau, lúc muộn phiền,
Vợ chồng là nợ cũng là duyên,

Chạy đâu cho thoát, tìm đâu nữa?

Đàn bà nào thì cũng... như em.

Tình cờ anh Tư Chuột gặp anh Ba, một người bạn cũ ở cây xăng, Anh Ba ngắm nghía anh Tư Chuột rồi thốt lên:

– Chà, lâu mới gặp, từ ngày lấy vợ trông khác hẳn ra.

Tư Chuột giật mình, không biết mặt mũi mình có biểu hiện điều gì khác thường hay anh Ba chỉ nói một cách chân tình.

– Trông mày có da có thịt chẳng bù ngày xưa như thằng ốm đói. Chắc vợ mày mát tay lắm?

Tư Chuột cười, nửa nạc nửa mỡ:

– Đời làm chồng cũng có vui có buồn bạn ơi...

Đỗ xăng xong, Tư Chuột chào tạm biệt bạn lái xe về nhà. Hôm qua hai vợ chồng mới cãi nhau một trận, chuyện bé xé ra to, chỉ toàn là những nguyên nhân vớ vẩn. Con vợ anh thì nói dai, nói dài, anh hiền thì hiền nhưng cục tính chịu không nổi, thế là to chuyện.

Cãi nhau xong là tới màn hòa bình thân ái và lần sau lại cãi nhau tiếp, làm như đó là những gia vị chua cay, mặn ngọt của cuộc sống, không có không được.

Vẫn biết rằng hết giận lại thương, mà sao mỗi lần cãi nhau anh Tư Chuột thấy ghét cái bản mặt của vợ quá. Nó giận mặt nó chảy ra như cục bột người ta ủ cho nở để làm bánh, nước mắt nước mũi sụt sùi, miệng thì không ngớt kể tội anh, nào là không thương vợ, không lịch sự với vợ, không chiều vợ.

Tư Chuột phải quát lên:

– Cô nói nhiều quá, hơn cả cái radio nữa, mà đài người ta còn ngừng nghỉ để quảng cáo, còn cô thì không, cứ xa xả bất tận...

Những lúc như thế anh bực mình tự trách mình sao cách đây 3 năm anh lại yêu nó, mê nó quá trời. Cái đôi mắt nhạt nhòe tùm lum nước mắt đó mỗi lần nhìn anh là anh cảm động bồi hồi. Cái miệng nói dai như đĩa xôi đó anh đã từng ao ước được đặt lên một nụ hôn rồi có chết cũng đành. Còn cái tên Nguyễn Thị Bông của nó, hồi chưa cưới về, anh thấy đơn giản dễ thương, bây giờ những lúc giận hờn nhau chưa có cái tên nào quê mùa thô kệch đến thế.

Khi chưa tỏ tình anh chỉ sợ thất bại chua cay, cuộc đời không có nó thì sẽ vô nghĩa, vậy mà anh được nó đáp lại tình yêu, cưới nó, sống với nhau mấy năm nay, cuộc đời anh có ý nghĩa gì đâu.

Nó bước vào đời anh và làm đảo lộn mọi thứ trong cuộc sống của anh bấy lâu. Hồi chưa cưới nó hiền lành dễ thương, ăn nói nhỏ nhẹ, những ngày đầu sống chung nó đúng là người tình trong mộng, anh nói gì nó nghe nãy ngoan ngoãn như một cô em bé bỏng, mỗi tuần anh mang cái chi phiếu lãnh lương về, nó lịch sự chẳng cần nhìn xem là bao nhiêu, và nói:

– Anh cứ để trong tủ cho em.

Nên anh vẫn tiêu xài thoải mái như thuở còn độc thân, cà phê thuốc lá, bia bọt lai rai...

Khi còn là người yêu, nó đã nói bằng tấm lòng thông cảm bao la:

– Tiền bạc không thành vấn đề, miễn là mình thương nhau, cùng lo xây dựng hạnh phúc gia đình.

Anh sung sướng đã gặp người vợ lý tưởng. Nhưng cưới nhau xong, chỉ sau một thời gian ngắn thì “người vợ lý tưởng” của anh đã biến mất. Cuối tuần anh chưa kịp đưa cái cheque lương ra thì nó hỏi huých toẹt:

– Cheque đâu?

Rồi nó nhìn con số, hỏi tiếp:

– Sao lâu quá chưa được lên lương? Anh sắp được phỏng vấn xét lên lương nữa chưa?

Hoặc có lần nó hỏi:

– Hăng anh có tiền thưởng mỗi ba tháng không?

Nó cũng làm hăng xướng như anh nên rành lắm ba cái vụ này, anh khó mà qua mặt được nó.

Rồi nó bắt anh dẹp bỏ checking account, không xài check book nữa

Mỗi tuần nó phát cho anh 10 đồng để tiêu xài... tùy ý thích (dĩ nhiên là trong phạm vi 10 đồng). Nó nói mình phải để dành tiền mai mốt down mua nhà, sinh con, mỗi tuần mình chừa ít tiền mặt đủ đi chợ, tiêu dùng, còn bao nhiêu gửi vào ngân hàng, nếu để sổ check, anh cao hứng xài bừa, không ai kiểm soát được.

Tur Chuột buồn bã than:

– Em à, hồi xưa má anh còn sống, anh ở với má, lãnh lương về biếu má ít tiền má còn không lấy, nói thôi con để dành mà xài. Còn em, người dung nước lã bỗng nhảy vô đời anh với danh xưng “Người vợ” và bóc lột anh tới tận xương tủy.

Nó khẳng định:

– Má khác, em khác. Mỗi người có một lý lẽ riêng.

Chưa hết, nó còn kiếm đâu ra khu apartment rẻ tiền. Hồi độc thân Tur Chuột xài sang, ở khu apartment đẹp, khang trang, nay lấy vợ, anh phải... xuống cấp ở khu chộn rộn lu bu để tiết kiệm hơn trăm đồng mỗi tháng.

Từ đây Tur Chuột biết là đời mình đã có chủ, ban đầu anh phản đối chuyện nó đưa anh 10 đồng một tuần, thì nó lý giải:

– Mọi thứ khác như ăn ở em... bao hết rồi, còn đòi gì nữa?

– Nhưng 10 đồng không đủ cho anh uống cà phê!

Thì nó nạt:

– Mặc mớ gì anh phải ra tiệm uống ly cà phê cộng tiền típ thành 3-4 đồng. Để em ra chợ mua một hộp cà phê thượng hạng pha cho anh được mấy gallon tha hồ mà uống cả ngày.

Anh cố trình bày:

– Em ơi, uống cà phê phải nhâm nhi từng giọt và nghe nhạc mới sáng khoái tâm hồn...

Nó cũng trình bày:

– Anh ơi, nhà mình cũng có nhạc nè, và có cả em nữa nè... không đủ sao?

Thế là anh đành chấp nhận 10 đồng còn hơn là uống cà phê với nhạc và... em ở nhà.

Nó còn chủ trương hai vợ chồng không nên ăn nhà hàng, dơ thấy mỡ, hồi mới đến Mỹ em làm phụ bếp nên rành lắm, mỡ màng, bột ngọt, hàn the... người ta xài thoải mái, miễn là ăn ngon và đẹp mắt, khách hàng bình ránh chịu. Cái bảng dán trong nhà bếp mỗi lần nhân viên đi vệ sinh nhớ rửa tay, nhưng dường như để cho nhân viên vệ sinh của thành phố đến kiểm soát thì đúng hơn, vì chẳng ai có thì giờ nhớ tới điều nhắc nhở vệ sinh tối thiểu ấy, cứ việc làm đồ ăn, bung đồ ăn cho khách mà chưa thấy ai thưa kiện bị đau ốm hay chết chóc gì cả.

Nó ra tay trở tòi làm món nợ, nấu món kia cho Tur Chuột vừa miệng để quên đi cái thói quen đi ăn nhà hàng từ thuở độc thân. Anh đã vô tròng dần dần cái luật lệ của nó hồi nào không hay, trước kia anh sống thoải mái, phóng khoáng, ở phòng đẹp, ăn xài sang, lãnh lương check nào là bay luôn check đó, cuộc sống hoang đàng chưa ngừng nghỉ bao giờ cho tới khi anh lấy nó.

Bây giờ anh đã kinh ngạc khi nhìn thấy món tiền trong bank của hai vợ chồng kha khá, dù nhiều lúc bực mình anh cũng phải công nhận nó tính toán hay thật, chẳng cần tốt nghiệp trường đại học kinh tế, tài chánh nào mà nó biết tính toán, biết cách chi tiêu đâu ra đấy, có của ăn của để.

Anh Tur Chuột bước vào nhà, lòng dịu lại muốn làm lành với vợ, nhưng vừa thấy mặt anh nó làm mặt lạnh quay đi, anh đến gần, nó... né ra như sợ đụng phải lửa.

Cái điệu giận hờn này thì tối nay chắc cũng giống tối qua, hai người nằm quay lưng vào nhau, lạnh lùng xa cách như hai quốc gia chung một biên giới nhưng không có hòa bình.

Anh cụt hứng, con giận anh trở về vị trí cũ, anh vào bếp thấy nồi phở đang hầm trên bếp chắc là chưa xong.

Cuối tuần nào nó cũng nấu món “ăn chơi”, không phở thì cơm tấm, bún riêu thay phiên nhau cho đỡ ngán. Nó nói trống không:

– Chưa có phở đâu.

Nghe câu nói trống không anh Tur Chuột càng sôi gan, không thèm đáp lại, dù chỉ là một câu nói trống không “khinh người” như nó. Tur Chuột lấy rổ quần áo dơ đem ra xe để đi giặt, mặc kệ nó mặt sung mảy xia ngồi nhà

canh nồi phở, mà chưa chắc lát nữa anh thèm ăn, cho nó ế luôn.

Anh đi giặt đồ và tận hưởng chút hạnh phúc riêng tư, nghĩa là anh quẳng đồ vào máy giặt, trả công cho chủ vài đồng để họ sấy giùm. Trong thời gian đó anh sang quán cà phê bên cạnh, ở đó có một mối tình cảm ồm ờ, lơ lửng...

Như tất cả những người đàn ông trên cõi đời này, anh ngồi mơ màng bên khói thuốc lá, bên mùi cà phê thơm và ngắm các em nhân viên trong quán xinh tươi để tạm quên đi con vợ nhà. Đây là cái thú vui cuối tuần của anh, vì đời còn gì vui nữa đâu từ khi anh lấy vợ.

Trong quán cà phê có một cô em rất dễ thương, chẳng hiểu sao cô có vẻ cảm tình với anh, mỗi lần anh đến đây cô đều tiếp đãi tận tình, ưu tiên. Vì anh đẹp trai hay vì anh ngồi trầm ngâm bên ly cà phê hàng giờ để đợi quần áo sấy khô, cô hàng cà phê tưởng anh ngồi... trồng cây si nên cô cảm động?

Tu Chuột và cô thường chuyện trò qua lại, những lúc vắng khách cô còn ngồi cùng bàn với anh. Chuyện tâm tình ở quán cà phê rồi cũng bay đi theo khói thuốc lá, theo dòng đời.

Anh nghĩ thế nên cứ tặng nhau những nụ cười, những lời nói đẹp, lãng mạn tuyệt vời cho vừa lòng nhau.

Anh thấy mình trẻ ra, lòng tự ái anh được vuốt ve. Con vợ ở nhà hành anh bao nhiêu, ra quán cà phê anh được cô em chiều chuộng bấy nhiêu. Dần dần anh thấy mến cô, những khi hờn giận vợ, anh tiếc rẻ nếu như còn độc thân thì anh sẽ chọn cô, sẽ cưới cô làm vợ.

Dưới mắt cô em cà phê anh vẫn là một anh chàng độc thân bay bướm.

Tuần trước anh bị một phen hú vía. Hôm đó là ngày thứ bảy, hai vợ chồng anh đi chợ Việt Nam, anh đẩy xe chợ theo chân vợ như một cái đuôi, anh có thích thú gì chuyện chợ búa đâu, nhưng nó bắt anh đi cho có đôi có cặp, cho mọi người thấy hai vợ chồng hạnh phúc.

Đến dãy bán gia vị, trong lúc vợ anh đang mãi tìm mấy gói nấu bún bò Huế thì anh đứng ngáp ruồi nhìn ông đi qua bà đi lại. Bỗng anh giật mình khi thấy bóng dáng cô em cà phê vừa lướt qua, may quá, cô không queo vào dãy này, nhưng anh cũng phải chuồn thôi, kéo đụng độ tay ba thì con vợ anh sẽ ghen lên làm bẽ tung cả chợ và người tình cà phê kia sẽ đau khổ biết chừng nào!

Thừa lúc vợ không để ý, anh “bỏ của chạy lấy người”, nghĩa là anh bỏ xe, bỏ vợ đi như chạy, như bị ma đuổi ra khỏi chợ, mắt anh không dám liếc dọc liếc ngang, chỉ sợ gặp cô em cà phê, gọi anh lại thì cũng chết.

Ra tới bãi parking, chui tọt vào xe anh mới hoàn hồn, ngồi thở phào thoải mái, mặc dù anh biết rằng chốc nữa vợ ra sẽ giận dữ lắm.

Đúng như anh nghĩ, vợ anh đã xồng xộc đẩy xe chợ ra, chưa kịp bỏ đồ vào xe, nó nhào ra la anh trước:

– Tại sao anh bỏ ra đây làm em kiếm anh khắp chợ mõi cả chân?

Anh vờ nhăn nhó:

– Nhức đầu quá em ơi, anh cảm thấy choáng váng nên phải chạy ra đây ngồi nãy giờ mới tỉnh. Ôi, mà em lo gì, anh có là con nít đi lạc đâu mà em phải kiếm.

Nó tin lời anh, không la lối nữa, sau khi hì hục chất đồ vào xe, nó còn âu yếm bảo anh:

– Anh chắc còn mệt, ngồi qua bên kia để em lái xe cho.

Hôm ấy anh thầm cảm ơn hai người đàn bà, cô em cà phê đã không nhìn thấy anh và vợ đã tin lời nói dối của anh.

Tu Chuột vừa ngồi vô bàn, như thường lệ cô em cà phê bung ra một tách cà phê đen. Cô thủ thi:

– Sao hôm nay anh ra trễ vậy?

Trời, cô đếm từng giờ để gặp anh sao? Anh cảm động quá:

– Sáng nay anh đi đổ xăng và rửa xe xong là tới đây gặp em nè.

Giọng cô nũng nịu:

– Anh ơi, nếu anh thật lòng thương em thì...

– Ờ...ờ... anh cũng thật lòng thương em mà.

– Thì mình phải tính tới đi anh, không lẽ mỗi tuần mình chỉ gặp nhau một lần thôi sao?

Tim anh đập loạn xạ, không phải vì sung sướng khi được người đẹp tha thiết muốn chuyện lâu dài, mà vì anh sợ, anh đang bị dồn vào ngõ cụt, mỗi tình cà phê lơ lửng theo tháng ngày sắp đến hồi hạ màn.

Anh tìm có thói lui:

– Nhưng em ơi, anh chỉ là một công nhân quèn lương không đủ sống nên chưa dám nghĩ gì.

– Anh đừng lo, tiền bạc không thành vấn đề, miễn là chúng mình thương nhau lo xây dựng hạnh phúc gia đình.

Tu Chuột giật bản người, câu nói này nghe quen quen, anh đã nghe rồi, từ miệng Nguyễn Thị Bông lúc hai người đang tìm hiểu, chưa cưới nhau.

Cách đây 3 năm anh đã nói câu này với Nguyễn thị Bông, với tất cả chân tình để mong nó thông cảm, chịu lấy anh. Và hôm nay anh cũng nói ý đó để mong cô em cà phê chê anh, chán anh, cô rút lui cho được việc, để anh có cái thú đau thương của mỗi tình dang dở, có cơ hờn trách cô, nhưng ai ngờ cô lại nói y chang câu vợ anh đã nói.

Anh hỏi hộp hỏi cô em cà phê:

– Em có họ hàng gần xa gì với Nguyễn Thị Bông không?

Cô cà phê ngạc nhiên hỏi lại:

– Nguyễn thị Bông nào? Tại sao anh lại lôi cô Nguyễn Thị Bông vào đây?

Anh thở ra nhẹ nhõm:

– À, hồi nào tới giờ anh thấy em giống như chị Nguyễn Thị Bông, là vợ của thằng bạn anh ấy mà, bây giờ anh chợt nhớ ra nên hỏi em vậy thôi.

Cô cà phê âu yếm mắng yêu anh:

– Vô duyên, người ta đang bàn chuyện tình cảm mà hỏi câu lãng xẹt. Anh có muốn tính tới chuyện chúng mình không nào?

Anh mắc nghẹn chưa biết trả lời sao thì lúc đó trời cứu anh, có vài người khách vào, cô phải ra bán hàng. Anh nhìn đồng hồ đã hơn một tiếng qua rồi, chắc đóng quần áo ở tiệm đã sấy xong, anh liền ra quầy trả tiền cô em cà phê và để lại một câu chẳng liên quan gì đến câu hỏi lúc nãy của cô cà phê:

– Anh về nghe. Trời coi bộ muốn mưa rồi.

Anh biết chẳng bao giờ anh tới đây nữa, vì anh không thể trả lời câu hỏi của cô. Và cũng nhân dịp này anh khám phá ra một chân lý: “Đàn bà nào cũng giống nhau”. Bằng cứ là cô em cà phê đã nói câu y chang vợ anh đã nói, hiền dịu, tử tế biết bao, rồi bây giờ vợ anh đã thay đổi nhanh như con tắc kè đổi màu. Dù anh có còn độc thân, có cưới cô em cà phê chẳng nữa, chẳng sớm thì muộn, cô lại “quản lý” toàn diện cuộc đời anh như vợ anh bây giờ. Chạy đâu cho thoát?

Vợ anh “quản lý” hiệu quả trông thấy, tuy đời anh bị mất tự do nhưng tiền bạc có dư, cơm nóng canh ngon đầy đủ, anh không phải lêu lổng đi ăn hết nhà hàng này đến nhà hàng khác như ngày còn độc thân, và nhất là vợ thương anh thật lòng. Tất cả những vụ cãi nhau, chung quy nó đều hờn trách anh không quan tâm đến nó, không yêu thương nó nhiều như nó đã yêu thương anh. Thôi thì anh cứ an phận trong vòng tay vợ cho chắc anh, tiếc rẻ gì mỗi tình qua đường trong quán cà phê!

Lát nữa về tới nhà anh sẽ làm huê với vợ, sẽ ăn tô phở ngon lành. Nghĩ tới đó, Tu Chuột vừa lái xe vừa reo lên một cách sung sướng:

– Nguyễn Thị Bông, anh đang về với em đây. Em vẫn là người vợ lý tưởng của đời anh.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Phai Dầu Tình Xuân

ĐCL

*Mộng thoáng về chùa yêu dấu xưa
Tùng đêm trần trở vọng âm thừa
Ngoài hiên sương đọng giăng cành lá
Gió lượn giăng kín cả song thưa*

*Thời gian trầm lắng nổi bơ vơ
Tàn phai xuân sắc nhạt nhòa mơ
Đào, Mai là tả sấu hoa cúc
Tình tự cùng ai giấc mộng hồ*

*Chiều xưa dạo phố tay trong tay
Mái tóc buông dài áo quện lay
Tương lai duyên thắm đời êm ấm
Lâu dài tình ái vội lên Ngai .*

*Giây phút chia tay thật nghẹn ngào
Người đi kẻ ở buồn ly tao
Cung đàn lỗi nhịp sầu miên viễn
Ngày xưa hoa gấm trả trắng sao*

ĐT Minh Giang
5-2-2016

NHỮNG CUỘC HÀNH TRÌNH BI THẢM

Tôi ngồi bên sổ nhìn ra ngoài xa, những cánh hoa đào cuối vườn bắt đầu nhạt màu và rơi tản mạn theo cơn gió nhẹ trong nắng ấm chan hòa. Tháng Ba đã qua rồi, mùa xuân đã hết.

Tôi chợt nghe lòng quay quắt xót xa vì tôi biết trời đang bắt đầu vào tháng Tư, cái tháng lịch sử tang thương của cả dân tộc và đã làm thay đổi hẳn cuộc đời của tôi. Giờ này niềm đau vẫn còn đọng đây và nổi uất hận mãi còn âm ỉ trong lòng tôi như một dấu ấn hằn sâu không bao giờ nhạt nhòa phai lãng.

Chợt có tiếng chuông điện thoại reo, giọng nói của đứa em con cậu tôi từ Toulouse bên Pháp gọi sang:

- Chị ơi, chị còn nhớ dì Sáu em không? Em vừa mới nói chuyện với Minh con của dì Sáu ở miền bắc nước Mỹ. Minh nhắc lại câu chuyện vượt biên của Minh cho em nghe, dù chuyện đã xảy ra lâu rồi nhưng em vẫn cảm thấy ngậm ngùi làm sao chị ạ!

- Chị vẫn nhớ chứ, làm sao có thể quên được những cuộc hành trình băng đường biển của những người Việt Nam đi tìm Tự Do.

Phải, làm sao tôi quên được những câu chuyện bi thương mà tôi đã được nghe khi tôi vừa đặt chân đến trại tị nạn Galang thuộc Indonésia....

Thời gian đó vào giữa tháng Tư năm 1985, sau khi chồng tôi được trở về từ trại tù Cộng Sản ít lâu chúng tôi đã tìm cách vượt biên ra khỏi nước.

Chuyến đi của chúng tôi vô cùng gian nan và nguy hiểm, đã mất hơn một tháng dài đi qua các đảo của Indonésia như đảo Paulaulaut, đảo Sédanau, đảo Kuku và trạm sau cùng là đảo Galang. Galang là trung tâm tị nạn lớn nhất được lập ra bởi Cao Ủy Liên Hiệp Quốc. Nơi đây những người tị nạn sẽ được gặp gỡ phái đoàn của các quốc gia như Mỹ, Canada, Pháp, Anh, Úc và các nước tự do khác. Những người tị nạn nếu được một quốc gia nào nhận thì sẽ vào khóa học Anh văn trước khi được sang quốc gia đó.

Những ngày tháng ở trên đảo Galang tôi đã được nghe bao nhiêu câu chuyện đau đớn, nát lòng của những người thật tội nghiệp được mang danh là thuyền nhân (boat people), những người đi tìm tự do trên con tàu nhỏ mong manh, sự sống chết chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Có câu chuyện của hai chị em bị hải tặc Thái Lan cưỡng hiếp trên tàu. Ai cũng hiểu đó là một điều đau khổ ngoài ý muốn, nhưng nhiều người vô ý thức nên khi lên đến đảo họ thường xì xầm chê bai hai cô. Đến một đêm vì không chịu đựng được nỗi khổ tâm, nhục nhã, hổ thẹn hai cô đã đi ra gốc cây đa cổ thụ của khu Galang II treo cổ tự tử. Nghe vài người nói rằng có lẽ vì linh hồn hai cô không siêu thoát nên đêm đêm người ta nghe có tiếng khóc than rên rĩ ở gốc cây đa. Những người tị nạn đã động lòng thương tâm nên lập một ngôi miếu ngay chỗ hai cô đã tự tử để thờ cúng cho ấm lòng người bạc mệnh.

Mỗi lần tôi đi ngang qua miếu đều thấy có nhang đèn, hoa quả của những người tốt bụng cúng kiến và tôi cũng nghe nói rằng hai cô rất linh thiêng, ai cầu xin điều gì đều được như ý.

Có những cảnh như vợ khóc chồng, con đã chết trên biển cả, hoặc chồng khóc vợ đã kiệt lực vì đói khát mà qua đời ngoài trùng khơi xa thẳm.

Còn biết bao nhiêu câu chuyện nào lòng khác nhưng câu chuyện của một thanh niên khoảng 17, 18 tuổi đã làm tôi rơi nhiều nước mắt vì phần lớn những nạn nhân là người quen và người cùng quê với tôi.

Thời gian đã quá lâu, gần 30 năm rồi nhưng tôi vẫn còn nhớ rõ câu chuyện của cậu thanh niên tên Minh (mà mãi đến sau này tôi mới biết Minh là cháu vợ của cậu ruột tôi)

Ngày đó tôi đã gặp em Minh trên đảo Galang với gương mặt thất thần, nét kinh hoàng còn đọng trên gương mặt thiếu niên khi em thuật lại chuyến đi của mình cho mọi người nghe...

“Tôi là người ở tỉnh Cần Thơ. Vì tôi sắp sửa bị đi “nghĩa vụ quân sự” sang Campuchia (bị VC bắt lính) nên ba mẹ tôi tìm mọi cách cho tôi vượt biên ra nước ngoài. Tôi đã đi rất nhiều chuyến nhưng đều bị thất bại đôi lúc tôi cũng nản chí không muốn đi nữa nhưng viễn ảnh đi lính cho VC làm tôi sợ hãi nên vẫn tìm cách tiếp tục vượt biên, không được chuyến này thì tìm chuyến khác cho tới lúc thành công mới thôi.

Vào một ngày kia có người trung gian của tổ chức vượt biên tìm đến ba mẹ tôi cho biết sắp có một chuyến đi rất tốt, tàu đậu ngay bến sông chợ Cần Thơ, được xuống “cá mập”* luôn không cần phải đi “tắc xi”*. Ba mẹ tôi mừng rỡ và đưa trước cho ông ta một số vàng.

Đến ngày đi, người trung gian dẫn tôi xuống bến sông Cần Thơ chỉ cho tôi một chiếc ghe bầu chở khóm. Tôi đã có kinh nghiệm vượt biên nhiều lần rồi nên khi nhìn thấy bảng số ghe: Hậu Giang số... tôi nhẩm tính cộng lại thì ra con số “bù” nên tôi hơi lo sợ nhưng ba mẹ tôi đã đưa tiền trước rồi tôi không thể quay về, đành bước xuống ghe.

Khi ngồi trong ghe lòng tôi hồi hộp không yên, số của ghe là số bù, và chiếc ghe là loại ghe bầu (tức là ghe có mũi bầu tròn chỉ có thể đi trong kinh rạch, sông ngòi không có sóng to gió lớn). Loại ghe đi biển phải có mũi nhọn và cao mới có thể lướt sóng được. Tôi chỉ còn biết đọc kinh cầu nguyện và phó mặc số mạng cho Bề Trên định liệu.

Vì ghe đậu ngay bến sông chợ nên người mua kẻ bán tấp nập không ai để ý ai. Số hành khách từ từ được chuyển xuống ghe, số khóm trên ghe voi đi vì được chuyển sang ghe khác như một sự giao hàng đổi chác bình thường. Cuối cùng thì chỉ còn khóm ở phía trước và phía sau ghe, chính giữ ghe toàn là người. Tàu rời bến và

chạy dọc theo giòng sông hướng về cửa biển, qua những trạm kiểm soát đều êm xuôi vì chắc người tổ chức có chi tiền cho công an VC mua bãi, bến rồi

Khi tàu ra khỏi hải phận Việt Nam số khóm còn lại được vớt xuống biển hết và chúng tôi đã nhìn thấy được ánh sáng mặt trời.

Nhưng qua hai ngày sau thì lương thực cạn dần và chẳng bao lâu hết sạch, ngay cả xăng dầu cũng không còn nên tàu không chạy được đành trôi lênh đênh trên biển cả. Những người tổ chức vượt biên thường là vậy, họ chỉ cho một ít lương thực, xăng dầu rồi đẩy tàu ra biển có ra sao cũng mặc. Họ bảo khi ra khỏi hải phận Việt Nam có tàu ngoại quốc nhiều lắm, người ta sẽ vớt tàu mình.

Số người trên tàu vì say sóng, vì đói lạnh nên đều mệt nhoài, rời rã. Cho đến đêm thứ ba vào khoảng 3, 4 giờ gì đó bỗng có một chiếc tàu lớn chạy gần đến tàu của chúng tôi, mọi người mừng rỡ, lạy tạ ơn Trời Phật. Khi chiếc tàu lớn đến gần mọi người mới nhận ra đó là tàu đánh cá của Thái Lan. Những truyền thuyết về hải tặc Thái Lan khi còn ở Việt Nam chúng tôi đã nghe quá nhiều rồi nhưng chúng tôi không làm sao tránh khỏi, họ đã đến gần tàu tôi. Chúng tôi chỉ cầu mong sao gặp được người tốt, trên đời cũng có kẻ xấu người tốt chứ! Họ cho tàu cập sát tàu chúng tôi, một thủy thủ Thái nhảy qua tàu tôi, hắn ta dùng một dây cáp lớn cột tàu tôi và tàu họ lại với nhau rồi kéo tàu tôi đi. Mọi người trên tàu mừng rỡ vì nghĩ rằng họ sẽ kéo giùm chúng tôi vô đất liền trao cho một trại tị nạn nào đó.

Khi họ kéo tàu tôi đi được một khoảng, họ bỗng ngừng lại và nhảy sang tàu chúng tôi, họ xét tất cả người trên tàu, lấy hết của cải chúng tôi mang theo. Lạ lùng thay không một ai phản kháng dù họ chỉ có dao và búa không có súng đạn chi cả, một điều lạ nữa là họ chỉ có 8, 9 người gì thôi trong khi trên tàu tôi có hơn 100 người già, trẻ, bé, lớn.

Sau khi lấy hết của cải, họ bước trở ra phía trước tàu, một tên Thái Lan nhìn thấy cô gái trẻ hắn ta bỗng dừng lại đưa đôi mắt rực lửa nhìn cô. Cô gái sợ hãi kêu rú lên thất thanh, hắn liền đưa chiếc búa chặt ngang cổ cô gái, một vòi máu phun ra và cô gái ngã quỵ. Thật kinh hồn khi thấy họ giết người dã man như vậy, nhiều bà lớn tuổi trên tàu sụp lạy chúng xin tha chết, chúng chẳng nói năng gì rồi trở về tàu và chặt đứt sợi dây cáp. Chúng tôi nghĩ rằng họ đã tha chết cho chúng tôi, thoát chết nhưng vẫn lênh đênh ngoài biển cả trong cơn đói khát hoành hành.

Nào ngờ sau khi chặt đứt dây cáp, họ cho tàu chạy ra xa một chút rồi bỗng quay đầu lại, họ dùng mũi tàu nhọn của họ đâm mạnh vào tàu của chúng tôi, sức đụng mạnh làm một số người đứng trước mũi tàu bị văng xuống biển. Bây giờ chúng tôi đã hiểu họ muốn giết hết chúng tôi để phi tang, không còn nhân chứng để tố cáo họ trước Cao Ủy Liên Hiệp Quốc khi đến nước thứ ba.

Tiếng khóc than, tiếng kêu trời, lời trần trời vang vang hòa lẫn tiếng sóng gào trong đêm đen nghe rợn người. Bề Trên còn thương xót tôi, trong lúc thập tử nhất sinh, lúc tột cùng tuyệt vọng tôi nhìn thấy một bình xăng bằng nhựa trước mắt. Tôi chộp lấy bình xăng và cởi bỏ ngay cái quần jean cùng với chiếc áo sơ mi đang mặc, tôi chỉ còn mặc cái áo thun lót và cái quần đùi cho nhẹ nhàng.

Tàu hải tặc cứ lùi ra xa rồi quay đầu lại tiếp tục đâm mạnh vào tàu tôi. Số người rơi xuống biển càng nhiều, tàu chúng tôi bị thủng nhiều lỗ, nước bắt đầu tràn vào và tàu từ từ chìm xuống cùng một lúc với bao tiếng thét kinh hoàng tuyệt vọng. Tôi vội vàng ôm bình xăng nhảy xuống biển.

Những người trên tàu kẻ bị văng xuống biển, kẻ tự nguyện nhảy xuống, những người còn kẹt giữa tàu vì nước tràn vào nên đành chết ngộp trong đó, thật bi thảm làm sao!

Lúc đó vào khoảng 4, 5 giờ đêm, trăng mờ nhạt không nhìn rõ mọi vật nhưng họ dùng đèn pha soi rọi khắp nơi trên mặt biển. Tội nghiệp cho những kẻ còn chút hơi sức, cố dùng tàn lực đang bị bà bì bõm lợi loi ngoi trên mặt biển với hy vọng kéo dài sự sống thêm chút nữa. Nhưng kẻ ác nào chịu buông tha, họ quay tàu lại chạy trên đầu những người khốn khổ cho “chân vịt” của tàu chặt chết hết, bọn họ còn dùng búa và dao cú xuống với tay đập đầu hết những người còn đang bơi ngoi ngóp dưới biển.

Họ làm như vậy khoảng chừng 20 phút cho tới khi mặt biển trở lại bình thường không còn dao động, họ biết chắc những nạn nhân Việt Nam đã chết cả

rồi họ mới chịu quay tàu bỏ đi.

Nhờ ánh trăng mờ nhạt và tôi đã để bình xăng lên đầu nên bọn hải tặc nghĩ đó chỉ là cái bình xăng trôi, tôi theo giòng nước trôi ra xa nên thoát được tai kiếp.

Khi thấy tàu họ đã đi xa rồi tôi mới ngoi đầu lên và nằm dài trên bình xăng vì mệt, sợ hãi và lạnh. Sóng biển đưa tôi trôi đi, trôi mãi. Tình cờ có một bình xăng nữa từ đâu trôi đến gần tôi cùng với một túi nylon. Tôi vớt bình xăng và túi nylon đó, trong túi là me ngào đường. Tôi lấy áo thun của tôi cột hai bình xăng lại với nhau cho chỗ nằm tôi có diện tích rộng hơn và thầm cảm ơn ai đó đã cho tôi túi me ngào đường, người đó chắc đã nằm sâu dưới lòng đại dương rồi. Chắc là có một chiếc tàu nào nữa đã bị họ thủ tiêu trong đêm nay gần đây.

Me ngào đường đã giúp tôi rất nhiều nhưng rồi tôi cũng bắt đầu kiệt sức, tôi nghĩ là mình sẽ chết nơi đây ba mẹ tôi nào hay biết. Mặc cho sóng gió đưa đẩy, tôi cảm thấy rã rời, lằng lằng... chờ rơi vào lòng biển sâu. Trời đã dần dần có chút ánh sáng, thoáng xa xa tôi thấy có một chiếc tàu lớn đang chạy tới, tôi cố dùng hết tàn lực tuốt chiếc quần đùi của tôi đưa lên ra dấu vẫy gọi chiếc tàu kia. Thật may mắn vô cùng họ đã nhìn thấy tôi qua ống nhòm nên họ cho tàu chạy thẳng về phía tôi. Sau đó tôi bất tỉnh không còn biết gì cả.

Khi tôi cảm nhận có hơi ấm quanh mình và nhiều tiếng nói lao xao, tôi mở mắt ra thấy mình đang nằm trong nhà bếp của một chiếc tàu ngoại quốc. Vì nói được tiếng Anh nên tôi vội hỏi:

- Tôi đang ở đâu đây? Các ông là người nước nào?

Một người đứng trước mặt tôi cầm ly rượu đưa tôi:

- Em uống đi cho ấm rồi hãy nói chuyện.

Sau khi tôi uống hết ly rượu ngọt, người thấy ấm lại, đầu óc tôi hơi tỉnh táo và tôi đã nhớ lại mọi việc. Tôi lập lại câu hỏi:

- Xin cho tôi biết các ông là người nước nào, tàu này là tàu gì?

- Tàu chúng tôi là tàu đi đánh cá. Chúng tôi là người Thái Lan nhưng đánh cá mướn cho Singapore. Tàu còn đi trên biển khoảng một tuần nữa mới về, chừng đó em sẽ về Singapore với chúng tôi, em chịu không? Nhưng nói cho chúng tôi biết vì sao em lại như thế này?

Tôi thấy họ là người Thái Lan dù làm việc cho Singapore nhưng nếu tôi nói thật thì có thể vì danh dự dân tộc họ sẽ thủ tiêu tôi chẳng? Nghĩ vậy nên tôi nói dối:

- Tôi là người Việt Nam. Tôi đã vượt biên cùng một số đồng bào tôi nhưng chẳng may tàu quá cũ bị sóng làm bể tàu, tàu chìm. Tất cả đều chết hết chỉ có tôi may mắn còn sống sót và được các ông cứu, xin cảm ơn các ông rất nhiều.

Người nói chuyện với tôi là vị thuyền trưởng, ông lắc đầu tỏ vẻ thương hại, thông cảm và nói:

- Thôi em hãy nghỉ ngơi rồi chúng tôi sẽ đưa em về Singapore, nơi đó có đại diện của Cao Ủy Liên Hiệp Quốc người ta sẽ giúp em đi đến nước thứ ba.

Sau đó họ mang cho tôi một đĩa cơm và bảo tôi ăn rồi nghỉ tạm dưới bếp chờ họ sắp xếp chỗ cho tôi. Tôi chỉ ăn được một ít thôi, phần vì tôi quá mệt, phần vì còn bàng hoàng kinh hãi và đau xót cho đồng bào mình đã chết quá tức tưởi.

Tôi lén mang đĩa cơm ra ngoài thành tàu van vãi vong linh những người cùng đi chung trên chuyến tàu với tôi, rồi tôi đồ đĩa cơm xuống biển cúng họ.

Lòng tôi lúc nào cũng buồn thảm bi ai và bị ám ảnh bởi cái chết đau thương của những người đồng hương nên tôi không thấy thoải mái khi ở chung với những người Thái Lan mặc dù họ cũng tử tế với tôi.

Hai hôm sau thấy dạng một chiếc tàu nhỏ từ xa chạy đến. Các thủy thủ nhìn qua ống nhòm họ cho đó là chiếc tàu của người Việt Nam vượt biên. Họ hỏi tôi có muốn đi chung với những người trên tàu đó không? Và theo họ nghĩ thì chiếc tàu nhỏ hình như đi về hướng Indonésia.

Tôi mong được cùng đi với người nước mình nên trả lời với họ là muốn. Họ tặng cho tôi một áo thun, một quần jean, hai lon nước ngọt rồi thả tôi lên một cái phao và đẩy tôi đến gần chiếc tàu nhỏ kia. Khi họ nhìn thấy tôi được người trên chiếc tàu nhỏ kéo lên chắc chắn rồi mới quay tàu bỏ đi.

Tôi được lên tàu của người đồng hương mình nên rất vui mừng và sau cùng thì tôi đã đến được Galang. Kỷ niệm đau thương này có lẽ sẽ theo tôi suốt đời, đến chết cũng không thể nào quên...”

Câu chuyện em Minh kể lại đã làm rơi nước mắt bao người trên đảo Galang thời đó, cho tới ngày nay khi nghĩ đến tôi vẫn nghe lòng nghèn nghẹn xót xa. Thương thay cho một dân tộc điêu linh thống khổ vì đâu...?

Sau một thời gian dừng chân ở Galang, Indonésia gia đình tôi được chính phủ Hoa Kỳ chấp nhận cho vào nước Mỹ định cư.

Tôi đến California vào năm 1986, được gặp người bạn, tôi cũng được nghe một câu chuyện thật cảm động, thương tâm và hi hữu do bạn tôi kể lại. Câu chuyện xảy ra từ một người thanh niên anh hùng, dũng cảm đã gây nên tiếng tăm trong câu chuyện là anh ruột của cô ta, một Thiếu Tá Không Quân, một người chiến sĩ của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, tên anh là Hùng.

Câu chuyện đó xảy ra vào năm 1981.

Khi tàu ra khỏi hải phận Việt Nam thì gặp phải tàu đánh cá Thái Lan, chúng bị gọi là hải tặc không oan chút nào vì chúng chuyên môn đón chặn những chiếc tàu từ Việt Nam sang để vớt của cải của người vượt biên mang theo. Ngày đó khi tàu của anh Hùng gặp chúng, chúng nhảy sang tàu Việt Nam bắt tất cả bước sang tàu của chúng. Chúng lấy tất cả của cải trên tàu và còn cạy ván tàu lên để tìm vàng bạc vì chúng nghĩ chủ tàu thường hay giấu vàng trong thành tàu khi đóng tàu.

Sau khi thấy không còn gì nữa họ trở về tàu họ và đuổi người Việt Nam về tàu lại. Nhưng tàu đã bị họ cạy ván thủng rồi và nước đã tràn vào nếu trở về tàu khác nào đi tìm cái chết. Khi đó anh Hùng thấy rằng tàu mình có rất đông thanh niên tại sao phải ngồi chờ chết?

Anh đã kêu gọi các thanh niên trên tàu cùng nhau phản kháng lại bọn chúng. Bọn chúng thấy sức phản kháng phía bên Việt Nam dữ dội quá nên sợ hãi và nhảy xuống biển trốn tránh. Thế là những người tị nạn được làm chủ chiếc tàu đánh cá của Thái Lan.

Về phần những tên hải tặc, sau khi chúng nhảy xuống biển bơi lội một lúc thì một chiếc tàu đánh cá khác của họ vớt được nhưng có ba tên đã bị chết đuối. Bọn chúng liền thông báo cho Hải Quân Thái Lan ra chặn bắt và kéo tàu của nhóm người Việt Nam về Bangkok. Bọn đánh cá tố cáo với chánh quyền Thái rằng người Việt Nam giết chúng để cướp tàu. Số thanh niên Việt Nam tổng cộng 18 người bị chánh quyền Thái Lan kêu án tử hình. Ôi nỗi hăm oan này làm sao thấu đến Trời cao?

Nhưng thật sự Trời cao thấy được điều đó cho nên đã xuất hiện một quý nhân ra tay cứu vớt sự sống của 18 người thanh niên cang trường kia. Đó là một phụ nữ Việt Nam lúc đó bà đang là giáo sư dạy Anh Văn cho Hoàng Hậu Thái Lan, hình như bà là vợ của một người Mỹ có chức vụ cao.(?) Bà nghe tin này nên đã tìm cách vào tù gặp mặt anh Hùng cùng những thanh niên kia để tìm hiểu sự thật vì bà không tin dân tộc mình đã làm điều đó. Khi đã hiểu rõ ràng câu chuyện bà trình cho Hoàng Hậu Thái Lan biết và nhờ hoàng Hậu xin Vua cứu xét và tha cho những kẻ vô tội.

Vua Thái Lan cho điều tra mọi việc, có nhân chứng đồng đảo phía Việt Nam, đồng thời tin tức cũng đã đến tai nhân viên Cao Ủy Liên Hiệp Quốc nên Tòa án phải xét xử công bằng. Cuối cùng thì anh Hùng và những thanh niên được tha và được Cao Ủy Liên Hiệp Quốc cho đi định cư, anh Hùng đã đến California...

Bao nhiêu giai thoại về thuyền nhân không có bút mực nào kể hết.

Đã 40 năm rồi, chúng ta đã trải qua bao đắng cay tủi nhục, bao gian nan nguy hiểm. Những đau thương, thống khổ đều phát sinh sau ngày 30 tháng tư đen 1975. Cả Miền Nam như rơi vào địa ngục, bao nhiêu quân dân các cấp phải lâm cảnh lao tù, nhất là những chiến sĩ Việt Nam Cộng Hoà ở trong trại cải tạo. Các anh có những nỗi đau của các anh, chúng tôi ở ngoài có những nỗi đau của chúng tôi, những người vợ trẻ, những đứa con thơ bị xã hội bấy giờ bạc đãi...nói làm sao hết lời!

Thời gian đã quá xa xôi, tóc xanh ngày xưa giờ đã bạc màu theo năm tháng, nhưng nỗi buồn vong quốc vẫn còn nghiền nghẹn trong tim người dân Việt có lẽ đến muôn đời trọn kiếp.

Trong cơn gió nhẹ của Tháng Tư buồn tôi chỉ còn biết thầm cảm ơn những người chiến sĩ Việt Nam Cộng Hoà năm xưa đã nằm xuống trên mảnh đất Quê Hương để bảo an dân quốc, những người chiến sĩ may mắn còn sống sót trong cuộc chiến tang thương, những người chiến sĩ còn được trở về từ trại tù Cộng Sản. Tôi cũng thầm cầu nguyện cho hương hồn của những người Việt Nam đã vì đi tìm hai chữ Tự Do mà phải bỏ mình trên biển cả hay một xó rừng nào đó...được an nhàn thênh thang nơi cõi vĩnh hằng.

Vi Vân

NHÌN VỀ CỔ QUỐC

Nước không ôn, dân không yên: đứt ruột!

Mộng chưa tròn ước muốn, sử càng ôn

Dạ bòn chòn, sầu muộn, thơ trực ngôn

Ai đau đón chia nỗi buồn thương Nước?

Ý Nga, 14.3.2016

NHU' BÓNG MÂY

Tình có nồng nàn như nắng xuân
Mà sao xa vắng biết bao lần
Nhật cánh mai vàng rơi trước ngõ
Ngậm ngùi hồn bỗng thấy băng khuâng.

Tình hồi có còn thơm phần hương
Mùa yêu ngày cũ có sầu vương
Hoàng hôn mây trắng bay nhiều quá
Hồi tình hiu hắt bến bờ thương!

Xuân Thê

Mùa Xuân đã đến
Em nhớ anh thêm
Hương tình vời vợi
Ngọt ngào pha tiếng nhạc ru êm...

Phong ba Xuân trước
Nguyện ước câu thê
Tóc dài em cuộn,
Bồn bề sóng vỗ giữa Xuân về.

Anh xa bến ấy
Đời của phong ba
Em về nhớ mãi
Chuyện tình đành tô lại giấc mơ xa...

Bao năm anh nhi?
Khuất nửa địa cầu
Kẻ còn, người mất
Từ ngày anh hát khúc chia ly...

Em về chép lại
Bài thơ chúng mình

Vì đâu cách biệt núi sông dài
Thuyền tình hun hút mộng tàn phai
Ngóng trông mòn mỏi sầu muôn lối
Mộng cũ vời xa đâu đáng ai?

Tình ơi có tiếc cánh hoa xưa
Áp ủ trang tình thơ mộng mơ
Trao nhau chẳng nói câu hò hẹn
Mùa thương yêu dấu đã mịt mờ...

Giữ nhé tình ơi chút hương lòng
Mặc đời hư ảo có hay không
Tình lạnh lòng bóng mây bay mãi
Lạc bước - Hững hờ bên đọt mong!

Phạm Thị Minh-Hung

Mùa Xuân ngày cũ
Bên ngoài gió thoảng mênh mông...

Xuân này từ tạ
Làm lại bài thơ
Gửi anh chốn cũ
Để còn nhớ lại những năm xưa?

Hôm nay Xuân đến
Xứ lạ thương về
Gửi anh cảnh nhớ
Hoa cài với tóc đong đưa...

Linh Đắc
Xuân 2016

Địa Ngục và Thiên Đàng

Đài truyền hình SBTN đang chiếu phim truyện Đại Hàn “Lời Nói Ấm Ấp” vào mỗi buổi chiều từ 2:00 PM đến 3:00 PM hằng ngày trừ ngày thứ bảy và Chủ Nhật. Phu quân của người viết thâu lại các chương trình chiếu phim Đại Hàn buổi sáng và buổi chiều để buổi tối chúng tôi ngồi xem chung với nhau cho có một chút tình điệu “tuổi không còn trẻ nữa” của chúng tôi tí tí vì ban ngày chúng tôi còn bận lo nấu ăn cơm nước hoặc cắt cỏ làm vườn nên không có “quờn” mà ngồi xem phim.

Những giây phút êm đềm khi chúng tôi ngồi bên nhau xem phim trong phòng ngủ ấm cúng hay những lúc chúng tôi dung dăng dung dẻ đi tiểu ngạo giang hồ ngắm cảnh đẹp xứ lạ đường xa, chăm sóc lo lắng cho nhau, người viết cảm thấy mình như đang sống ở thiên đàng, hoàn toàn khác hẳn lúc “hai con khi già” chót chét giận dữ cãi nhau y chang như là đang sống trong cảnh địa ngục vì người nào người nấy đang phùng mang trợn mắt, gầm gừ với nhau trông dữ tợn như là quỷ sứ chốn địa ngục vậy đó. Smile!

Câu chuyện trong phim Lời Nói Ấm Ấp nói trên trình bày đời sống của hai gia đình mà cả hai ông chồng đều là kẻ ngoại tình và đặc biệt hơn nữa một trong hai bà vợ của hai ông chồng này lại đi ngoại tình với ông chồng của gia đình kia. Câu chuyện xoay quanh giữa bốn người với những phút giây vợ chồng hạnh phúc bên nhau như đang sống ở chốn thiên đàng và những phút giây vợ chồng dẫn vật, cãi vã nhau như đang sống ở chốn địa ngục để chứng minh rằng thiên đàng hay địa ngục là ở ngay trong giây phút hiện tại mà chúng ta đang sống chứ không phải đợi đến lúc chết đi rồi mới lên thiên đàng hay xuống địa ngục.

Tôi vẫn còn nhớ khi còn nhỏ, tôi thường ca bài hát dưới đây với các bạn nhỏ hàng xóm của tôi:

“Thiên đàng, địa ngục hai bên
Ai khôn thì gần, ai dại thì xa,
Thiên đàng nhớ Chúa nhớ Cha
Đọc kinh cầu nguyện mới lên thiên đàng”

Chúng tôi cùng nhau chơi trò chơi Thiên đàng và Địa ngục này. Bạn tôi và tôi, làm hai Thiên Sứ vòng tay cao lên làm cái cổng trời. Đám con nít còn lại sắp hàng nối đuôi nhau đi qua cái cổng Trời đó vừa đi vừa hát 4 câu hát nói trên.

Dứt bài hát, hai Thiên Sứ chặn đường lại, hỏi người bạn nhỏ đứng trước mặt chúng tôi câu hỏi: “Bạn muốn được lên Thiên Đàng hay

xuống Địa Ngục”. Bạn này sẽ trả lời chọn Thiên Đàng hay Địa Ngục tùy ý, xong rồi người bạn nhỏ đó đứng vào hàng ngũ mà mình đã chọn ở sau lưng hai vị thiên sứ. Khi đứa trẻ cuối cùng đứng vào hàng ngũ phe mình đã chọn, phe nào đông người hơn sẽ được chọn ra hai người làm hai Thiên sứ kế tiếp thay thế chúng tôi và trò chơi lại tiếp tục “u như kỹ” cho đến khi cả bọn thấy không còn muốn chơi nữa. Tôi vẫn nhớ hình như phe chọn “lên Thiên Đàng” đông hơn phe chọn “xuống Địa Ngục” vì bé con nào cũng thích lên thiên đàng gặp thiên sứ hiền lành xinh đẹp hơn là xuống địa ngục gặp quỷ sứ dữ tợn.

Thời gian qua mau, mới đây đã hơn 50 năm qua. Những người bạn nhỏ ngày xưa của tôi bây giờ tứ tán muôn phương, kể còn người mất. Mỗi khi đi chùa hay đọc sách nói đến thiên đàng, địa ngục là tôi lại nhớ đến trò chơi bé bỏng ngày xưa mà thương nhớ ngậm ngùi.

Nhân nói về Thiên Đường Địa Ngục, người viết xin mời các bạn đọc mẫu chuyện Thiên hay hay dưới đây:

Địa Ngục Thiên Đường

Tướng quân đến Thiên sư Bạch Ân hỏi:
Thực sự có thiên đàng địa ngục không?
Bạch Ân hỏi:

- Ông làm gì?

Tướng quân đáp:

- Tôi là một danh tướng.

Bạch Ân cười to:

- Ha ha ha! Một kẻ ngu si như ông mà làm tướng à! Ta trông ông giống tên đồ tể sát nhân.

Tướng quân tức giận rút kiếm hét lớn:

- Cái gì? Hãy xem ta lấy mạng của ngươi.

Bạch Ân thần nhiên nói:

- Đó, cửa địa ngục mở rồi, ông thấy không?

Tướng quân thu gươm về xin sám hối:

- Bậy quá! Xin Thầy tha cho sự lỗi mẫn của con.
- Tốt lắm! Cửa thiên đàng do đây mà rộng mở.

Lời bình: Thiên đàng hay địa ngục không phải cảnh giới sau khi chết mới có, mà chính nơi hiện tại. Niệm ác vừa đây, cửa địa ngục rộng mở. Niệm thiện vừa khởi, cảnh thiên đàng hiện tiền. Phải biết tất cả do Tâm tạo. (Nguồn: Thiên là gì? Biên soạn Giác Nguyên)

Người viết xin chia sẻ thêm một câu chuyện khác đầy tình cảm yêu thương nhau giữa người và thú vật khi chết sẽ lên thiên đàng hay vào địa ngục dưới đây. Xin mời bạn đọc nhé.

Truyện ngụ ngôn: Cổng Địa Ngục và Thiên Đàng

Một nông dân đang vội vàng trên đường cùng con ngựa và con chó của mình. Thành linh sét đánh giết chết tất cả họ. Như nhiều linh hồn mới chết khác, họ chẳng biết mình đã chết và cứ tiếp tục đi.

Họ tiếp tục đi dưới mặt trời thiêu đốt. Họ ướt đẫm mồ hôi và khát không chịu nổi. Họ sau đó nhìn thấy một cánh cổng đẹp để dẫn đến một quảng trường chiếu sáng rực rỡ. Có một dòng suối trong vắt ở giữa quảng trường đó. Ông vội vã chạy đến và chào người giữ cửa: “Nơi đẹp đẽ này là nơi nào vậy?”

“Thiên đàng”. Người gác cổng nói một cách thân thiện. “Thật là tốt quá. Chúng tôi đều đang rất khát nước. Chúng tôi có thể đi vào trong và uống một chút nước không?”

“Ông có thể vào, nhưng con ngựa và con chó của ông thì không được. Chúng tôi không cho phép động vật vào trong”.

“Ồ, thế thì quên chuyện đó đi vậy”.

Người nông dân không đành bỏ lại con ngựa và con chó. Họ vì thế tiếp tục đi tìm nước uống. Sau khi đi khá lâu, ông tìm thấy một nơi có nguồn nước. Cũng lại có một người đang canh giữ cánh cổng.

“Xin chào, tôi và con ngựa, con chó của tôi có thể uống nước ở đây được không?”

“Cứ việc”, người gác cổng nói.

Sau khi họ uống thỏa thích, người nông dân nói cảm ơn người gác cổng và hỏi anh ta: “Nơi này là nơi nào thế?”

“Thiên đàng”. Người nông dân bối rối: “Lẽ nào lại Chúng tôi vừa đi ngang qua một cánh cổng đẹp đẽ và gác cổng ở đó bảo rằng nơi ấy là thiên đàng mà.” địa ngục”, người gác cổng trả lời.

“Chúa ơi, anh nên ngăn cấm họ làm người khác làm thế. Người ta sẽ bị lừa”.

chắc nữa,” người gác cổng nói. “Chúng tôi nên cảm giúp đỡ của họ, bởi họ sẽ giữ những kẻ bỏ rơi bạn bè (Nguồn: Sưu tầm trên net)

Người viết xin được gửi gắm một chút ý tình về đường qua bài thơ do tôi sáng tác từ lâu. Xin xem đó kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé. Hy được các bạn cảm thông.

Đường Ở Nơi Đâu

Thiên đường không ở đâu xa
Ở ngay thế giới Ta Bà này đây
Ngay trong hoa lá cỏ cây

thế!
người
“Đó là

lẫn như
“Không
ơn sự
ở lại đó”.

thiên
như là
vọng sẽ

Thiên

Trong mưa, trong nắng, trong mây ngang trời
Trong Tâm những kẻ yêu đời
Trong tình Nhân Ái, trong lời Yêu Thương
Ngọt ngào ly nước chanh đường
Uống môi em ngọt, thiên đường ngân ngơ
Trong lời ru hát ầu ơ
Mẹ ru con ngủ nghìn lời yêu thương
Quạt nồng ấp lạnh đêm trường
Tình nào sánh được tình thương mẹ hiền
Mẹ hiền đẹp tựa nàng Tiên
Hoá trăm ngàn phép cõi tiên hiện về
Thiên đường là chút tình quê
Xuân về Tết đến nhớ về quê Cha
Gia đình xum họp cả nhà
Uống ăn vui vẻ, hát ca rộn ràng
Tiếng cười lời nói vang vang
Bình thường, giản dị, thiên đường là đây
Biển sông dù có voi đây
Thế gian dù có mưa mây bão bùng
Cuộc đời dù có kiết hung
Tâm Bình Trí Lạc, ung dung sống còn
Tình chồng nghĩa vợ sắt son
Kính Cha Yêu Mẹ con là hiếu nhân
Thiên Đường là đây thật gần
Ngay trong trần thế, rất gần chẳng xa
(Thơ Sương Lam)

Địa Ngục hay Thiên Đàng là do cái Tâm của chúng ta tưởng nghĩ ra như đã trình bày trong câu chuyện “Tâm như thế nào nhìn ra thế nấy” giữa Nhà sư Phật Ấn và nhà thơ Tô Đông Pha.

Từ ý tưởng đó, người viết có cảm hứng thực hiện youtube Chữ Tâm Trong Thư Pháp, kính mời quý thân hữu thưởng thức qua link dưới đây:

Chữ Tâm Trong Thư Pháp

<https://youtu.be/jQj3L-o7N7w>

Xin cảm ơn quý vị thư pháp gia và quý vị nghệ sĩ góp mặt trong Youtube Chữ Tâm Trong Thư Pháp nói trên.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc và sống trong thiên đường hạnh phúc của bạn nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 313-ORTB 720-3816)

Dang Dở

*Một lần dang dở tình sâu
Con tim nhức nhối hồn đau tạt nguyệt
N hư lục bình lấm truân chuyền*

VƯỜN HOANG?

*Hoa héo, hoa tàn ít người qua lại
Họ cười nhau rồi hóa dại cả hai
Bao nhiêu tình tứ tự hóa lý, chai
Mái ấm gia đình? Cỏ hoang kín mái!*

Sóng dào dạt sóng vỗ thuyền lênh đênh

Nỗi buồn như gió chiều lên
Hoàng hôn lịm tắt mông mênh nước trời
Biết về đâu chốn mù khơi
Cánh hoa tình ái chơi vui hồn gãy.

Người đi vạn dặm sầu mây
Để người ở lại lâu tây lạnh lòng
Ngậm ngùi ôm mối tình chung
Khoảng đời trước mắt sau lưng giọt buồn

Mưa, hay triền mắt lệ tuôn
Đêm chưa kịp giấc đã đường tan mơ
Xuân đời chưa nhạt câu thơ
Nồng nàn còn đắm, hững hờ người xa.

Hãy đừng thôi giấc mơ qua
Lời yêu tan mộng thật thà hồn đau
Xa rồi duyên ước ta trao
Chỉ là gió thoảng tan vào hư không.
Ngọc Quyên

VƯỜN YÊU

(Tặng hai bạn: Hồng, Hoa: cựu học sinh trường Nhân
Chủ, Nguyễn Văn Thoại, Sài Gòn)

*

Nhiều năm, mới gặp lại nhau
Từng trang kỷ niệm chậm mau quay về
Cà phê thơm tỏa cận kề
Hai đôi mắt sáng: đam mê, ngọt ngào.

Mang về âu yếm đã trao
Họ mang theo sóng ba đào trong tim
Tương tình sa mạc im lìm
Ai ngờ ước ất Trầu tìm ra Cau.

Bây giờ cửa trước, sân sau
Ngày nào cũng thắm tươi màu Hồng Hoa
Đó ai gỡ được họ ra
Cau xinh, Trầu mượt mượt mà vườn Yêu
Á Nghi, 10.3.2016

Á Nghi, 10.3.2016

ĐIÊN ĐẢO?

Nhất điên, tứ đảo, ghét ganh?
Thất điên, bát đảo để dành mới lâu!

Chữ tình mỏng, gặp mưa ngâu
Uớt thời phải rã, biết đâu vá lành?
Á Nghi, 10.3.2016

TRÁCH MÌNH, CHỚ TRÁCH TRỜI!

CAO SANH ứng cứu rành rành
ÔNG TRỜI tự tánh thiện lành, độ sinh
Vô hình: THƯỢNG ĐẾ nghiêm minh
Chúng sinh lầm tội? Quân bình: LÃO THIÊN!

Ngồi thiền: tâm loạn, chẳng yên
Lại chê CON TẠO lộng quyền oan khiên?
Tham, sân, kiến nạn tùy miên*
Ham, sân bám sát: hảo huyền, đảo điên

Trách chi TẠO HÓA chẳng hiền?
Thiện tâm: tín ngưỡng giảm phiền tâm linh!
HÓA CÔNG chánh định thần tình
Thế nhân thiện tánh: trách mình, tự tu!

Ý Nga, 8-3-2016

* Khi suy nghĩ bằng tâm thiện thì không có sự sanh khởi của căn tham, sân, si
*THÙY: ngủ, buồn ngủ
*TÙY: theo, bám sát, không rời ra.
*MIÊN: triền miên, miên man, liên tục.
*THÙY MIÊN hay TÙY MIÊN: nghĩ ngợi liên tục hết cái này tới cái kia, hay còn có nghĩa là ... buồn ngủ, ngủ miên man liên tục không hay biết gì cả, đó là một trạng thái si mê lười biếng của những người vô minh.
TÙY MIÊN: (còn gọi là thất tiêm thùy) là pháp không biết cảnh.
Những pháp được gọi là tùy miên, là những pháp khác với tâm biết, không có điều kiện, bất định nên không đồng cảnh với tâm
Tùy miên gồm có 7 pháp: ái, tà kiến, hữu ái, hận, hoài

ĐỐI ĐẦU SÀU MIÊN

*Trời mưa, mưa suốt hai ngày
Cỏ cao ba tác đất gầy nhiễm lao
Hoá công các có làm sao
Nắng xông bông đất, mưa rào rạt đêm*

*Ngồi bên song cửa buồng rèm
Tiếng mưa lách tách như thêm nỗi buồn
Ai vừa gõ cửa, bấm chuông!
Sale man mời gọi? Lỡ đường trú mưa!!!
Ồ không, cô bé... lạ chưa?
- Thưa con chó nhỏ mới vừa chạy sang
Phiền you mở cửa rào ngang...*

*Mưa bay từng sợi lang thang
Hồn tôi trăm nhánh nặng mang khối sầu
Nhớ người, người ở nơi đâu!!!
Tàn canh sao vẫn đối đầu sầu miên.*

Kiều Mộng Hà
March 09, 2016

nghi, ngã mạn và vô minh.

*SÂN TÙY MIÊN: cơn giận không nguôi; **sân hận** còn dính mắc và nằm trong tâm (Addiction to shunning)

*THAM TÙY MIÊN: lòng **ham muốn** không bỏ được, ham muốn hoài hoài, ham muốn liên tục Ràgàanusayam (Addiction to attachment) “Tham trước” còn dính mắc và nằm trong tâm.

*KIẾN NẠN TÙY MIÊN: các ý niệm, quan niệm về TÔI hiện hữu (có mặt) đang tiềm tàng trong tâm. TÔI LÀ (Addiction to the latent view “I AM”, Ditthimànanusayam)

SAU CƠN GIÔNG BÃO

Tôi tỉnh dậy trong tiếng reo mừng rỡ của Phở:

- Thảo Anh, em tỉnh rồi há?

Cái trán đau buốt và lồng ngực tức thấu ra phía sau lưng... Tôi ôm đầu cố nhớ lại.

... Lúc ấy, tôi chạy nhanh ra cửa, nhảy phốc vào xe, chân phải nhấn ga thật mạnh, chiếc xe rú lên giữa đêm thanh vắng, phóng như điên dại, vượt qua không biết bao nhiêu là đèn đỏ... rồi xe cảnh sát ở đâu vọt ra ... đèn chớp vùn vụt... tôi càng phóng nhanh... Tiếng nhạc điện thoại reo lạnh lạnh, tôi chồm qua chụp lấy, tay lái lạch đi, chiếc xe quẹo sang trái, thốc mạnh vào lề đường, quay ngược sang phải... rầm... rầm... và tôi không còn biết gì nữa...

Tôi khóc oà lên:

- Em sợ quá, em sợ quá.

Phở xiết chặt tay tôi:

- Thảo Anh, bình tĩnh đi. Mọi chuyện đã qua rồi. Anh sẽ làm thủ tục xuất viện rồi đưa em về nhà !!!

Tôi gục đầu vào cánh tay Phở khóc nức nở:

- Em không muốn về nhà. Em không muốn gặp ai nữa hết.

Phở vỗ nhẹ lên vai tôi:

- Chắc là hai bác đang tìm em, anh gọi mãi mà không ai nhắc điện thoại. Về nhà đi, đừng làm cho hai bác lo lắng tội nghiệp.

Tôi xoay người, lồm cồm ngồi dậy:

- Em không muốn ... em không muốn ... Anh ép em trở về nhà em sẽ chết cho anh xem ... tránh ra để em đi.

Phở giữ chặt vai tôi:

- Được, được ... không trở về nhà. Đến nhà anh vậy.

Tôi nhìn vào gương. Hình ảnh đứa con gái xốc xếch, mặt mũi tèm nhem nước mắt với đôi mắt sâu hoắm, thâm quầng làm tôi muốn khóc thét lên. Tôi mở vòi nước, ném thật mạnh những vốc nước vào tấm gương rồi dùng hai bàn tay xoa mạnh vào mặt gương. Hãy biến đi. Hãy trôi cái hình hài, cái thân xác gớm ghiếc này ... Những động tác không thể kèm chế được của tôi cứ tiếp tục ... tiếp tục... Nhưng làm thế nào thì cuối cùng bộ mặt thiêu não của tôi vẫn hiện ra lồ lộ. Tôi gục xuống bồn nước khóc ngất. Có tiếng Phở đập cửa:

- Thảo Anh có sao không?

Tôi vẫn tiếp tục khóc... Phở đẩy cửa bước vào:

- Trời ơi! sao khổ thân em thế này hả Thảo Anh?

Phở dìu tôi ra ngoài, lấy chiếc khăn, lau từng sợi tóc cho tôi. Qua cơn xúc động tôi ngồi im bất động. Phở vào bếp, nấu nước. Ly trà nóng có pha chút gừng làm tôi tỉnh táo hơn. Phở thay tấm trải giường mới cho tôi, nhẹ nhàng nói:

- Dù sao, em cũng nên để anh báo cho hai bác biết là em vẫn bình an. Anh sẽ không nói em đang ở đây. Đừng để hai bác lo lắng tội nghiệp. Bác gái gọi anh, vừa khóc vừa nhờ anh tìm em ...

Phở chưa dứt lời thì có chuông điện thoại. Tiếng Ba vang lên trong máy nhấn nghe thật buồn bã: “Phở, con có tin tức gì của Thảo Anh không? nhớ gọi cho bác”. Phở quay ngược lại cho tôi nghe rất nhiều nhấn tin của Ba Mẹ từ khuya đến bây giờ. Tôi nhìn Phở bằng một cái nhìn vô hồn. Tiếng Phở vẫn vang lên vỗ về:

- Em đừng tự hành hạ mình như vậy. Cũng đừng làm khổ hai bác bằng cách im lặng. Hai bác không có lỗi. Em cũng không có lỗi. Với những gì đã xảy ra, cả ba đều đau buồn như nhau ...

- Em mệt lắm, em đau lắm. Em muốn được ngủ yên một chút.

Phở nhìn tôi thật dịu dàng. Anh dìu tôi nằm xuống, đắp nhẹ tấm chăn mỏng lên người tôi, rồi bước ra, khép nhẹ cánh cửa. Tôi nhắm mắt, làm dấu thánh giá và cầu xin Đức Mẹ ban cho tôi sự bình an trong tâm hồn

....

Thảo Anh của Ba,

Trước hết, Ba xin tạ ơn Chúa đã gìn giữ đứa con gái yêu quý của ba và cảm ơn Phở đã cho biết tin tức của con, dù đến giờ phút này ba vẫn không biết hiện con đang ở nơi nào?

Ba không biết phải bắt đầu từ đâu, bởi đầu óc ba bây giờ đang hoang mang và buồn bã vô cùng. Ba chỉ sợ những lời lẽ không mạch lạc của ba lại làm con đau đớn và oán hận hơn.

Ngày đó... đã xa lắm rồi, ba và mẹ, hai người hoàn toàn xa lạ cùng có mặt trên một chuyến tàu để rời bỏ quê hương đi tìm tự do. Trên đường đi, chẳng may tàu bị cướp. Biết bao thảm cảnh đã xảy ra trong giờ phút kinh hoàng đó. Có người đã bị ném xuống biển với một thân thể mang đầy thương tích đờn đau. Còn mẹ con là một trong số rất nhiều phụ nữ đã phải hứng chịu bao cay đắng nghiệt ngã nhất bởi những con người tàn ác, vô lương tâm. Sau trận cướp, tàu lênh đênh trên biển không lương thực, không nước uống ròng rã ba ngày mới được tàu Mỹ vớt và đưa lên trại tỵ nạn. Tại đây, vô tình ba được sắp xếp ở cạnh mẹ con. Bằng tấm lòng chân thật và sự quan tâm đặc biệt, ba đã cố gắng giúp mẹ con quên dần mặc cảm để trở lại cuộc sống bình thường. Khi nhận biết con đã tượng hình trong bụng mẹ, mẹ con đã phải tự đấu tranh với chính mình để đi đến quyết định giữ lại con. Câu nói của mẹ con đã đánh động trái tim Ba: “Nó là con của em. Dù thế nào, em cũng nhất định phải bảo vệ và yêu thương nó”. Mẹ con, người phụ nữ nhân hậu ấy đã khiến ba thương yêu lúc nào không biết.

Rồi con chào đời trong niềm hạnh phúc vô biên của ba mẹ. Suốt hai mươi năm trôi qua, mẹ con vẫn không thoát khỏi nỗi ám ảnh oan nghiệt đó. Có những đêm mẹ con vùng vẫy, la hét hoảng loạn trong giấc mơ. Ba đã cố gắng đem tất cả lòng yêu thương để giúp mẹ con vượt qua sự khủng hoảng đó. Con còn nhớ không, có lần con đem về nhà quyển sách Hành Trình Biển Đông gồm nhiều câu chuyện kể lại những chuyến vượt biên kinh hoàng. Con vô tình đâu biết ba đã vội vàng phải đem đi thiêu hủy. May mà con không nhớ để hỏi lại mẹ.

Với ba, con là đứa con gái yêu quý nhất của ba. Mẹ con là người vợ chung thủy nhất, hiền ngoan nhất của ba, dù gia đình ba không chấp nhận mẹ con là con dâu, bởi thành kiến sai lầm về quá khứ oan nghiệt của mẹ con. Nhưng điều đó không làm nao lòng mẹ con, dù mẹ con phải đối diện với bao nhiêu sự châm chích, khinh bạc của bà nội, của cô Sáu. Nhưng bây giờ thì trái tim mẹ con đã thật sự tan nát. Và con. Chính con đã làm nát tan trái tim của mẹ. Chính con đã làm cho mẹ con đi đến quyết định trở về Việt Nam, sống trong một cái am nhỏ với bà dì Năm ở miền quê hẻo lánh để quên hết mọi chuyện đau buồn.

Khi con lên tiếng trách mẹ : “Tại sao mẹ dấu con? Tại sao mẹ nói dối con? Sao mẹ không nói cho con biết con là đứa con không có cha...?” là con cũng đã làm tan nát trái tim của ba. Ba cảm thấy đau đớn, bởi vì mình là một người cha bị con từ chối.

Thảo Anh ơi! Sao con không nắm giữ cái hạnh phúc ấm áp mà con đang có. Sao con lại muốn quay về cái quá khứ đau thương ấy làm gì để cuộc đời thiếu vắng nụ cười. Con hãy nhìn lại con. Từ đôi mắt đến nụ cười, từ dáng dấp đến mái tóc, con giống mẹ không sai một nét. Vì con là con của mẹ. Thịt da, máu xương mẹ đã ôm ấp hình hài của con. Trên thân thể con không có một dấu tích nào của người cha. Nhưng nói cho cùng thì người đàn ông xa lạ không có tính người ấy cũng đâu phải là cha của con.

Ba sẽ không khuyên con hay yêu cầu con một điều gì. Ba nghĩ con đã đủ trưởng thành để biết mình nên làm gì để khỏi phải ân hận về sau. Con mãi mãi vẫn là đứa con gái yêu quý nhất của ba và ba rất hạnh phúc khi được con gọi bằng tiếng “BA”.

*Câu xin Chúa Mẹ giữ gìn và ban cho con sự sáng suốt, khôn ngoan.
Ba của con.*

Tôi đưa tờ thư cho Phở rồi ngồi bệt xuống sàn nhà khóc không thành tiếng.

Câu chuyện bắt đầu từ khi Xuân - con của cô Sáu - và tôi cùng quen biết với Phở trong một buổi sinh hoạt ở trường đại học UTA.

Từ thuở bé, Xuân chẳng ưa gì tôi bởi ảnh hưởng của bà nội và cô Sáu. Xuân thường có thái độ khiêu khích đối với tôi, nhưng nghe lời mẹ nên tôi cố nhịn nhục để giữ hòa khí. Đến khi Phở chính thức công khai tình cảm anh dành cho tôi thì Xuân phản ứng mạnh mẽ. Xuân nói xấu mẹ con tôi không tiếc lời. Mới đây, Phở nói thẳng với Xuân rằng, anh yêu tôi, còn với Xuân, anh chỉ xem Xuân là một người bạn, nên yêu cầu Xuân đừng rêu rao với bạn bè là tôi đã cướp Phở, cướp tình yêu của Xuân.

Tối hôm đó cô Sáu sang nhà tôi và nặng lời xỉ vả mẹ tôi.

- Thì ra, con Thảo Anh cũng giống cô chỉ biết đi quyến rũ đàn ông.

Mẹ tôi sững sờ nhìn cô Sáu:

- Sao chị nói thế, em đã làm gì sai để chị nghĩ như vậy. Bao nhiêu năm em sống trọn tình với anh Khang chưa một lần lầm lỗi.

Cô Sáu cười khẩy:

- Chứ chẳng phải cô quyến rũ thằng em tôi để nó quên lời dặn dò của cha mẹ là ra đi để tìm tương lai. Tương qua Mỹ nó sẽ học hành, đỗ đạt để làm ông này, ông nọ. Rốt cuộc, chỉ vì cô mà nó phải đánh đổi cả cuộc đời. Đã vậy, cô còn không sinh được cho nó một đứa con trai để nối dòng, nối dõi.

Ba tôi không thể im lặng như sự hiền lành cố hữu, ông gất gống lên tiếng:

- Đã bao nhiêu lần em nói với mẹ và với chị rằng, không có con là do em chứ không phải do Thảo.

Cô Sáu quay lại nhìn tôi từ đầu đến chân bằng đôi mắt và nụ cười giễu cợt:

- Vậy thì Thảo Anh là con của ai vậy hả?

Mặt Ba tôi đỏ sẫm. Giọng nói ông có vẻ mất bình tĩnh:

- Chị hãy để cho gia đình tôi yên.

Cô Sáu cao giọng giận dữ:

- Vậy còn cái đại gia đình có ba má, có chị em và có cả mày trong đó thì sao. Đừng tưởng chuyện làm của mày có thể giấu nhem được mọi người. Từ khi mày dính vào con đàn bà này là ở Việt Nam mọi người đã biết hết, nhưng không ai muốn nói, vì biết có nói cũng không can được khi mày đã si mê một cách mù quáng. Thằng Trọng đã viết thư về kể không sót một chi tiết. Ba má thật xấu hổ khi mày có một con vợ không... còn gì, tanh bành hết trơn. Đã vậy lại còn phải nuôi con của cái đồ bá vợ.

Câu nói cuối cùng của cô Sáu làm tôi cảm thấy choáng váng. Tôi nắm chặt hai bàn tay mà vẫn không kèm chế được cơn sóc bất ngờ, tôi lay mạnh cánh tay ba:

- Ba mẹ, chuyện gì đã xảy ra? Cô Sáu nói vậy là sao?

Ba tôi đẩy mạnh cô Sáu ra phía cửa la lớn:

- Chị ra khỏi nhà tôi ngay.

Tôi quay sang mẹ đang ngồi bất động như một pho tượng đá trắng bệch trên sofa.

- Mẹ, thật sự con là

Cái cảm giác hụt hẫng đến kinh hoàng làm tôi nghẹn ngào không nói được. Cô Sáu vừa bước ra cửa, vừa gần mạnh từng chữ:

- Mày muốn hỏi mày là con ai hả?

Ba tôi giơ tay cao, một cái tát tai bất ngờ giáng vào mặt cô Sáu. Cô quay phắt lại giọng chanh chua:

- Hừ! đồ hỗn láo, tao sẽ cho gia đình mày tan tành ... Thảo Anh mày có biết cha mày là ai không?

Ánh mắt sắc lẹm và câu nói tàn nhẫn như lưỡi dao cứa từng nhát vào trái tim tôi.

- Mày chỉ là con của một thằng cướp biển vô lương.

Ngày đám cưới của tôi và Phở, trong lúc cử hành nghi lễ rước dâu, ba cầm tay tôi đặt vào tay Phở và rút từ trong túi ra chiếc lược con màu hồng mà ba đã mua cho từ lúc tôi năm tuổi. Lâu lắm rồi tôi không còn nhớ đến nó nữa. Ba nói với Phở bằng giọng trầm trầm xúc động:

- Đây là chiếc lược ba vẫn chải tóc cho Thảo Anh lúc nó còn bé. Đưa con gái cưng của ba hay lên mẹ làm điệu, lấy dây thun cột hai đuôi tóc, nhưng lúc gỡ ra thì lại bị rối beng, nên cứ phải chạy đi tìm ba để cầu cứu. Những lúc ấy, Thảo Anh thường thở thê: “Thảo Anh thích ba chải tóc, ba chải tóc không có đau”. Ba rất sung sướng và ao ước được chải tóc cho Thảo Anh hoài như có lần nó nhìn ba bằng đôi mắt đen láy tròn xoe, rồi đưa mười ngón tay lên nói “con muốn ba chải tóc cho con tới hồi con một trăm tuổi luôn”. Tất cả yêu thương ba đã gửi gắm vào chiếc lược này, nay ba giao lại cho con. Ba tin rằng, con sẽ thay ba dùng chiếc lược này để tháo gỡ những rối rắm trong cuộc sống của hai con một cách nhẹ nhàng. Con đã làm được và ba tin tưởng con sẽ tiếp tục làm được. Suốt đời, ba mãi nhớ ơn con. Nhờ con mà ba mới có được ngày hạnh phúc này. Ba rất an tâm và rất sung sướng để trao cho con đứa con gái ba thương yêu nhất.

Phở ôm chầm lấy Ba tôi, đôi mắt đỏ hoe.

Tôi muốn kể lại câu chuyện này để

Cám ơn ba, người không tạo ra tôi nhưng đã yêu thương tôi bằng tấm lòng của người cha vĩ đại. Người đã dám bước qua bức tường dư luận, dám chấp nhận những lời phê phán độc ác để cùng mẹ tạo dựng hạnh phúc trên những bước đường đầy chông gai, thử thách.

Cám ơn mẹ đã chịu đựng bao nhiêu tủi nhục, đón đau để tôi được sinh tồn và lớn lên trong tấm hình hài khô héo của mẹ. Mẹ đã lặng lẽ nuốt nước mắt vào tim để cố sống, cố vui, cho tôi được trưởng thành với tất cả niềm tin đối với cuộc đời.

Cám ơn Phở đã yêu tôi bằng mối tình chân thật, chịu đựng những cơn sốc nổi điên loạn của tôi từ mặc cảm thân phận để vực tôi đứng dậy từ hố sâu tuyệt vọng. Nếu không có Phở, chắc chắn ba mẹ và tôi đã phải chìm trong nỗi đau buồn của sự chia ly nghiệt ngã mà chỉ vì tuổi trẻ nông nổi, thiếu suy nghĩ chín chắn tôi đã tự mình tạo ra thảm cảnh.

Tạ ơn Chúa đã gìn giữ gia đình con./.

Ngân Bình

Đố ai nằm vông không đưa

Đố ai gặp được người xưa chẳng nhìn

Người xưa

Tình cờ nhớ đến người xưa

Lao xao sóng vỗ vào bờ vắn vương

Vườn xưa quỳnh nở ngát hương

Vàng xưa đêm tỏ lối mòn đường đi

Mây xưa hồng tím bờ mi

Cỏ xưa thơm ngát xuân thì rạng đông

Sông xưa nước trải mênh mông

Hương xưa thoang thoảng thuyền không mơ hồ

BIỂN ĐÔNG VÀ TỰ DO HÀNG HẢI

(FONOP? No Fault, Please!)

*

Cảm tác nhân đọc tin tức biển Đông trên nhật báo Ý
(Italy):

“Hải quân Mỹ đã điều động đến Biển Đông Hàng Không Mẫu Hạm John C. Stennis để đáp trả những hành động quân sự hóa liên tiếp trên các đảo mà Tàu Cộng đã lấn chiếm trái phép ở biển Đông. Họ đang dẫn đầu chiến dịch chống lại sự bành trướng của Trung Quốc tại đó. Mỗi tàu

Tuyết xưa ghi dấu chân đi
Người xưa, xưa đã rời đi nơi nào?
Sao Khuê

MÙA XUÂN HY VỌNG

Nắng mùa xuân hòa khắp nơi nơi
Lung linh đùa giỡn khóm hoa tươi
Chim hót líu lo cành lá nhỏ
Văng vẳng âm điệu khúc ca đời.

Mùa Xuân mùa Xuân chim én về xây tổ
Lòng tôi lòng tôi tưởng nhớ đến quê hương
Nơi nơi hớn hớn chào Xuân mới
Em bé xinh xinh dạo phố phường.

Nắng lên sưởi ấm hồn lữ thứ
Những kẻ ra đi bỏ mái nhà
Mẹ già vẫn mãi mòn mỏi đợi
Trông ngóng tin con buổi xế tà.

Thêm một mùa Xuân đến ở đây
Thêm một tuổi đời trên đất này
Yên vui vẫn đến trong hy vọng
Mơ ước tương phùng tay nắm tay.

ĐT Minh Giang

LÀM ĂN CÓ LẮM NHỌC NHĂN?

Không... **làm!** Chỉ biết mỗi... **ăn!**
Nghe nhạc ầm ầm rồi... **lăn.**
Bao năm chất chiu, tiện tận
Qua rồi thời kỳ khó khăn!

Mặc ai cáo, điều, phượng, công;
Kệ ai giàu sang đèo bông
Rửa, cuốc, đuốc... quăng ráo trời
Không dám làm ầu tay không!

Ai **làm?** Anh: **ăn,** ngưng cày!
Lương thực tích trữ vừa đầy:
Ruộng rẫy, hoa màu, lúa thóc...
Không lẽ tự đày: bỏ thây?

*sân bay này hoạt động như một căn cứ không quân nổi di
động, chúng cho phép Mỹ triển khai lực lượng tấn công ở
bất kỳ nơi đâu trên thế giới”*

*

Cà Mau, Rạch Giá, Vũng Tàu,
Sài Gòn, Đà Nẵng, Huế: nào bình yên!
Hải Vân, Hà Nội... ba miền
Giặc vào chẳng để ngồi thiền tụng kinh!

Biển Đông: họ đảo tụng đình
Việt Nam: quỳ gối thừa trình giặc sao?
Hàng Không Mẫu Hạm* đã vào
Bá quyền, bá chủ: giặc Tàu khoe chi?

Một bên “bị bác bỏ”: lý!
Một bên “điều động” đã vì tự do!
“*Dương uy, diệu võ*” **cốc sò**
Tuồng đầu Nhanh Nhẹn **Sóc, Cò*** há thua?

Công, Cò hỗ trợ vòng đua
Con công ngó ngoáy mấy mùa biển Đông?
Việt Nam sắp bị tấn công
Mau mau tụt khí Diên Hồng năm xưa!

Hoàng, Trường Sa: giặc chiếm bừa
Quê hương sắp mất, giặc chừa chi ra!
Bốn phương, tứ hướng quanh Nhà
Trú đây giặc Hán. Lơ là? Nát thây!

Ngoại: công, đuổi giặc, đánh ngay!
Bên trong: nội kích! Khoanh tay chờ gì?
Trung, Nam, Bắc: dậy mà đi!
Nếu không, sẽ chết cấp kỳ ngay thôi!

“*Thành Đố*”, hội nghị ký rồi,
Phán, đàm, cam kết: chúng ngồi một phe
Mắt đã thấy, tai đã nghe
Còn tin việt Cộng ò e nhập nhòe?

Đồ cờ phản phật giạt le
Ai đem hùng khí chở che cơ đồ?
Dẹp tan Hán, đảng, xác Hồ
May ra thoát ách hung nô đời đời!

*

Rượu mít, thịt mễn, thịt nai...
Ăn uống, thôi làm tay chai
Đường lộ gồ ghề bùn đất
Nhường em bon chen miệt mài!

*

**-Em về phát lúa, chẵn bản
Mở kho giúp đỡ người dân
Sóc, thôn, xóm làng, thị trấn...
Muôn theo thì đừng trùm chẵn!**

-Theo liền!

*Nam, Bắc, Đông, Tây?
Dù cho sông, suối, đầm lầy
Quê hương không còn cộng sản
Sợ gì mà chẳng đi ngay!*

*Lối nào? Cuối kia, đường này
Cũng theo, dù tình hay say!
Đèo kia, gọt này mấy thứ?
Phát quang rừng thưa hay dày?*

*Anh sẽ tình nguyện từ đây
Bớt ăn, thêm làm? Càng hay!
Vì đồng bào: làm chuyện phải,
Vì nhau: anh phải đổi thay!
Á Nghi, 4.2.2016*

XUÂN SANG ĐẤT TRỞ HOA TÂM NGUYỆT

(Riêng tặng những người bạn có tên Nguyệt.)
Có phải xuân vừa ghé cửa không?

*Mây màu nâu xám đổi sang hồng
Cỏ non chọn áo màu xanh biếc
Vạn vật thất tình trong nắng trong*

*Có phải trời đang tặng yến, oanh?
Bình minh chim rú tí trên cành
Xuân sang đất trở hoa tâm nguyệt
Khẽ hỏi tình ơi có chớm xanh!*

*Có phải mưa vừa thả hoa tình?
Rơi rơi trên đá, đẹp lung linh*

FONOP?

No fault, please!

Ý Nga, 7.3.2016

*FONOP: Freedom Of Navigation Operation = Hành
Quân Tự Do Hàng Hải.

*Chữ **đậm**: nói lái để ám chỉ khối tự do Mỹ, Nhật, Úc,
Phi, Ấn.v.v... và bọn Tàu Cộng, Việt Cộng

Tháng Ba Tình Rụng Cuối Xuân

*Tháng ba hoa tình rụng cuối xuân
Cánh hoa duyên kiếp đã bao lần
Chưa tàn đã nhạt màu hương phấn
Cho mắt em đầy dấu lệ ngân.*

*Cũng bởi người đi dần xa mãi
Hương tình lỏng lẻo gió heo may
Lá rơi từng chiếc trong tê tái
Tan tác hàng mưa lạnh hiên ngoài.*

*Bén cũ thuyền xưa hoa lá nhớ
Lục bình ngơ ngác sóng chơ vơ
Vi vu lau sậy chùng trăn trở*

*Và sa quanh khoé môi thành ngọc
Giọt đọng trong tim... nở đoá quỳnh*

*Có phải gió lay trên tóc ai?
Tìm trong hương tóc một bàn tay!
Ủ từng cụm tóc bài thơ cũ
Tình giấu đâu đây nhánh tóc mai*

Kiều Mộng Hà
Austin, March 07.2016

Than thở u hoài động gió mây.

*Cho đông tàn úa mùa xuân tới
Tiếng chim côi cút ngõ xuân phai
Hay đâu lạc mắt vòng tay ấm
Tháng ba tình rụng con mê dài.*

Ngọc Quyên

HƯƠNG XƯA NGÀY ẤY

Những cơn mưa cuối mùa ở thành phố tôi buồn hiu hắt, cái giá lạnh từ đâu bỗng về xâm chiếm tâm hồn. Tiếng mưa rơi nhẹ, đều đều trên mái nhà khiến tôi liên tưởng đến những cơn mưa của một thời áo trắng. Tôi nhớ mãi những chiều mưa ngồi bên song cửa đọc thư anh mà xót xa thương cảm cho người yêu ở một góc trời nào đó đang lặn lội dưới mưa rừng gió núi. Những nỗi nhớ nhung, mong đợi, lo lắng, băng khuâng của một thời làm người yêu lính trận bây giờ nghĩ lại thật đẹp, thơ mộng làm sao! Tôi chợt đưa tay sờ lên mặt mình, những vết sẹo đã biến mất, không còn nữa. Thật may mắn cho tôi nếu không được đặt chân lên đất Mỹ thì không biết giờ này cuộc đời tôi sẽ ra sao, về đâu? Tuy những vết sẹo ngày xưa đã hủy diệt tương lai và mộng ước của cả đời tôi nhưng tôi vẫn luôn hoài niệm về khoảng thời gian đó, những ngày tháng thật êm đềm, ngọt ngào với những nỗi vui, buồn, đốn đau và nước mắt của một thời con gái...

Tôi là con lớn trong một gia đình gồm 8 anh chị em, Ba tôi là một công chức nhỏ nên cuộc sống gia đình có phần chật vật. Để giúp đỡ phần nào cho Ba, tôi phải đi làm thêm mỗi tối, việc làm đó là hát cho một quán café ca nhạc. Trời phú cho tôi một giọng ca truyền cảm, trầm ấm nên tiền thù lao khá hậu hỉ. Lẫn lộn trong đám người phức tạp nơi đó tôi hết sức dè dặt, giữ gìn ý tứ để khỏi mang tai tiếng vì mình còn là một nữ sinh đang cấp sách đến trường. Sau khi xong mỗi bài hát, trong khi chờ đợi hát tiếp tôi thường mở sách ra đọc để tránh nói chuyện với người khác. Nhưng một hôm có người bước vào hậu trường và đi thẳng tới trước mặt tôi, đó là một anh lính trẻ mặc đồ rằn ri với một bông mai trên cổ áo. Anh đứng nhìn tôi đang đọc sách, nhìn tựa quyển sách “Hàn Yên Thúy” tức “Bên Bờ Quạnh Hiu” của Quỳnh Dao anh buông một câu không mấy lịch sự:

- Sao cô lại thích đọc loại sách này? Ủy mị lắm.

Tôi khó chịu vì thái độ của anh ta nên sáng giọng:

- Anh quen với tôi sao?

Anh ta trả lời rất tự nhiên:

- Chưa, nhưng sẽ quen mà. Tôi xin tự giới thiệu tôi tên là Thế Phương đang phục vụ cho binh chủng Nhảy Dù, mong được làm bạn với cô.

Tôi chưa biết trả lời sao nên lặng thinh.

Phương giục:

- Sao rồi? Cô có chấp nhận lời tôi không?

Tôi nhìn anh dè dặt:

- Anh nói bạn là thế nào? Nếu anh đến đây nghe nhạc thường xuyên thì cũng coi như là bạn của tôi rồi mà.

- Không, tôi muốn nói là bạn riêng thôi.

Tôi thấy anh chàng này có vẻ sỗ sàng quá nên nghiêm mặt lại:

- Xin lỗi anh, tôi chưa nghĩ đến điều đó, vì tôi chưa quen biết anh nên tôi không thể chấp nhận, mong anh hiểu cho.

Anh chàng vẫn làm li:

- Đêm nay tôi đưa cô về nhà nhé!

- Không được đâu anh, Ba tôi sẽ đến đón tôi.

Anh ta nhún vai nhìn tôi:

- Ông già giữ con gái kỹ thế.

Tiếng người nhạc sĩ điều khiển chương trình vọng vào:

- Bích Liên ơi, tới phiên cô rồi đó nghe.

Tôi từ giã anh lính:

- Xin phép anh, tôi phải ra sân khấu rồi.
- Hẹn gặp cô sau.

Tôi bước trở ra sân khấu với bản nhạc “Thuở Ấy Có Em”:

“...Thuở ấy có em anh chưa từng sầu. Chưa đi âm thầm ngoài phố đêm thâu chưa mang hoang lạnh ngoài bến vắng. Hỡi em, em về đâu cho đời còn luôn nhớ nhau...”

Tôi nhìn xuống thấy anh đứng ở một góc của quán nhạc, đôi mắt đăm đăm nhìn về phía tôi, tự nhiên tôi thấy lòng có chút xúc động. Chắc anh có một nỗi niềm, một tâm sự riêng nên trông anh có nét buồn xa vắng.

Khi Ba tôi đến đón tôi, anh lặng lẽ nhìn theo không nói lời nào. Mấy đêm sau liên tiếp anh đều đến, đều tìm cách nói chuyện với tôi nhưng tôi cố giữ khoảng cách với anh vì tôi rất sợ mình sẽ yếu lòng, sẽ vương vào tình yêu của lính, nhất là lính Nhảy Dù như anh. Tôi biết dù có lưu luyến, thương nhớ bao nhiêu rồi anh cũng ra đi, anh phiêu lưu trên khắp nẻo đường đất nước, khắp bốn vùng chiến thuật, bất cứ nơi nào khi chiến trường cần đến anh. Tôi phải tự thương lấy mình, thương cho thân phận của một người con gái sinh ra trong thời loạn.

Quả đúng như vậy, vào một ngày cuối tuần anh đến từ giã tôi để trở về đơn vị. Kỳ đi phép về thăm ông ngoại này đối với anh rất thú vị, rất vui. Tôi cũng có chút ngậm ngùi, lưu luyến vì những ngày qua anh thường nói chuyện với tôi, tôi cũng được hiểu về anh đôi chút.

Con chim xanh đã trở lại núi rừng, người đã xa rồi tôi cũng không còn gì vương vấn. Những đêm sau giờ đi hát, trên đường về tôi chợt nhận ra mình cô đơn quá, thiếu người san sẻ những ưu tư, lo lắng trong cuộc sống. Đêm bỗng buồn lê thê như những bài tình ca dang dở, và tôi trở lại với nếp sống hằng ngày tẻ nhạt.

Hai năm sau, vào mùa hè tôi lên Sài Gòn thăm dì ruột của tôi. Dì có một người con gái tên Hồng Phượng lớn hơn tôi hai tuổi, chị em tôi rất thân với nhau.

Có một ngày chị Phượng khoe với tôi:

- Để hôm nào bạn trai của chị từ chiến trường trở về chị sẽ giới thiệu cho em biết mặt nhé!

Tôi chọc chị:

- Bạn trai thường hay là người yêu? Chị đừng giấu em, khai thật đi em sẽ ủng hộ hết mình.

Chị lườm tôi:

- Cái con nhỏ này. Ừ, thì... người yêu. Em đã lớn chắc cũng có chàng nào trong tim rồi phải không?

Tôi giờ tay lên trời:

- Em xin thề, chưa có chàng nào cả.
- Vậy để chị nói với chàng giới thiệu cho em một người nhé? Bạn của anh đồng lắm, lính Nhảy Dù, Thiên

Thần Mũ Đỏ em chịu không?

Tôi cười:

- Chà, ca ngợi binh chủng của chàng như vậy chắc là chị “đậm” với người ta lắm rồi, cầu mong cho chị gặp người tốt. Ngày trước em cũng có quen sơ sơ với một anh nhưng rồi mịt mù, rồi xa vắng bật tin... chẳng tới đâu cả.

Hai chị em chúng tôi huyền thuyên tâm sự. Chị Phượng luôn nhắc đến người yêu: một Trung Úy trẻ, đẹp trai, oai dũng, can trường trên trận địa... Chị đã gặp anh ta năm trước khi đi làm dâu phụ cho một người bạn lấy chồng là một sĩ quan Nhảy Dù.

Hai tuần sau đó chị vui vẻ báo cho tôi biết người yêu của chị đã về phép, nhà anh ở cư xá Đô Thành nhưng anh hẹn gặp chị ở phòng trà Mỹ Phụng. Chị Phượng bảo tôi đi cùng, tôi từ chối vì không muốn làm “kỳ đà cản mũi” cho hai người nhưng chị nói:

- Anh Tùng có một người bạn đi chung, có em trò chuyện cùng anh ấy thì chị và Tùng sẽ được nhiều thời giờ tâm sự hơn.
- Thì ra chị cần em “đỡ đạn” cho chị.
- Được rồi, tùy em nghĩ. Em chịu đi chứ?
- Dạ, cũng được thôi.

Hôm ấy chị Phượng thật đẹp trong chiếc áo dài màu vàng thêu hoa kim tuyến, còn tôi thì “chìm sâu” với chiếc áo dài màu tím đơn sơ, buồn lặng lẽ. Tôi nghĩ rằng chị cần mặc đẹp, nổi bật vì có người yêu, còn tôi chỉ đi ké thôi nên chẳng quan tâm đến việc mặc đẹp hay xấu. Khi chúng tôi đến trước cửa Mỹ Phụng thì đã thấy hai anh chàng mặc quân phục Nhảy Dù đứng đợi sẵn. Chị Hồng Phượng có vẻ xúc động đưa tay chỉ về một anh:

- Anh không mang kính đen là Tùng của chị đó.

Tôi nhìn theo tay chị, anh chàng cao ráo, phong độ làm sao. Hèn nào chị hết lời ca tụng chàng. Còn anh kia thật... đặc biệt, trời đã tắt nắng rồi mà còn mang cặp kính râm to tướng, chiếm cả gần 1/4 khuôn mặt.

Khi chúng tôi đến trước mặt, anh Tùng chào hỏi và giới thiệu thì anh chàng kia cũng vừa gỡ cặp kính râm ra, tôi bỗng giật mình lùi lại miệng lắp bắp:

- Anh là... Thế Phương phải không?

Anh chàng cũng vừa nhận ra tôi:

- Ô! Cô Bích Liên ở Càn Thơ chứ gì! Mấy năm rồi mà Liên không thay đổi lắm, còn tôi...
- Tôi nhận được anh chứng tỏ anh cũng không già thêm đâu.

Anh Tùng nói:

- Hay quá, không ngờ là người quen xưa.

Bốn người chúng tôi cùng vào trong phòng trà. Anh Tùng và chị Phượng cứ tíu tít kể lể với nhau vô tình đẩy tôi phải trò chuyện với Phương. Chuyện ngày ấy, dù có một chút băng khuâng thoáng qua hồn nhưng tôi cũng đã quên rồi con chim xanh chỉ dừng chân chốc lát trên một nhánh cây nhỏ để ngắm trời mây rồi bay đi. Giờ gặp lại Phương trông anh phong trần dày dặn hơn, đôi mắt đăm chiêu như có chút chán nản, muộn phiền. Anh nhìn tôi:

- Không thể nào ngờ tôi còn gặp lại Bích Liên, tôi mừng lắm. Bích Liên vẫn còn đi học chứ? Có còn đi hát thêm vào buổi tối không?

- Dạ, Liên không còn đi hát nữa để dành thì giờ học hành vì Liên đang học Đại Học Sư Phạm. Anh Phương có gì vui không? Trông anh già dặn và buồn hơn trước.

- Liên nói đúng, tôi đang buồn vì người yêu vừa đi lấy chồng. Ngày trước khi tôi muốn làm bạn với Liên thì Liên lạnh nhạt hờ hững, tôi cũng không có dịp để bồi dưỡng tình cảm thêm với Liên. Sau đó tôi quen một người con gái khác ở Sài Gòn và chúng tôi yêu nhau được hơn một năm rồi. Nàng học trường Régina Pacis, con nhà giàu, có lẽ vì vậy mà gia đình nàng chê lính như tôi nên cuối cùng thì tôi đành hát bài “Sayonara” để tiễn nàng về chốn cao sang. Giờ tôi chỉ còn tìm vui với máu lửa sa trường thôi.

Tôi nhìn anh, một chút xót xa thương cảm:

- Xin lỗi anh, ngày đó không phải Liên chê anh mà vì Liên còn nhỏ, còn bồn phận với gia đình. Hơn nữa Liên sợ làm người yêu của lính, lính cứ đi biệt, liệu mình có giữ nổi không? Nhưng bây giờ nhìn lại thấy chung quanh toàn là lính, bạn bè Liên ai cũng có người yêu là lính cả nên Liên cũng... bớt sợ rồi.

Phương cười có chút giễu cợt:

- Thế bây giờ Liên có dám làm người yêu của lính không?

Biết Phương chọc mình tôi cúi đầu lí nhí:

- Cũng phải xem là ai, có hợp tánh tình với mình không chứ anh.

Phương gật gù:

- Câu trả lời thật khôn ngoan. Liên à, mình có thể làm bạn không? Tôi chưa dám nói tới chuyện xa xôi, chỉ làm bạn bình thường để an ủi, chia sẻ vui buồn với nhau thôi.

- Được chứ anh. Chúng mình chả là bạn từ ngày trước rồi sao?

- Ừ nhỉ, Liên đã xem tôi là bạn rồi mà. Liên à, tôi có thể gọi Liên bằng “em” được không, Liên nhỏ tuổi hơn Phương nhiều.

- Dạ, cũng được. Coi như anh là anh trai của Liên vậy.

Phương nheo mắt:

- Cô này gớm thật, định gài anh vào thế kẹt phải không? Anh không sợ đâu, lính Nhảy Dù thứ thiệt đó nha!

Cả hai chúng tôi cùng cười lớn. Chị Phương và anh Tùng nhìn sang ngạc nhiên vì sự thân mật của chúng tôi. Từ trên sân khấu giọng một người nam ca sĩ thật ngọt ngào, trầm ấm, nồng nàn với bản “Love Story”.

“ Where do I begin, to tell the story of how great a love can be.

The sweet Love Story, that is older than the sea....

..... There'd never been another love, another time.

She came into my life and made the living fine.

She fills my heart, she fills my heart.

With very special things, with angel songs, with wild imaginings, she fills my soul, with so much love...”

Phương nhìn vào mắt tôi và nói nhỏ “you fill my heart”. Tôi quay mặt chỗ khác:

- Cái anh này, giỡn hoài.

Nhưng rồi suốt những ngày đi phép của Phương, anh cứ quần quít bên tôi. Anh đưa tôi đi xem phim ở Rex, Đại Nam hoặc vào hẻm bên hông rạp Casino ăn các món ăn miền Bắc. Có những chiều đứng trên bến Bạch Đằng nhìn những chiếc tàu Hải Quân rời bến, anh mơ ước được lướt sóng ra khơi như những chàng thủy thủ. Những lần ngồi bên nhau trong quán kem Lan Phương hay Givral anh kể cho tôi nghe về cuộc đời chinh chiến của anh, những vui, buồn, gian khổ, hiểm nguy, những trận đánh ác liệt anh đã tham dự. Anh kể về những sự hy sinh đầy dũng cảm của bạn bè ngoài sa trường, sự đau đớn, xót xa và nỗi uất hận khi nhìn đồng đội gục ngã... Nghe anh kể tôi hồi hận vì ý nghĩ sai lầm về lính trước đây của tôi. Tôi không còn sợ lính nữa và cảm thấy hình như gần gũi với anh hơn. Nhà anh ở trên đường Trần Quang Khải - Tân Định, anh dẫn tôi về nhà giới thiệu với Mẹ anh, Mẹ anh có vẻ mến tôi lắm làm tôi thật ngại vì bà tưởng tôi là người yêu của anh.

Rồi anh trở lại với núi rừng, với những trận chiến ngoài kia còn tiếp diễn, tôi quay về nhà nối tiếp những ngày dài thầm lặng bên sách vở. Kỷ niệm của những ngày bên nhau đã làm tâm tư tôi bắt đầu thay đổi, tôi biết buồn bã băng khuâng nhìn chiều nắng nhạt, biết thao thức thâu đêm sau những giờ miệt mài học hành, biết ưu tư lo lắng khi nghe tiếng súng vọng về từ xa xa, và cảm thấy một chút nhớ nhung ai đó. Những lá thư liên tiếp bay về từ chiến trường với những thương mến, quan tâm đã tôi làm tôi gục ngã trước tình yêu của anh, tôi không thể phủ nhận tình cảm của mình được nữa. Rồi từ đó thư đi, thư về ngày càng nhiều hơn đã khiến tình cảm chúng tôi thêm đậm đà, gắn bó. Tôi đã trở thành người yêu của lính từ đó.

Chuyện tình của chúng tôi kéo dài gần hai năm mà Phương vẫn chưa về phép để thăm tôi. Chiến trường sục sôi máu lửa, những tin tức về anh tôi chỉ được biết qua những cánh thư viết vội vã. Đơn vị anh được điều động đi khắp các mặt trận từ Kontum, Pleiku về Quảng Trị, Khe Sanh, Lao Bảo... Đêm từng đêm tôi âm thầm cầu nguyện cho anh được bình yên nơi tuyến đầu trận địa. Nhớ nhung, lo lắng từng ngày cho chàng nhưng tôi không biết phải làm sao. Và một lần đó, lần duy nhất trong đời, tôi đã đi đến nơi dừng quân của anh, cũng là chuyên đi định mệnh đời tôi khi anh báo tin cho tôi biết anh đang đóng quân ở Tây Ninh. Tôi đã hỏi thăm và dò dẫm đường đi, tôi bắt chấp dư luận, lén cha mẹ, nhất quyết phải gặp anh cho cả hai vui thương nhớ. Vào thời bấy giờ những con đường quốc lộ thường bị VC đắp mô, gài mìn để phá hoại làm cản trở sự lưu thông của dân chúng và những đoàn công-voa chuyên quân tiếp viện đến các mặt trận của quân đội ta. Ngày đó tôi đang đi trên chuyến xe đò từ Cần Thơ về Sài Gòn, vừa đến quận Cái Bè thuộc tỉnh Định Tường (Mỹ Tho) trên quốc lộ 4 thì chiếc xe đi trước xe tôi bỗng ngừng lại thỉnh linh vì có các anh binh sĩ địa phương ra chặn lại bảo rằng phía trước có mìn, các chiến sĩ đang lo gỡ mìn để cứu đồng bào. Bác tài xế xe tôi trong lúc hoảng sợ, hấp tấp gài thắng thế nào làm chiếc xe bị lật ngang, lăn mấy vòng rồi rơi xuống đám ruộng khô bên đường. Kính xe bị bể nát văng vào hành khách gây thương tích rất nhiều người trong số đó có tôi. Sự việc xảy ra đột ngột làm tôi kinh hoàng, hãi hùng không còn biết gì nữa, chỉ biết mặt tôi đau buốt, máu chảy đầm đìa. Người ta đem tôi ra khỏi xe và đưa các bệnh nhân chúng tôi ngược về bệnh viện Vĩnh Long vì không thể đến Mỹ Tho được. Lúc đến bệnh viện, bác sĩ khám xong tôi mới biết là mặt tôi đã bị nhiều vết thương do miếng kính xe cắt. Ôi! Một người con

gái đang tuổi đôi mươi với bao ước mơ, bao mộng đẹp mà phải mang gương mặt đầy vết sẹo thì còn đau khổ nào hơn? Tôi chột khóc lớn, khóc thật lâu với viên ảnh hải hùng trước mặt.

Khi tôi được xuất viện trở về nhà tôi đã bỏ dở học hành, trốn tránh bạn bè và cả Phương nữa, tôi sẽ không bao giờ cho anh gặp mặt. Sau một thời gian dài không được thư tôi, Phương đã hiểu lầm là tôi phụ bạc nên anh giận dữ viết cho thư tôi bằng những lời trách móc nặng nề. Tôi tan nát cõi lòng, đầm đìa nước mắt để vĩnh biệt một cuộc tình đẹp như mơ.

Sáu tháng sau tôi được chị Phương báo tin, anh Tùng cho biết là Phương đã cưới vợ, một người mà anh Tùng bảo rằng Phương chưa hề quen biết, đó là con gái của người bạn mẹ Phương. Thế là hết, là mãi mãi chia phôi, là trọn đời xa cách, là muôn thuở nhớ nhung, kiếp người bạc mệnh, bất hạnh như tôi số trời đã định còn biết sao hơn? Em chúc anh hạnh phúc bên người tình mới Phương ơi! Em chưa bao giờ phụ anh. Nhiều đêm thức trắng bên chồng thư cũ, bên những tấm ảnh của người yêu tôi nghe một nỗi tái tê dâng ngập tâm hồn. Thuở ấy mình bên nhau cùng xây bao mộng ước, cùng hướng về một tương lai tươi sáng. Nhưng giờ đây trong bóng đêm lệ em tuôn chảy âm thầm anh nào hay biết. Tất cả đã xa rồi phải không anh? Em nhớ làm sao thuở ấy, thuở anh còn ngồi hăng đêm trong quán nhạc để nghe em hát:

“...Từ lúc vắng anh nên em thường buồn. Hay lang thang ngoài đường nhỏ không tên, hay ghi câu nhạc tình héo hắt với tâm tư sầu đau kể từ ngày xa cách nhau...”

Rồi thời gian cứ lạnh lùng trôi, tôi vẫn theo dõi bước chân anh trên vạt nẻo đường sương gió. Anh oai hùng, anh chiến thắng, danh vọng, tên tuổi anh càng sáng chói... còn tôi lu mờ trong bóng tối âm u.

Đến ngày tang thương mất nước, tôi theo người cậu di tản sang Mỹ. Tôi muốn trốn chạy những người thân quen, trốn chạy nơi đã cho tôi quá nhiều kỷ niệm để lòng vui bớt nỗi băng giá. Nơi đây tôi may mắn được quen với ông Anthony Saleno một bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ gốc người Italy, ông đã giúp đỡ chữa trị khuôn mặt của tôi. Sau cuộc giải phẫu, tôi rất ngạc nhiên và sung sướng: mặt tôi đã trở lại gần như bình thường. Tôi vui mừng viết thư báo tin cho Ba Mẹ biết để các người yên tâm, bớt đau khổ vì tôi. Nhưng có những chiều lái xe từ sở về nhà, nhìn con đường trước mặt chạy dài hun hút, nhìn dãy Big Bear Mt. mờ mờ ẩn hiện dưới chân mây, hoặc những lần lang thang một mình bên bờ Redondo Beach tôi bỗng thấy lòng nhớ anh da diết. Chính tôi đã hủy hoại tình yêu mình, chính tôi đã xô đẩy anh đến với người khác, giờ đây mọi việc đã lỡ làng, đã muộn màng làm sao tìm kiếm lại những ngày xa xưa ấy? Nước mắt tôi cứ mãi tuôn rơi trong những đêm sâu trần trụi, tôi đã sống với những ngày tháng buồn tênh và những kỷ niệm ngập tràn nhưng nhớ.

Mười lăm năm sau, tôi đi dự lễ giỗ Thiếu Tướng Nguyễn Khoa Nam nguyên Tư Lệnh Quân Đoàn 4 Quân Khu 4. Trước đó ông từng là Tư Lệnh Sư Đoàn 7 Bộ Binh, vì kính trọng, thương mến ông nên các anh trong Sư Đoàn 7 BB làm lễ giỗ cho ông hằng năm ở Nam California. Thật bất ngờ, trong số người tham dự tôi đã gặp lại người xưa như một cơn mơ. Tôi lặng người, run rẩy đứng nhìn anh từ xa, anh không thay đổi nhiều, già dặn, trầm tĩnh hơn, da dẻ hồng hào hơn ngày xưa nhưng ánh mắt vẫn buồn buồn như thuở nào tôi mới gặp, và chính nét buồn đó đã làm gục chết trái tim tôi. Tôi tiến lại gần anh và hỏi:

- Anh Phương có còn nhận ra tôi không?

Phương nhìn tôi, mở to đôi mắt, miệng lắp bắp:

- Trời ơi! Lẽ nào tôi nằm mơ? Bích Liên đây sao? Có thật là em không?

- Anh vẫn còn nhớ tới Liên sao? Liên cứ tưởng thời gian đã làm nhạt nhòa hình bóng Liên trong anh rồi. À, sao anh lại có mặt ở đây? Anh là dân Nhảy Dù mà, đâu phải là đệ tử của ông Tướng Nam?

- Anh theo một người bạn đến thấp nhang cho ông Tướng, người mà anh rất ngưỡng mộ. Thôi chúng ta ra ngoài kia nói chuyện tiện hơn, anh có biết bao điều muốn nói với em.

Chúng tôi ra ngồi ở một băng ghế sau nhà và đã cùng nhau trút cạn nỗi niềm tâm sự. Phương cho tôi biết là sau khi tưởng tôi phụ bạc anh, anh tức giận muốn trả thù tôi nên đã cưới vợ.

Anh buồn bã trầm giọng:

- Anh đi biệt suốt tháng quanh năm nên người vợ chưa từng thương yêu của anh cũng chán nản bỏ anh theo người khác. Có lần anh được anh Tùng kể rõ hoàn cảnh em cho anh nghe, anh đã hối hận và viết cho em

rất nhiều thư nhưng không có sự hồi âm nào (lúc đó tôi đã dời chỗ ở). Rồi trước biến cuộc 30 tháng 4- 1975 xảy ra vài ngày, anh từ Đà Nẵng chạy về tới Nha Trang gặp một người bạn là thuyền trưởng Hải Quân đang chuẩn bị di tản, anh đã ở lại và cùng đi với các anh em Hải Quân đó. Khi đến Hoa Kỳ anh ở miền Bắc Mỹ mấy năm, sau đó anh tìm cách về California sinh sống và hy vọng gặp người quen để biết tin tức về em vì ở Cali có nhiều người Việt Nam. Anh được biết tin Tùng đã chết trong tù, còn chị Phượng thì vì quá nhớ thương chồng và nhiều gian khổ nên cũng đi theo Tùng sau một cơn bệnh nan y. Anh vẫn chờ em, vẫn luôn cầu mong có ngày gặp lại em, không ngờ chúng ta ở cùng trong một thành phố mà trời cao thật trở trêu. Thời gian dài đằng đằng không có tin tức gì về em cả, anh đã tuyệt vọng. Vì cần người nương tựa nhau để sống cho qua những ngày tháng buồn nơi xứ người nên hai năm trước đây anh đã kết hôn với một phụ nữ cùng làm chung sở. Anh không yêu cô ta nhiều nhưng nàng cũng là một người vợ hiền. Bây giờ gặp lại em anh hối hận sao mình quá hấp tấp....

Tôi ngắt lời anh:

- Thôi anh đừng nói nữa. Em biết đời em vô duyên, bất hạnh không dám mơ ước cùng anh chung bóng chung đôi.

Lòng tôi chợt thấy xót xa, cay đắng và đau đớn vô cùng. Bao nhiêu năm chờ đợi trong mỗi mòn tuyệt vọng, dù biết rằng chuyện tái hợp với người xưa không thể nào có nhưng khi nghe anh đã có người đàn bà khác tìm tôi quặn thắt, tái tê.

Phượng hỏi tôi:

- Anh nghe Tùng nói em bị tai nạn ... anh thấy em đâu có gì khác lạ? Sự thật là thế nào?
- Anh còn tìm hiểu làm chi khi chúng ta đã không về cùng chung hướng đường. Đời đã chia hai lối rẽ, coi như một giấc mơ, tỉnh mộng rồi sẽ không còn gì tất cả.
- Em giận anh phải không? Sao không kể lại chuyện ngày đó cho anh nghe?
- Đúng thế! Em giận lắm. Anh đâu hiểu được cũng vì lặn lội đi thăm anh em mới bị tai nạn. Anh đâu hiểu được những nỗi đắng cay, đau khổ, tuyệt vọng mà em âm thầm chịu đựng, em cô đơn trong suốt cuộc hành trình dài đằng đằng. Em vẫn cầu mong được gặp lại anh, vẫn chờ, vẫn đợi... nhưng tất cả chỉ là bọt biển, và một cơn sóng lớn vô tình, tàn nhẫn đã vùi dập chúng không chút luyến thương...

Tôi cảm thấy thật tủi thân, bỗng dưng tôi oà khóc và ôm mặt chạy ra đường. Phượng hốt hoảng chạy theo hết lời năn nỉ. Tôi không màng đến anh nữa, không cần nghe anh nói gì hết, tôi lên xe đóng mạnh cửa và gục xuống tay lái. Tôi cứ mặc cho nước mắt tuôn rơi, mặc cho con tim rên rỉ, đớn đau. Tôi hận anh, tôi oán hờn anh, tôi trách anh là kẻ bội tình, đã hai lần bóp chết trái tim vô tội đáng thương của tôi. Cả tuổi xuân của tôi vì ai mà phôi phai tàn tạ, vì ai mà tôi lưu lạc tha phương xa cha nhớ mẹ? Vì tình yêu khờ khạo của tôi thôi.

Tôi ngừng đầu lên, lau khô nước mắt. Phượng vẫn đứng bên ngoài xe miệng lầm bầm gì đó tôi không nghe. Tôi nỏ máy cho xe chạy... hình như anh muốn chạy theo nhưng xe tôi đã rẽ qua con đường khác, một con đường rung rung buồn với hai hàng phượng tím giăng giăng. Hết rồi, một cuộc tình đã đi qua không bao giờ trở lại, có chăng là nước mắt và thương đau. Thôi, người ơi xin gĩa từ, bây giờ và mãi về sau trong tim tôi chỉ còn một Thế Phượng của ngày xưa thân ái, của hương xưa tình cũ. Nhưng Thế Phượng đó đã chết rồi, chết trong ngày đất nước tan hoang, sụp đổ, và mối tình si của tôi cũng đã theo người thiên cổ...

Từ ngày đó tôi không bao giờ gặp lại Phượng nữa. Chiều nay đứng nhìn cơn mưa ngoài trời dai dẳng, lê thê không dứt, tôi bỗng thở dài. Ngoài kia những chiếc lá vàng đang bay lả tả sau một cơn gió mạnh vừa thổi qua, không gian vẫn một màu xám ngắt... Tôi bước tới giàn máy hát đưa tay mở nhạc, những lời hát sao thật buồn như cuộc tình của tôi:

“Chuyện tình mười mấy năm qua, nay bỗng xót xa, những khi sầu giăng.

Còn đâu ngày quen biết nhau, đã yêu anh rồi, yêu cả cuộc đời.

Khi anh đã phụ lòng em... đã phụ lòng em, đau thương anh để lại, xót xa vô vàn, chỉ là bội ước những lời hẹn thề mà lòng tái tê...”

(Tình Phụ).

VI VÂN

CHẤT CHIU

*

Vị Tinh: ngọt, đắng, đầy, vui?
Làm sao giữ mãi đời đời hương thơm?
Chất chiu, sẵn sọc, thăm nom
Buồn vui, rối rắm... sớm hôm chia cùng

Một lần, trong một buổi thường trăng của các anh chị em văn, thi, nghệ sĩ ở châu Âu; mọi người đã hỏi nhau
-“VỊ TÌNH là vị gì”?

Dù đã khéo léo tránh né, nhưng vì ánh trăng đêm ấy sáng quá nên trốn mãi cũng không thoát khỏi, rồi cũng đến lượt tôi phải trả lời cho vui:

-Mỗi một trái cây ngon đều cho ta những vị ngọt, chua, thơm... khác nhau. Vị nào ra vị ấy. Khứu giác, vị giác, thính giác và thị giác không thể nào lầm lẫn được đối với những thực khách chuyên nghiệp, nhất là nhóm nữ sinh chuyên môn khoa guốc gỗ trên các vỉa hè Sài Gòn như chúng tôi. Trừ phi lát thơm (khóm) quá chua được... phá vị bằng đĩa muối ớt cay xé hay trái xoài tượng, quả cóc dòn... được chấm trong chén nước-mắm-ớt-đường vừa ngọt, vừa cay để tạo ra vị mới.v.v... Nhưng Vị Tinh thì lại là một tổng hợp của tất cả những gì ngọt ngào, chua, cay, mặn, đắng... nhất cộng lại. Tùy theo sự đóng góp của hai-người-trong-cuộc mà mỗi tình ấy sẽ cho ra một hương vị hoàn toàn khác nhau, không cặp nào giống đôi nào bao giờ. Có thể:

-Đắng quá vì cả hai người hoặc gia đình đôi bên đều cùng tông chi ÍCH KỶ,

-Rất ngọt nhờ cả hai người đều mạch nha

-Chua quá vì chàng và nàng đều mang dòng họ XÉT NÉT hay dòng họ ĐỒ... THỪA

-Và sẽ quá cay, rất đắng nếu tình yêu của họ vô phúc nảy sinh trong một miền Nam VN sau 30-4-1975. (Khổ quá! Đã dặn rồi: đừng cầm! Ai biểu không nghe? Ai biểu dám yêu và ai biểu cứ ngây thơ mà tin vào các “chú”, các “bác” con cháu Vi Xi làm chi?)

Vem vào: hủy diệt tình yêu,
Bóp tròn ra méo, nhăn nheo chữa vữa
Cắm yêu thương!
Học lọc lừa!
Ai chưa?
Tẩy não cho chừa mới ưng!

*

Từ sau ngày miền Nam VN rơi vào tay bạo quyền cộng sản thì chỉ riêng những cán bộ cộng sản “trung với đảng”* và Việt gian là được hưởng âm no thôi, còn “hiếu với dân” chỉ là một phần của câu khẩu hiệu mà HCM và VC dùng để hò hét khi bắt dân chúng ăn bánh vẽ và xem đảng nhuộm đỏ tất cả. Những gì có dính dáng đến “vàng” đều bị đảng cô lập lại, người dân phải lên vùng “kinh tế mới” để ‘biến sỏi đá thành cơm’, cạp... đất mà ăn. Dân không “lo”... ăn, hay ăn không... “no” thì chết ráng chịu, đảng không... lo, đảng... no rồi còn biết chi đến dân!

Tội cho những người lính sau bao năm chiến đấu cho tự do, đã phải chịu cảnh tù đầy khắc nghiệt của một sự trả thù phi nhân! Bao nhiêu nhân tài, bao nhiêu Người Yêu Nước đã bị một thiểu số dốt nát, ngu muội đem ra giết gần hết. Đúng là một cơn quốc nạn kinh hoàng! Sự chết lòn vờn ở khắp mọi nơi, nhiều đến nỗi con người không còn biết sợ chết là gì nữa, đành phải vượt qua cái chết trước mặt để tìm lấy sự sống cho gia đình. Đâu đâu cũng chỉ thấy cảnh vượt thoát, cũng chỉ nghe tiếng khóc, lời than của sinh ly tử biệt ngút ngàn. Người người phải đi tìm lại sự sống, trong đó có chúng tôi, những thuyền nhân chưa bao giờ quên được sự đau khổ của đồng bào còn ở lại.

Thưa Bạn Đọc,

Ai mà không chất chiu những ngọt ngào của vị tình.

Vậy thì những nạn nhân của CS đã phải trải qua những đau khổ tột cùng sẽ nhớ gì khi Bạn hỏi về những biến cố tang thương đi qua đời họ? Chắc hẳn Bạn Đọc không thể bắt họ nhớ những điều tốt đẹp rồi! Vì vậy, xin Bạn đừng bắt những chứng nhân này phải khen ngợi chế độ tàn ác, dã man ấy vì họ có quyền nói lên tiếng nói phần uất từ tâm tư của bản thân họ.

Tự do xin xỏ ai cho?
Phải liều vượt chết! Rủi ro cũng đành!
Quê hương: sự sống mong manh
Gian manh cộng sản, an lành sao ra?

Thi Sĩ Thanh Tâm Tuyền trong bài PHỤC SINH có một câu thơ mà người bạn của tôi rất thích:

-“Tôi buồn chết như buồn ngủ”.

Chị bạn của tôi là một thuyền nhân bất hạnh, từng sống trong tâm trạng ấy sau chuyến hải trình kinh hoàng của năm 1979. Chị đã từng “buồn chết như buồn ngủ” với lời tâm sự:

-Chỉ cần vốc một vốc thuốc ngủ thật... to, với một ly nước thật... đầy là tôi có thể ngủ một giấc thật... no nê, thật... say sưa, thật... an bình mà quên đi những bất hạnh ngày ngày cứ dày vò tôi đến điên đảo.

Ở thành phố biển hiền hòa, tôi chỉ cần 15 phút đi bộ thôi là đã xuống đến biển, rồi cứ bơi ra thật xa, bơi hoài, bơi mãi cho đến khi không còn sức lực bơi trở vào bờ nữa thì buông thõng hai tay ra mà ngủ yên lành cùng... con.

Chỉ cần mở lò “gas” cho mạnh thêm một tí nữa thôi, lâu thêm vài phút nữa thôi thì tôi cũng đã... về cùng... con, cùng bạn bè...

Nhưng may cho tôi quá, thuở ấy tôi chưa từng được đọc câu thơ kia nên tôi vẫn cứ ngày ngày... buồn ngủ và buồn... đủ thứ nhưng chưa “buồn chết như buồn ngủ”. Tôi mang ơn Nhà Tôi và những người bạn hiền hòa đã vực tôi dậy, giúp tôi tìm Niềm Vui trong cuộc sống, qua những đóng góp hữu dụng cho Cộng Đồng, cho những nạn nhân của cộng sản đã mất tất cả, mất trắng tay.

*

Thật thương cho những thuyền nhân khi vượt biển thì đi cả gia đình, nhưng vào đến bờ tự do lại không còn một thân nhân nào bên cạnh:

Chuyến hải trình hóa... nhẹ
Chẳng còn ai vấn vương
Trích THẮNG TỰ TƯƠNG NIỆM, thơ Ý Nga, Dân Chủ Ca đã phổ nhạc:
<http://www.danchuca.org/128kbps/ThangTuTuongNiem.mp3> (hi-speed)
<http://www.danchuca.org/DanChuCaPhoTho.shtml>
<http://www.danchuca.org>

Qua những nạn nhân bạc phước này, tôi nhận ra rằng tôi đã may mắn hơn họ; nhờ vậy tôi thấy rõ cuộc sống này đáng yêu biết là bao nhiêu! Từ đó, tôi tận hưởng khung trời tự do mà chúng tôi đã phải trả một giá quá đắt để có được. Tôi ao ước được dùng tiếng nói của một thuyền nhân, một nạn nhân và một chứng nhân để vinh danh sự tự do ấy, vinh danh những anh hùng của một Quân Lực VNCH đã hy sinh để bảo vệ tự do cho tuổi thơ chúng tôi được hưởng, vinh danh tất cả những Quân, Dân, Cán, Chính.v.v... đã nằm xuống với biết bao gương hy sinh dũng cảm để bảo vệ cho chính nghĩa ấy, và vinh danh tất cả những người yêu nước đã can đảm lên tiếng phản đối bạo quyền CSVN.

Ngậm ngùi, ray rứt, xót xa
Thuyền nhân vọng quốc: Quê Cha nhớ hoài!
Bạn ơi!

Bây giờ và mãi mãi, cho dù sẽ chỉ là một Cánh én Cô Đơn tôi cũng đã tự hứa với lòng: tôi sẽ mãi mãi bay tiếp đoạn đường Ngược Gió này, cùng với dòng văn chương lưu vong hải ngoại, để hỗ trợ tinh thần cho anh chị em yêu nước quốc nội tìm lại một Mùa Xuân cho dân tộc chúng ta.

*

Thù VC thì ai có thể “xóa bỏ” được dễ dàng?

Bút mực nào có thể tả hết được những đau khổ của họ đã trải qua?

Những người thân bị chết oan uổng nào của họ có thể sống trở lại để trùng phùng cùng vợ con?

Hai người bạn học cùng trường của chúng tôi thời trung học, một đôi tình nhân của Sài Gòn với lứa tuổi 20, đã phải xa cách nhau mấy chục năm trời vì một Xã-Hội-Không-Cho-Phép-Con-Người-Yêu-Nhau, bây giờ họ tình cờ vừa tìm ra nhau và họ đang hưởng hạnh phúc bên nhau trên đất mới. Người bạn thuyền nhân này đã tâm sự: -Anh ấy không là gì, tôi cũng chẳng là chi trong một xã hội đỏ những hận thù.

Chúng tôi đã gặp nhau sau ngày mất miền Nam VN, chúng tôi hiểu nhau, yêu nhau và thông cảm nhau vì hai gia đình cùng chung một thân phận bị VC ghép vào “thành phần phản động cần theo dõi”. Tình yêu của chúng tôi như một đóa hoa vàng vụng dại non nớt, đã ra đời trong một mảnh đất vừa bị nhuộm đỏ, trong hoàn cảnh xã hội mới, với những chết chóc, với những “cải tạo, nhồi sọ, bắt bớ, cướp bóc, giam cầm.v.v...” đến rợn người. Một Xã-Hội-Không-Được-Yêu, mặc dù những tên “Đầy Tớ Của Nhân Dân” này cứ ra rả suốt ngày đình tại, nhúc ọc dạy “Chủ” của chúng phải biết rập khuôn: “Yêu nước là yêu xã hội chủ nghĩa!”. Chế độ vong bản và vô nhân ái đã dồn tất cả chúng tôi đến bước đường cùng nên người người đã quyết định bỏ nước mà đi. Sau 4 năm sống mà như đã chết, gia đình chúng tôi cũng trôi theo dòng người ấy lưu lạc khắp bốn phương trời; cha, mẹ, anh, chị, em... mỗi người một nơi.

Xa anh ấy, tôi mang trong tâm hồn tình yêu của anh với bao nhiêu kỷ niệm đẹp của tuổi thanh xuân. Chúng tôi lạc mất nhau mấy mươi năm trời. Tôi đến được bến bờ tự do nhưng lại mất đi những người thân và tôi sống bơ vơ, lạc lõng một mình nơi xứ người. Và gia đình anh ấy trong tay đảng, cũng mất đi người cha, người chồng mang “tội” yêu nước và bị giết một cách tức tưởi. Nhiều năm sau, anh ấy mới thoát được nhờ diện đoàn tụ gia đình. Hai phương trời hai người, không một ai biết tin gì về nhau cả, cứ tìm nhau hoài trong vô vọng, rồi mấy chục năm sau tình cờ gặp lại nhau. Chao ơi! Hai đứa ở hai nơi khác nhau, vẫn chất chiu một mối tình, vẫn nghĩ về nhau và dường như là đã... chờ đợi nhau để có được cả một “tuổi thu” cùng hưởng hạnh phúc bên nhau, săn sóc và an ủi nhau cho hết đoạn đời còn lại. Thật may là chúng tôi vẫn còn có nhau, vẫn yêu thương nhau tha thiết như ngày đầu, dù bây giờ những đau khổ đã sàng lọc chúng tôi thành hai người với hai nhân sinh quan không cùng chung một tử số về lập trường chính trị, nhưng mẫu số chung của chúng tôi vẫn rất rõ ràng: không thể chấp nhận cộng sản.

Tuổi 50 sẽ qua đi, tuổi 60 sẽ đến và tuổi mấy mươi còn lại có sá gì khi họ có nhau. Mãi mãi từ nay họ sẽ rất hạnh phúc bên nhau với tình yêu của tuổi 20 vừa được tiếp nối. Thật là mừng cho họ! Chúc phúc cho hai người họ vẫn còn có nhau:

Không ngờ kẻ trước, người sau
Có ngày sánh bước bên nhau đồng hành.
Không ngờ phiêu bạt loanh quanh
Hoa Vàng lại óng ánh Cảnh Yêu Thương.
(Thương tặng hai bạn L, N)

Mừng cho họ, chàng của tôi đùa rằng:

-Em có mừng khi em không phải cô đơn như cô bạn? Em có vui khi có anh không?

Tôi thì thầm:

“Mừng nhiều! Vui lắm!

Hãy giữ em cho thật chặt, đừng để mình lạc nhau như họ!

Hãy chia với em niềm đau CHUNG của đồng bào, đừng để em đi một mình thui thủi buồn tênh nha anh!

Hãy yêu em ít hơn yêu Quê Hương, ít hơn yêu dân tộc mình nhưng hãy thương em nhiều hơn em thương anh!

Hãy bay cùng em trong tư tưởng, cùng chia nhau những ngọt bùi, đắng cay của đời sống.

Hạnh phúc biết bao khi chúng ta được đồng hành bên nhau, thông cảm cho nhau suốt đoạn đời còn lại.

Anh đừng dừng lại vui chơi quá lâu ven đường, vì thời gian không thể dừng lại chờ ta nghỉ ngơi hay rong chơi một mình khi quê hương vẫn cứ mãi tối tăm.

Hãy cùng em thấp lên triệu triệu ngọn nến tưởng niệm những Chí-Sĩ-Yêu-Nước sau ngày mất miền Nam VN, dù trái tim họ đã dâng trọn cho quê hương mình, những người Từ-Từ-Không-Án đã bị xử bắn, bị vùi thây một cách oan ức dưới bàn tay của lũ bạo quyền, những người cha bị tù đầy khổ sai đã nằm xuống trong niềm uất hận, những Chiến Sĩ đã từng bị VC xúi giục dân ném đá khi họ đi qua bao thôn làng với ánh mắt sâu thẳm, những người chồng bị đem ra giết chỉ còn kịp nhắn gửi vài dòng về nhà, (sau một thời gian dài xa cách vợ dại, con thơ), bằng vài dòng tuyệt mệnh bắt đầu bằng một mệnh đề nghe chua xót tận tâm can:

“Hôm nay là ngày giỗ của anh...”

Bạn ơi!
Chữ Tình vời vĩnh thương yêu
Đủ điều khó dễ. Chết chịu thì còn!
Dù bao năm, vẫn sắt son
Đã thương, thương mãi, hao mòn được đâu.

Một người bạn thân của tôi đã nói:

-“Tình yêu không làm cho ai khổ cả! Chỉ có con người mới làm khổ nhau thôi!”

Tôi cũng thấy thế. Tình yêu nào thì cũng rất đẹp! Tình yêu nào cũng đem lại cho con người những giây phút lâng lâng hạnh phúc rất tuyệt vời. Chúng ta không là loài bất nhân, tàn ác như cộng sản (những kẻ không hết biết tình yêu là gì) thì xin hãy yêu thương nhau, đùm bọc nhau nơi xứ người, để cùng góp tay nhau làm đẹp cho đời và giữ gìn thể diện cho Cộng Đồng chúng ta và đừng quên yêu thương cội nguồn, hỗ trợ cho Đại Cuộc, hướng về quê hương, nơi vẫn còn những đồng bào khốn khổ chúng ta đang oằn oại bên kia bờ đại dương.

Thưa Bạn,

Vì con người cộng sản không có tình yêu nên chúng không biết trân quý, không hiểu yêu thương là gì. Với chúng chỉ có cướp đoạt, chém giết và hường thụ.

Nếu tập thể những CHIẾN SĨ VNCH giỏi tài thao lược quân sự nhất nhì Đông Nam Á khi xưa đã không bị VC tiêu diệt sau ngày mất miền Nam VN thì thử hỏi ngày nay đất nước có rơi vào tay giặc Hán không? Tôi chắc chắn là không bao giờ! Nếu Bạn không tin, xin hãy lật lại tất cả những trang Quân Sử Hào Hùng của họ mà xem!

Tôi luôn luôn hãnh diện khoe với bạn bè người Ý và người Canadian của tôi rằng: người lính VNCH là những người lính đáng kính trọng nhất thế giới: dù bị đồng minh bỏ rơi, họ vẫn chiến đấu vì tự do cho đồng bào của họ, chiến đấu anh dũng cho đến phút cuối cùng! Họ đã yêu thương đồng bào hơn chính cả bản thân của họ. Đó chính là một tình yêu lớn nhất cần phải được nhắc nhở và vinh danh đời đời!

Làm dân phải quý Nước Non
Tri ân Chiến Sĩ đã tròn chí trai
Hồn oan biết tỏ cùng ai
Tà quyền, chính nghĩa; hèn, oai đã tường!

Nhé Bạn!

Ý Nga và Anh**

(Trích tuyển tập thơ văn sẽ xuất bản: NHỚ VỀ SÀI GÒN)

* Hồ Chí Minh “khẳng định bản chất cách mạng của Quân đội nhân dân Việt Nam”:

"Quân đội ta trung với Đảng, hiếu với dân, sẵn sàng chiến đấu hy sinh vì độc lập, tự do của Tổ quốc, vì chủ nghĩa xã hội. Nhiệm vụ nào cũng hoàn thành, khó khăn nào cũng vượt qua, kẻ thù nào cũng đánh thắng"

QUỐC HẬN

Tự do, dân chủ không ưa
Tam Vô, nô lệ đảng -Ừa, mời dzô!
Vòng vo tuyệt lộ, trầm trở
Mặc dân ứa lệ, điên rồ Cộng nô.

Bốn mươi năm, mảnh Cơ Đồ
Trong tay đảng Đồ, Mác, Hồ: tan hoang!
Quạ con cứ tưởng phượng hoàng?
Pháp trường loang loáng chỉ toàn máu dân.

“Truy cùng, giết tận”? Vô ngàn!
Thương ơi là những mộ phần ba quân!
Toàn dân phần hận ngoại nhân
Chỉ riêng có đảng ân cần cúc cung.

Giết hào kiệt, nhốt anh hùng
Cán cân quyền lực: Điên, Khùng ngòi trên
Sĩ phu bên dưới ai rên?
Dân lành khóc, đói. No kênh đảng vui!

Nhân tài, trí thức: dập vùi
Nên chi cả nước sứt sùi lệ rơi.
“Đổi đời” đảng được ăn chơi
Biển khơi dậy sóng! Bạn ơi đau cùng!

Giang san gắm vóc: của chung
Lòng riêng ai nở ung dung ngủ vùi?
Ý Nga

MẶT THẬT VIỆT GIAN

*

Dân đã biết:

-Đàn anh của VC là Tàu Cộng.
-Đầu năm 2016 VC sẽ bầu Đại Hội
Đảng lần thứ XII. (Cứ 5 năm là VC
tổ chức một lần để... tranh giành quyền lực).
-19-11-2014: trước Quốc Hội, Nguyễn Tấn Dũng
đã khẳng định quan điểm trong đấu tranh với
Tàu Cộng là “Vừa hợp tác, vừa đấu tranh”.

*

Thưa rằng:

Trông người, trông nắng, trông mưa
Trông cho Cộng chết mà chưa thấy gì.

*

Đảng viên **tiền bộ**
Tiến? Độ bằng... đen!
Tham nhũng, hối lộ
Đổ lăm bằng khen.

Sinh lăm “**cực kỳ**”:
Nuôi ai mà “**cực**”?
“**Kỳ**”? Rất tinh vi:
Trị bằng bạo lực!

“**Voi**” **Nghị** còn thua
Nói chi **Kiến Nghị**!
Thành tích thi đua:
Hề “**kỳ**” là “**nghiên**”!

Ra uy Quỷ Thần:
Cờ đỏ **chùng, quẩn**
Vào cổ **quần chúng**
Cả nước gian truân!

Án, đứng, “anh”* ban:
-**Anh em bán đứng**
Ngoại xâm, nội ứng
Xúm **bán** giang san!

Đại Hội Mười Hai?
Hài! Mưu: đội Hài!
Rồi sẽ toàn **hài**:
Trao qua, đổi lại...

PHI CHÍNH TRỊ?

Ghế trên, ghế dưới tùm đầu
“Thi vương, thi bá” đồ au cùng ngồi
Kia tam say, nọ nhất... tời
Đấu tranh ai chạy? Ôi thôi tuyệt tình!

Chuyện Nhà, chuyện Nước xem khinh
Lại còn chế diễu: **-Dân mình khó khôn!**
Đại không: tránh, trốn, tẩu bôn?
Lặng im Hán hóa! Cộng? Ôn ào tôn!

Tụng nhau, ai cũng hùng hồn
Tiệc tùng, nhảy nhấc dập dồn cả năm.
Thiết gì cố quốc xa xăm
Lợi danh vẫy hãm, tiếng tăm: cũ mèm

No cơm, khát chuyện lem nhem
Đang vui, ám áo ai thềm thương dân?
Diễn tuồng mắt góc, vong thân
Dạ rân bồi bản, phong thần... lẫn nhau.

Lạc vào ma trận đồ màu
“Trương Tuân, Lý Trường” khoe giàu, phô sang
Tung hô “Chánh Tổng” kèn càng
Bày trò thân Cộng gọn gàng bán mua?

Mua danh hảo, bán “ngài bùa”?
Hại người chính trực, xấu lừa, tốt ra.
Khen em, chê chị, lân la
Anh em ngọt xót, dao tà đâm sâu.

Ý Nga, 3.3.2016

(Trích thi tập sẽ xuất bản: CHỊ EM ƠI)

*

Quân đội cũng đảng, đoàn
Tình báo để biết địch:
Đình báo để biết... tịch!
Ôm của chạy an toàn.

*

“**Thành công**” đại.

“Thành công!”

Thành công cóc!

Công đã thành: tang tóc cả quê hương!
Bao đau thương tận gốc của cùng đường
Thương xã tắc rơi vào tay phản tặc.

“**Vừa hợp tác, vừa đấu tranh**”* với giặc
Như người vừa **tập hát, vừa đánh trâu!**
Trẻ con nào chặn **trâu** bị mê hoặc?
Và người lớn ai khom lưng, cúi đầu?

Việt **gian, lý**, toàn những trò **ly gián**
Mặc hoang tàn, bầu bán: đèn màu giăng
Đỏ nhập nhằng: treo lủng lẳng, kéo, căng
Khoe “**đại thắng**” nhập nhằng mâm Ruồi Nhặng.

*

Đã biết thế, xin ai đừng yên lặng!
Dùng tài năng, cố gắng dẹp bạo tàn
Cứu muôn dân ra khỏi cảnh lầm than
Vì giặc Hán đã gài trong gang tấc.

Ý Nga

***CHỮ ĐẬM:** nghịch chữ và nói lái:
(Trích biếm thi chính trị: BAO TIỀN SĨ ĐẤU RỒI?)

Đằng Sau Cánh Cửa

Trời mùa Đông lạnh lẽo, ngồi trong ngôi nhà ấm áp, chúng ta mới thấy thương cho những kẻ không nhà đang co ro sống dưới gầm cầu hoặc phải chui vào những nhà ngủ tập thể của chính phủ dành cho những người vô gia cư để sống qua cơn giá lạnh.

Trên đường về nhà sau khi đi thăm gia đình cô cháu nội Mya, người viết thường nhìn vào ánh đèn điện đang chói sáng trong những căn nhà đóng kín cửa. Ôi, sao mà dễ thương và ấm áp quá với hình ảnh một gia đình chồng vợ, con cái vui vẻ quây quần bên nhau ăn cơm tối. Đằng sau cánh cửa đó có thể là một gia đình hạnh phúc. Tôi hy vọng thế.

Tuy nhiên cũng có thể là những người sống trong ngôi nhà đó đang gặp chuyện đau buồn, vợ chồng đang cãi vã nhau, những đứa trẻ con đang sợ sệt, khóc lóc khi thấy cha mẹ bất hòa. Buồn thay!

Bất cứ ngôi nhà nào cũng phải có cánh cửa lớn để ra vào dù đó là cung điện biệt thự cao sang hay một mái tranh nghèo nàn nhỏ bé. Đền chùa, nhà thờ, thánh thất, giáo đường là nơi trang nghiêm tôn giáo hay nhà tù là nơi giam giữ những tội nhân cũng thế. Nhưng nào ai biết được những gì xảy ra sau cánh cửa đã được khép kín ở những nơi chốn kể trên. Hạnh phúc hay bất hạnh, niềm vui hay nỗi buồn, nụ cười hay nước mắt, tội lỗi hay thiện lành của những người sống bên trong đằng sau cánh cửa những nơi đó?

Mái ấm gia đình vẫn là một nhu cầu cần thiết cho thế nhân dù rằng theo nhà Phật thì nhà thường dân hay cung điện nhà vua cũng chỉ là quán trọ như nhau trong cuộc đời nhân thế qua câu chuyện Thiền dưới đây:

Quán Trọ

Một ngày nọ, có một vị thiền sư tới trước cửa cung điện của nhà vua. Không một người lính gác nào chặn ông lại khi ông bước

vào và tiến gần nhà vua đang ngồi trên ngai vàng.

Vua nhận ra có khách tới và lập tức hỏi: “Ngài cần gì? Ta có thể giúp gì được Ngài?”

Vị thiền sư trả lời:

“Ta cần một chỗ ngủ trong quán trọ này”

Nhà vua quá đỗi ngạc nhiên nói: “Nhưng đây không phải là quán trọ! Ngài đang ở trong cung điện của ta, vua của vương quốc này!”

Vị thiền sư điềm tĩnh nói: “Thưa quốc vương, tôi có thể hỏi ngài, chủ trước của cung điện này là ai không?”

Nhà vua đáp: “Là cha ta. Ông ấy mất nhiều năm rồi.”

Vị thiền sư lại hỏi tiếp: “Và ai là chủ trước của nó, trước cha ngài?”

“Là ông nội ta. Ông ấy cũng đã mất.”

Vị thiền sư điềm tĩnh giải thích: “Như vậy đây là nơi người ta sống một thời gian ngắn sau đó rời đi. Chẳng phải là một quán trọ hay sao?”

“Chỉ là một quán trọ, vậy thế giới này, vốn đâu thuộc về chúng ta. Vì vậy chúng ta đâu cần vứt bỏ nó, điều nên vứt bỏ chính là sự cố chấp vào nó. Vạn vật đều cung ứng cho ta, nhưng không thuộc về ta. Khi đau khổ, ta nhớ rằng nỗi đau không trường tồn. Cùng là một chiếc bình như vậy, tại sao chúng ta phải chứa đầy độc dược? Cùng một mảnh tâm hồn như vậy, tại sao phải chứa đầy phiền não? Hãy nghĩ tới trách nhiệm của chúng ta để lại điều gì khi rời đi”

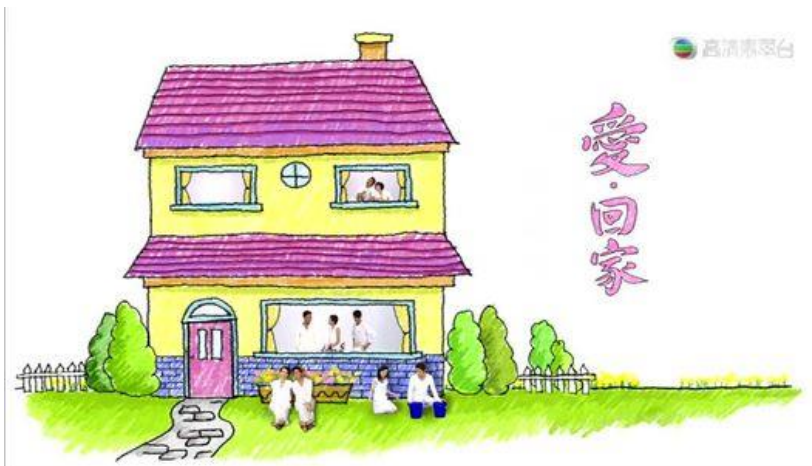
Nhà vua chợt nhận ra mê lầm mình đang vướng mắc phải, ông cảm tạ vị thiền sư và nhanh chóng lấy lại niềm

tin, sức mạnh và trách nhiệm vì đất nước, dẫn dắt muôn dân, để lại tiếng thơm muôn đời.

(Theo Daikynghuyenvn)

Dẫu sao đi nữa, chúng ta vẫn là con người tâm thường nơi cõi nhân gian này nên chúng ta vẫn muốn sống hạnh phúc, yêu thương nhau khi sống chung dưới một mái nhà.

Người viết xin tóm lược phần quan trọng của tài liệu hay hay dưới đây về ngôi nhà, mái ấm gia đình của chúng ta do một người bạn chuyển đến.

Nhà là nơi nói chuyện yêu thương

Mặc dù vợ chồng yêu thương lẫn nhau, nhưng trong khi chung sống, hai bên cần phải hiểu rõ một số nhu cầu của đối phương, như vậy các bạn mới có thể hạnh phúc cả đời được. Bạn có thể tham khảo các điểm quan trọng mà Cmoney đưa ra dưới đây:

1. Ba nhu cầu chủ yếu của người chồng:

- Được kính trọng;
- Thích dụ dăng;
- Được ủng hộ, được thừa nhận, được thấu hiểu.

2. Ba nhu cầu chủ yếu của người vợ:

- Cảm giác an toàn;
- Lãng mạn;
- Được cung chiều và dỗ dành.

3. Ba vấn đề lớn trong cuộc sống vợ chồng:

- Vấn đề kinh tế;
- Vấn đề giới tính;
- Vấn đề giao tiếp.

4. Ba điều nên nhiều và 3 điều nên ít giữa vợ chồng:

- Quan tâm đối phương nhiều hơn;
- Tìm ưu điểm của đối phương;
- Nói nhiều chuyện tích cực;

- Ít phàn nàn;
- Ít chỉ trích;
- Ít hiểu lầm.

5. Bốn điều vợ chồng nên làm

- Nghĩ về điều tốt của đối phương;
- Tán thưởng sở trường của đối phương;

- Thông cảm điều khó xử của đối phương;
- Bao dung khuyết điểm của đối phương.

(Nguồn: Email bạn gửi. Cảm ơn em Ngọc Chính)

Bạn nghĩ sao nhỉ? Smile!

Đằng sau cánh cửa của mái ấm gia đình, chúng ta vẫn mong cầu có được một cuộc sống vui vẻ. Mời bạn cùng người viết thử tìm hiểu cuộc sống vui vẻ như thế nào nhé?

Thế nào là cuộc sống vui vẻ?

Theo bạn, cuộc sống như thế nào mới được gọi là cuộc sống vui vẻ. Và bạn đã làm gì để cuộc sống của mình trở nên vui vẻ hơn.

Rất nhỏ nhặt, rất đơn giản, nhưng đôi lúc bạn thường bỏ qua hoặc không để mắt đến rồi lại than “sao cuộc sống buồn đến thế”. Hãy tập quan sát để nhận ra rằng, trong cuộc sống của bạn, những điều thú vị nhất vẫn hiện hữu mỗi ngày.

Trong cuộc sống không phải ai cũng đến với thành công một cách trọn vẹn, phần lớn đều phải qua gian lao khổ luyện mới đem lại kết quả như mong muốn. Có những lúc ta gặp khó khăn, trắc trở và thường nản lòng, muốn lùi bước, nhưng bạn có biết làm như vậy thật là hèn nhát với bản thân mình không? Vì không ai có thể giúp ta ngoài bản thân của ta.

Có một phương cách rất đơn giản để biến mình trở thành một người hạnh phúc nhất thế gian. Đó là viết ra một cái list cuộc sống vui vẻ, để đó, lâu lâu đọc lại, tự nhiên bạn sẽ thấy con đường dẫn tới hạnh phúc của mình bỗng dưng hiện hữu trước mắt. Đôi khi cuộc sống vui vẻ chỉ đơn giản là một mong muốn trở thành một người hạnh phúc.

- Cuộc sống vui vẻ là cuộc sống có ít nhất một thói quen để làm và thư giãn.
- Cuộc sống vui vẻ là một buổi sáng được đọc một tin nhắn kiểu như: “Thức dậy đi, con mèo làm biếng !”
- Cuộc sống vui vẻ đôi khi chỉ đơn giản là có một người bạn thân thật thân
- Cuộc sống vui vẻ là khi nhìn thấy mình trong gương và tự mình ngưỡng mộ mình
- Cuộc sống vui vẻ là được một ngày trọn vẹn tự do làm những gì mình thích.
- Cuộc sống vui vẻ là một buổi chiều cùng với ai đó ngắm hoàng hôn buông.
- Cuộc sống vui vẻ là khi có ai đó đến bắt chuyện và nói rằng ngưỡng mộ mình từ lâu lắm
- Cuộc sống vui vẻ là cảm thấy mình hạnh phúc, tự tin rằng mình hạnh phúc, không phải lúc nào khác, mà là ngay từ bây giờ.
- Cuộc sống vui vẻ là khi mình để ngoài tai những phiến toái người khác mang đến cho mình.

(Nguồn: Trích trong songkhoe.net)

Đúng hay sai là tùy theo cảm nhận riêng của mỗi người. Người viết hy vọng rằng bạn sẽ có ít nhiều niềm vui nhẹ nhàng khi xem những hình ảnh đẹp về những cánh cửa được trang hoàng mỹ thuật do người viết sưu tầm về để giúp vui bạn hữu trong một ít phút giây. Hy vọng thế!

Youtube Đằng Sau Cánh Cửa

https://youtu.be/bw2_fPia-OQ

Xin chúc bạn và gia đình bạn có nhiều niềm vui, an bình và hạnh phúc đằng sau cánh cửa mái ấm gia đình nhà bạn nhé. Smile!

Sương Lam

*Dường Như Không Nhau
Vẫn tình trong cõi mù sương
Có yêu vạn kiếp cũng dường không nhau
Con mưa tình đã qua mau
Cho người bội ước lời nào dối gian.*

*Buồn trông con sáo sang ngang
Lệ tình đầm ướt ngõ ngàng qua tay
Vì rằng hồn mộng tỉnh say
Người đi dạo ấy vẫn hoài nhớ thương.*

*Nguyện cùng con nhện tơ vương
Sầu giăng kín lối bước đường anh qua
Từng chiều mây tím thướt tha
Gởi theo cơn gió mặn mà tình em.*

Ngọc Quyên

CÓ GẮNG! RỒI CŨNG SẼ QUA THÔI

Đã là người sống ở thế gian, mỗi lần nghe tin một người thân hay bạn bè, hàng xóm, thậm chí không hề quen biết mà “ra đi” đột ngột trong bình an, không kịp chào từ biệt một ai ngay cả vợ - chồng - con - cháu của mình, nói theo kiểu thơ thần một chút là “*người đang vui sống, chuyển sang từ trần*”, thì sẽ xuýt xoa trầm trồ “sao mà

sung sướng quá, chắc kiếp trước... khéo tu?" Chỉ buồn cho người còn ở lại, chưa kịp "vẫy tay, vẫy tay chào nhau một lần cuối và trọn cuộc đời".

Năm ngũ rồi... đi luôn về bên kia thế giới chẳng đau đớn về thân xác chút nào, ai mà không muốn, nhất là những người tuổi tác cũng đã vào lúc "xế xế, chiều chiều" rồi (trẻ quá thì không nên đi sớm, uổng đời). Có ai thích bị... bệnh đau, nhất là những chứng bệnh ngặt nghèo, nhiều khi bị nó "hành hạ" toi bởi khói lửa.

Dẫu biết rằng "sinh lão bệnh tử" là chuyện thường tình trong đời của kiếp người sống cõi nhân gian. Nhưng mấy ai "thờ ơ" với căn bệnh của mình mà không có chút lo lắng, hay u sầu, nhiều khi sốt vó lên để chạy chữa (thuốc tây chưa dứt liền tìm thuốc ta, cây cỏ, ..nutrition mà uống) vì...sợ chết khó coi đã đành, có người còn tiếc nuối chưa "được hưởng" chút thanh thoi nào sau những ngày làm việc vất vả, và để người "bạn đồng hành" ở lại (nếu còn có đôi) chẳng biết có được ai chăm sóc đàng hoàng hay là ...đi nó, dựng nó vào ...hưởng ráo những gì mình kí cốp suốt cuộc sống bao nhiêu năm (?) mà không lo tròn phận sự người...kể tục!(chúc mừng cho những người thực hiện được chữ "buông" trước khi "giã từ gác trọ", nhưng chắc đa số khó mà thực hiện được ngoài mấy tiếng nói cho dzui?).

Người viết bài tâm sự này tính đến ngày 17/2/2016 là đã một năm một tháng và mười bảy ngày khi biết mình bị vướng vào căn bệnh "breast cancer".

Khi vị bác sĩ gia đình gọi đến báo tin cho biết bị bệnh sau khi đi chụp hình mammogram định kỳ hằng năm (năm nào cũng normal), tôi đã bật cười thành tiếng, làm bác sĩ cũng rất ngạc nhiên. Dĩ nhiên tôi rất tin lời Bác sĩ, không ai dám đùa với bệnh nhân kiểu chết người như vậy, hoạ chăng là xét nghiệm có thể lầm, và hy vọng thử nghiệm lại cho chính xác là điều bệnh nhân mong mỏi (và đã làm lại). Tôi nói với B/S nếu bị bệnh thì lo chạy chữa, hãy giới thiệu dùm bác sĩ chuyên môn cho tôi, cứ "tình bơ" vì nếu có "buồn, lo, sợ, khóc" thì căn bệnh (nếu chắc chắn) cũng...không đi chỗ khác chơi, có đúng thế không?

Cả nhà tôi thuộc lớp người năng động, chưa bao giờ ngồi một chỗ hay... nằm dài xem phim. Có thể nói một ngày 24 tiếng, chỉ có mấy giờ đồng hồ để ngủ, còn thì tôi làm việc toàn thời gian, rồi săn sóc vườn tược với nhiều hoa trái, nấu ăn theo đúng tiêu chuẩn vệ sinh "an toàn thực phẩm" cho gia đình, và tập thể dục đều đặn không bỏ sót bữa nào, nhất là các lớp nhảy zumba ở 24 hours fitness, và tôi cũng không thuộc một "cao" nào trong những thứ bệnh mà B/S nhắc nhở bệnh nhân phải để ý ngăn chặn. Về mặt tinh thần thì "hoàn toàn ổn định" với một gia đình trên dưới vui vẻ, còn ngồi gõ máy tính để...viết truyện vui cho đời nữa, chưa nói đến chuyện ca hát mình ên cho... nở phổi, lâu lâu có người bạn đưa lên youtube để "hù" bà con chơi, cuối tuần còn tham gia một số sinh hoạt cộng đồng...

Nhưng tôi còn lo...một chuyện như đã nói ở trên, vì lỡ mình "đi thẳng", thì ai nấu nướng cho ông "chồng già" những bữa cơm nóng như lâu nay, ai san sẻ những buồn vui trong cuộc sống? Khi những đứa con đã có đời sống riêng và ở xa. Nhưng khi nói với ông chồng điều này, bị ông phán một câu xanh dờn với giọng Nam kỳ cục chỉ vòn vẹn bốn chữ "bà sao dzô dziên"! ngồi ngẫm nghĩ lại, tôi thấy mình... dzô dziên thật nên phát cười hahahaha...

Thật ra tôi là người bình thường, không có gì đặc biệt, vậy mà khi bị vướng bệnh thì lại... đặc biệt, hiếm quý, trèo cao, nhảy vọt. Phải chi nó đi "từng bước từng bước thâm" thì dễ chữa. Vì căn bệnh Breast cancer, mà những người phụ nữ mắc phải, thường thì trải qua bốn giai đoạn, B/S cho biết đại khái như sau:

- Giai đoạn một là chỉ có một bướu nhỏ trong ngực, B/S chỉ cắt bỏ là hy vọng khỏi, có thể uống thuốc trợ giúp.

- Giai đoạn hai: những tế bào ung thư đã lan nhiều trong ngực, cắt bỏ nhưng phải chạy chữa, có thể chemo, hay radiation, uống thuốc....

- Giai đoạn ba: là trường hợp đặc biệt, hiếm khi xảy ra khi mà những tế bào ung thư không tìm thấy trong ngực, nó đã nhảy xổ vào các hạch bạch huyết, “lymph node”, rất sợ di căn...

- Giai đoạn 4: tế bào ung thư đã phân tán đi khắp các vùng chiến thuật, có chạy chữa khỏi hay không là chuyện ...hạ hồi phân giải....

Bỗng dưng tôi phải làm thân với bệnh viện, cứ như chỗ “thân tình” tới lui thăm viếng thường xuyên cho thêm tình thương mến thương. Ban đầu một tuần phải vào 3 lần là ít, không kể ngày lễ lạc gì ráo, bác sĩ bảo phải đi chụp hình, đi ultrasound, đi biopsy, chụp MRI, chụp và chụp từ đầu tới chân, rồi chụp xương v.v. Có bữa vừa ra khỏi cổng bệnh viện là bị gọi trở lại vì họ chụp hình bị... thiếu sót. Bác sĩ rất lo ngại vì bệnh cancer của tôi đã vào giai đoạn thứ Ba rồi. Đã mắc bệnh mà còn xếp loại “bước tiến nhảy vọt”! thiệt hết biết.

Trước khi vào chữa bệnh, Bác sĩ mời vợ chồng tôi vào một căn phòng nhỏ, giải thích mọi nguy hiểm mà bệnh nhân đang gặp, an ủi và khuyến khích cũng như “cầu nguyện” cho bệnh tình của bệnh nhân được chữa khỏi. Ở bệnh viện, họ cho mình xem một DVD với đầy đủ những diễn biến của căn bệnh và cách chữa trị cũng như những điều mình cần phải tránh, những khó khăn nguy hiểm mà bệnh nhân sẽ trải qua, họ còn chỉ chỗ để... mua tóc giả nữa kia, vì hầu như mọi người khi chạy chemo đều bị rụng hết tóc.(có thể vào trang nhà của breast cancer để apply xin đầu tóc giả, hoặc tự mua lấy nếu mình chọn, và b/s sẽ cho giấy giới thiệu để được giảm giá).

Những năm về trước, có lẽ căn bệnh ung thư làm nhiều người...rùng mình, nghĩ đến chuyện chữa chạy chắc khó khăn lắm, ngay ở nước Mỹ này. Nhưng bây giờ đã khác, dễ dàng và... thoải mái hơn nhiều. Trong một căn phòng, người ta đặt thành hàng dài những chiếc ghế dựa, có gắn TV để xem, một bên là cây cần để máng những bình thuốc. Bệnh nhân vào thuốc qua một cái “port” (B/S đã giải phẫu để đặt vào trước đó), rất thoải mái, khi chạy chemo thì lâu khoảng 4 đến 5 tiếng đồng hồ, tùy loại bệnh, dĩ nhiên trước đó y tá đã lấy máu và thử ngay, để b/s “liệu” mà vào thuốc tùy từng cơ thể mỗi người (B/S chữa bệnh cho tôi từng là bác sĩ giỏi trong năm). Ngày mùng một Tết mà đúng kỳ vô thuốc, cứ 3 tuần một lần, thì tôi cũng có mặt.

Khoảng vài ba ngày sau khi chạy chemo lần đầu tiên, bắt đầu bị thuốc hành, cơ thể mệt mỏi, không thể ăn uống gì được, ăn cái gì vào thì nó muốn ói ra, dù B/S đã cho uống thuốc ngăn ói. Lưỡi không còn vị giác, ăn cái gì cũng giống như ...nhai cát, uống sữa như một cục hình... Nhưng phải cố gắng, (nếu uống được sữa ensure plus, có nhiều protein thì đỡ hơn) vì bạch huyết cầu và hồng huyết cầu sắp bị diệt. Nếu không đủ các tiêu chuẩn của máu, b/s sẽ không cho chạy thuốc tiếp (sợ bệnh nhân yếu quá, bị thuốc giạt...chết?), mà ngưng lại một kỳ là kéo dài thêm ba tuần lễ... đau khổ (cô người Mỹ trẻ tuổi ngồi ghế bên, đã bị b/s ngưng cho chạy thuốc, vì cô nói ăn không được, nên cứ uống nước juice, làm sao có đủ máu?).

Phải nói là khi chạy chemo, thuốc nó hành liêng xiêng, chừng hơn một tuần lễ, lấy tay sờ vào sợi tóc nào là nó theo tay nắm của mình mà ra đi không luyến tiếc. Và khoảng vài tuần sau, khi gội đầu là cả mái tóc rụng ráo, nó quện vào nhau mà không cách chi... gỡ nổi. Cái đầu của tôi “trọc lóc” kể từ đây khỏi cần cạo, cắt.

Bài thơ “Tự trào về MÁI TÓC”

Một sớm mùa đông biết thân mang bệnh
Chúng “ung thư” người nghe cũng hồi ôi
Cứ như là đời sắp chấm than thôi
Sẽ ... đi thẳng khi lòng không mong đợi!
“Không dễ chết!!!” Cuộc sống còn tiếp nói
Cứ vững tin mà chạy chữa thuốc thang
Bởi từ lâu tâm thanh thân an nhàn

Vui sống khỏe, tuần 6 ngày... Zumba-Fitness!
Vốn biết ...thân già sớm lo từ trước
Sức khỏe định kỳ chẳng họ ...3 cao
“Mỡ -đường-máu” chỉ số vẫn tự hào
Thời gian nghỉ vun xới mảnh vườn xanh biếc

Ngày đầu tiên chính thức vào bệnh viện
Cứ ngỡ mình đang vào tiệm... nail Salon
Người bệnh cancer ngồi chật căn phòng
Chạy “chemo” mà tha hồ... hóng chuyện.
Thời gian đầu bị “thuốc hành” xiềng liềng
Miệng, mũi máu vờn, nóng đốt ruột gan
Người bản thân chẳng thiết chuyện uống ăn
Rồi từng lộn tóc vấy tay chào... già biệt!
Tay sờ đầu miệng bỗng cười thành tiếng
“Khỏe vậy sao? Khỏi tốn... lover’s hair luôn”
Khỏi cần nhìn cũng đoán giống... Thiên Tôn*
Đầu không tóc, mảng da đầu lạnh ngắt...
Tôi đứng đung khi chồng tôi nín lặng
Rồi thờ dài: *“Sao nhanh quá vậy em?*
Nhìn em cười, ruột anh xoắn quặn thêm
Dù nhắm mắt, lòng cũng buồn muốn khóc!
Ngày xa xưa anh thường hay vuốt tóc
Thả lưng chừng hay ôm trọn tấm lưng
Mùi hương chanh, bỏ kết gói thơm lừng
Để anh nhớ những lúc hành quân khó nhọc”
-“Cười lên đi! Đó chỉ là... mái tóc!
Dáng vẻ ngoài nhìn có chút... khó coi
Không than phiền, không buồn nản buông xuôi
Đầu ...trọc lóc, ta đội đầu... tóc giả (hahahaha..)
Nhìn quanh ta nhiều mảnh đời nghiệt ngã.
Trong cam go còn cố vượt cơn nguy
Sống vươn lên không nản chí thụt lùi
Dù thiếu thốn vẫn thấy đời...hạnh phúc!
“Sinh-lão-bệnh-tử! Loài người cõi tục
Cứ bình tâm mà chấp nhận phận đời
Em bây giờ thấy... khỏe quá đi thôi
Khỏi tốn bạc đi... Hair Salon làm tóc!
Nếu ai bảo giống... “Su cô đầu trọc!”
Càng vui mừng vì mình được ...dựa hơi
Những vị chân tu không tha thiết bề ngoài
Nhiều người tóc đẹp chắc chi lòng đã đẹp?
Đầu... trọc lóc! Vì thuốc men dồn ép
Bệnh chữa lành, tóc sẽ mọc lại thôi
Lại cười vui vì tranh... rẽ đường ngôi

Nếu không thể, hãy nguyện cầu... SỐNG SỐT!

Cảm ơn Phật Trời độ trì cho trót lọt

Cảm ơn chồng con, chị em, các cháu, bạn thân nhà

Cảm ơn Y-dược khoa của xứ sở Cờ hoa

Cảm ơn... tôi luôn vì mãi cười ... hã hã hã!"

*Mar-2015. *Ca sĩ TN của TNBN.*

Nếu có sức mạnh về tinh thần cũng là điều làm cho căn bệnh giảm nhẹ (?). Tôi là “con của Phật” nên mỗi lần vào thuốc hay là trước khi lên bàn mổ để lấy tế bào ung thư ra khỏi người, tôi đều niệm Quan thế Âm Bồ Tát. Dĩ nhiên không có Phật Trời nào sẵn sàng giúp mình dứt bệnh. Nhưng giữ cho phần tâm linh được vững vàng cũng là điều nên thực hiện. Nhất là chồng con và anh chị em, cháu chắt trong gia đình, cùng những bạn bè thân sơ, từ ngoài đời thường và trên những “diễn đàn ảo”, người nào cũng “phát tâm cầu nguyện” cho mình, nên tôi càng vững tâm hơn nữa.

Có đau bệnh mới hiểu thấu giá trị “sức khỏe là vàng”! Không ai có thể gánh vác cái đau bệnh của mình được, nhất là những người gần gũi với mình. Nếu mình “than vãn” chỉ làm cho họ thêm buồn lo, nhưng không giúp gì được hết. Nên tôi cứ “không sao” là tốt nhất. Bạn bè đến nhà thăm, tôi vẫn cười hã hã, dù có lúc không còn hơi để thở. Thương lắm, cảm động lắm, ai cũng muốn đến thăm hỏi và đem thức ăn, sữa uống đến tặng, (những người cơ thể không được khỏe, xin miễn tiếp, vì trong người không còn kháng thể chống đỡ nên dễ bị nhiễm trùng), nhưng có sờ đến được chút nào đâu. Cảm ơn tấm thịnh tình của ACE nhưng phải nhờ...chồng thanh toán dùm, sợ bỏ phí mang tội chết. Thương chồng; con bao nhiêu, tôi tự nhủ phải cố gắng để vượt qua, dù rằng uống một lon sữa có khi kéo dài đến một tiếng đồng hồ... chưa xong.

Vị Bác sĩ của tôi còn cẩn thận dặn đủ điều, nào là phải “cữ ăn những trái cây sống mà có vỏ mỏng, sợ bị nhiễm trùng mà mình không thấy được, tất cả rau củ đều phải luộc chín, cữ ra đấm đông vì dễ bị ...lây bệnh của họ, nhất là không nên uống những loại... nutrition, không giúp gì cho việc chữa bệnh (chữa lành bệnh rồi, muốn uống gì hãy uống). Thế là tôi cứ trùm mèn nằm nhà xem phim vui cười của Mỹ, để đầu óc... thanh thoi. (Vị Giáo sư nguyên là hiệu trưởng trường TH năm xưa, Thầy ở tận bên Đan Mạch, có dịp sang Mỹ, Thầy đến thăm học trò bị bệnh, Thầy nhìn học trò mà... hỡi ôi, vì cái đầu thì... trọc lóc, mà vừa giải phẫu xong dây nợ mang lòng thông, Thầy nói: nhìn mà muốn khóc, Thầy bảo khi nào... tóc mọc lại nhớ chụp hình gửi cho Thầy mừng! và bây giờ thì Thầy đã... mừng rồi.)

Gia đình nào còn vợ chồng thuận thảo, những lúc bệnh đau mới thấy nó quý hiếm dường nào. Chồng tôi vẫn phải đi làm full time, vì phải giữ bảo hiểm quá tốt, chỉ phải trả tiền co pay và một số “out of pocket” để được vô thuốc, nếu không có tiền để trả cho bệnh viện, mình... đi thẳng như chơi, (một người thanh niên đi không muốn nổi, bị lung cancer, nhưng ..chưa có tiền trả “out of pocket” sáu ngàn đô, họ... mời đi về tìm đủ tiền mới trở lại chạy thuốc-cũng có thể xin trả mấy lần và người có “trợ cấp bảo hiểm y tế của chính phủ” xin không đề cập đến). Buổi sáng phải đưa vợ đi nhà thương, chiều đi làm cả đi lẫn về 10 tiếng, còn phải lo là... y tá bắt đấm dĩ khi tôi đi giải phẫu về, lại còn tự lo cho bao tử của mình. Nói chung là bao thầu mọi chuyện từ A đến Z, ở sở làm cứ hai tiếng gọi về nhà thăm vợ... có sao không? Ngần ấy chuyện, nếu bệnh nhân vợ còn “than thở” thì làm sao kham nổi. Câu nói “không có gì” hay “không sao hết” rồi cố gắng cười hihhi... Chuyện gì cũng sẽ qua

thôi. Thương chồng ân nghĩa biết dường nào.

Tôi cũng có viết “Một ngày vui” sau khi chấm dứt những ngày Radiation.

Một ngày vui.

Một ngày đi qua mà mình còn mạnh khỏe là một ngày vui, nhất là trong thời gian "chữa bệnh". Không biết có bao nhiêu người đi đến bệnh viện mà phải "đếm" từng ngày như tôi không? Hôm nay là ngày cuối cùng trong 33 ngày chạy "radiation", một trong 3 cách trị liệu bệnh "cancer" mà tôi đã chịu đựng trong suốt thời gian qua. (đĩ nhiên thời gian chữa trị bằng phương pháp chemo, giải phẫu đã qua rồi. Trong lúc giải phẫu, B/S tiêm vào người một chất lỏng màu xanh chu vi khu vực cần chú ý, để dễ dàng tìm ra những “node” có tế bào ung thư mà lấy ra, và họ lấy ra được... 14 node/19), nhưng không phải đi bệnh viện hằng ngày như đi "radiation")

Vừa không phải dậy sớm đến bệnh viện, vừa không còn bị tiếp tục... thiêu đốt da thịt đến... phỏng nặng đen thui, ngứa rất quá trời đất, nên... khỏe vô cùng. Bây giờ chỉ còn chờ thời gian cho những vết bỏng trên da lành lặn trở lại, cũng không khó khăn gì mấy.

Vừa mừng vui cho cá nhân mình đã xong một thời gian và một phương cách trị liệu, còn vui hơn nữa khi văn phòng B/S... trao tặng cho một mảnh "bằng chúc mừng" (Congratulation) với tất cả chữ ký của B/S + y tá, và nhân viên trong phòng. Trước khi nhận "bằng chúc mừng", bệnh nhân còn phải đọc những lời... giải thích về căn bệnh, (giống như đọc lời "tuyên thệ" để vào quốc tịch hoa kỳ? chắc chỉ có ở nơi này?), xong rồi ... kéo dây chuông ba hồi vang vang, rộn rã, thế là tất cả mọi người đều vỗ tay, có nhiều bệnh nhân ngồi phòng chờ đợi bên ngoài cũng... chúc mừng phụ. Vui thì thôi!

Cảm ơn bác sĩ, y tá, và tất cả.... nhất là chồng tôi, người đã làm... tài xế và lo lắng cho việc chữa trị bệnh tình của vợ suốt những ngày dài.

Hy vọng và hy vọng những ngày sắp đến là những ngày mạnh khỏe, không còn mang trong người tế bào bệnh nan y thời kỳ thứ ba. Vẫn chờ đợi một ngày bác sĩ báo: "chúc mừng cancer free" vào đầu tháng hai năm tới (2016), đúng theo lịch trình chữa bệnh, vẫn phải 3 tuần một lần vào bệnh viện chạy thuốc, nhưng không còn là... "thuốc độc chemo".

lthn 4/9/15

Thật ra khi chữa trị bệnh cancer, chỉ có “khó khăn” trong lúc chạy chemo, còn giải phẫu và radiation chỉ là ngoài da, đau đớn, khó chịu, bỏng rát chỉ là giai đoạn, nhưng phải chịu khó tập therapy cánh tay phía bên giải phẫu, nếu không chịu đau lúc ban đầu, cánh tay sẽ bị... cứng đơ, không cách chi giờ tay lên được, và những đầu ngón tay sẽ bị tê cứng, có hại về lâu về dài. Và tôi, đã chịu khó đến phòng tập hằng ngày khi sức khỏe vừa cho phép, cũng là cách tự giúp mình vượt qua cơn đau bệnh. Cố gắng và cố gắng! Lắm khi “tinh bơ” coi như mình chưa hề mắc bệnh.

Và hôm nay, lại là những ngày dài vui mừng kế tiếp, khi vị Bác sĩ trị liệu tuyên bố không còn chạy thuốc vào người nữa.(chỉ phải uống ... mười năm dài, không biết có còn sống đến ngày... ngưng thuốc?) Tôi đã kéo một hồi chuông dài thật dài, mừng rơi nước mắt

trong khi mọi người chung quanh đều cười vui, chúc mừng!..

Ông bà xưa thường nói “ở hiền gặp lành”. Dù có gặp trắc trở bệnh hoạn gì rồi cũng sẽ qua thôi. Nhất là những người có ‘phước đức’ được sống trên đất nước tự do, giàu có Hoa Kỳ này (?), khi nhìn lại những bệnh nhân nằm la liệt trong căn phòng ở bệnh viện tại đất nước VN. Ở đây, đúng là “luong y như từ mẫu”! (có bảo hiểm tốt mà !). Các Bác sĩ thì lo lắng cho bệnh nhân, các y tá làm việc nhẹ nhàng, hỏi han săn sóc, vui cười tử tế, người bệnh cảm thấy được an ủi và yên tâm chữa trị, với những phương tiện đầy đủ, vệ sinh. Cảm ơn vô cùng đến những Bác sĩ, y tá, y công, những người mang đến cho tôi sự sống còn sau cơn bệnh cancer đã đến thời kỳ thứ ba..

Làm sao cảm ơn cho hết những ân tình của chồng con, anh chị em, cháu chắt, bạn bè thân sơ chung quanh, các hội đồng hương, bạn học, thân hữu và bạn văn thi sĩ trên nhiều trang mạng “ảo”, đã dành thật nhiều tình cảm, thăm viếng, hỏi han, săn sóc, và góp lời cầu nguyện. Nhất là chồng tôi, người “bạn đời” đúng nghĩa, một người suốt những năm tháng dài chỉ biết lo cho gia đình và vợ con, người đã chăm lo từng chút một giúp cho vợ đang trị bệnh, lúc nửa đêm về sáng cùng vợ vào emergency ở nhà thương, những lúc gió mưa tầm tã cũng phải chờ vợ đi vô thuốc, những nửa khuya vợ lên cơn đau chuyển mình không được, và những chén cháo ân tình dù vợ không cách chi...nuốt nổi vì bị thuốc hành.v.v... Nhiều và nhiều lắm lời cảm ơn chân thành đến với tất cả, còn sống đến... ngày nào là ngày ấy mãi mãi biết ơn.

Lê thị Hoài Niệm

KHỔ ẢI ĐÂU NÈ?

Từng đàn di điều đang về
Trời xanh bát ngát, rù rê rộn ràng
Mây giăng ảo diệu nhẹ nhàng
Nắng buông vạt âm dịu dàng vì ai?
Anh đừng lo ngại tương lai
Hôm nay hãy hưởng!
Mốt mai?
Khác ngày!
Ngọt ngào đừng đại đắng cay
Tự do, lo chuyện đi đày làm chi?
Ý Nga, 1.3.2016

ÁC NGHIỆP

Bơi hoài biển nghiệp: mỗi tay?
Tâm, thân mấy khổ?
Dở, hay mấy tường?
Trăm năm: họa, phúc đã lường?
Mê lầm, tham đắm: tổn thương bao người?
Ý Nga, 1.3.2016

THIỆN NGHIỆP

Tùy duyên hành thiện tùy thời
Cứu người, tự nguyện giúp đời: vui không?
Bồ đề mấy cội vun trồng?
Nẻo trần: thiện nghiệp góp công vun bồi!
Ý Nga, 1.3.2016